FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

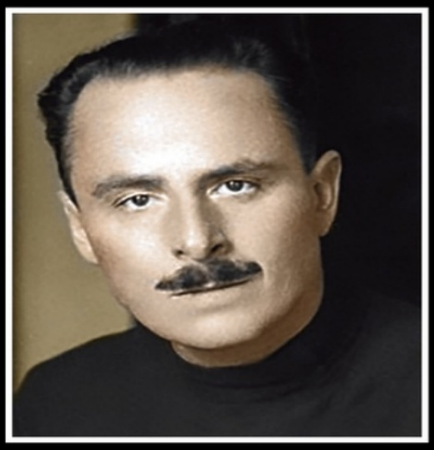
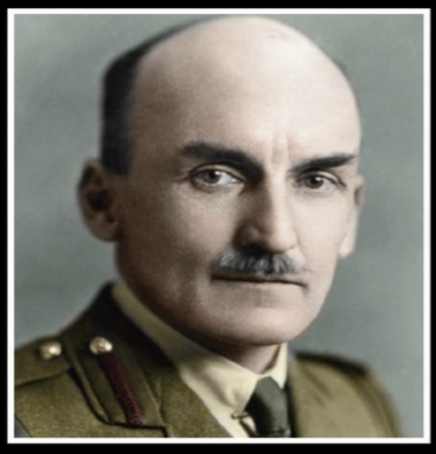

Volume One

Machine Translated by Google

Fasistien äänet

Esseitä julkaisusta 'Fascist Quarterly' 1936-1940

Ensimmäinen osa

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Fasistien äänet

Esseitä julkaisusta 'Fascist Quarterly' 1936-1940

Ensimmäinen osa

Tekijänoikeus © 2019 Sanctuary Press

Ltd Kaikki oikeudet pidätetään. Mitään osaa tästä kirjasta ei saa jäljentää missään muodossa millään sähköisellä tai mekaanisella tavalla, mukaan lukien valokopiointi, tallennus tai tietojen tallennus ja haku, ilman julkaisijan kirjallista lupaa.

Sanctuary Press Oy
71–75 Shelton Street
Covent Garden
Lontoo WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com
Sähköposti: info@sanctuarypress.com

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

FASISTIEN ÄÄNET - ENSIMMÄINEN OSA

Tämä painos sisältää esseitä seuraavilta kirjoittajilta:

John Beckett

James Drennan

Norah Elam

Kenraali Franco

Kenraalimajuri J. F: C. Fuller Joseph

Goebbels JK Heydon

Max Hunger

Jorian Jenks

William Joyce

Dr. Robert Ley

Francis Mcevoy Sir

Oswald Mosley Ezra

Pound Vidkun Quisling

Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-

Thomann Claud

Sutton Alexander Raven

Thomson A.

Yusuf Ali

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Sisällysluettelo

Fasistien äänet

Fasismin filosofia, Sir Oswald Mosley; Saksa ja hänen naisensa, Anne Seelig-Thomann; Mikä on sosialismi?, Joseph Goebbels; Maailman filosofia ja ulkopolitiikka, Alfred Rosenberg; Fasismi, naiset ja demokratia, Norah Elam; Arvokkaat hehtaarit, Jorian Jenks; Hitlerin Berchtesgaden, Uuden Saksan idylli, Joan Morgan; Pohjoismainen maailmanliitto, Vidkun Quisling; Fasismin tulkinta, Claud Sutton; Espanjan sota, kenraalimajuri JFC Fuller; Kenraali Francon puhe kohti taloudellista ortologiaa, Ezra Pound; Laman syyt, A. Raven Thomson; Vallankumous petetty, Ezra Pound; Marxismi, rappion oppi, Francis Mcevoy; Vihollinen on liberalismi, J.K. Heydon; Thomas Carlyle - kansallissosialisti, William Joyce; William Morris - kansallissosialisti, Arthur Reade; Juutalainen myytti, "Scepticus"

Muslimimaailma ja Palestiina, A. Yusuf Ali Fasismi ja dialektiikka, A. Raven Thomson Maaperän hylkääminen, Francis Mcevoy Yritystaloustiede, A. Raven Thomson Natsiliike näkökulmasta, James Drennan Sosiaalidemokratia rappeutumassa, John Beckett Fasismi ja sota, kenraalimajuri JFC Fuller Eteenpäin fasismissa, Oswald Mosley Voimaa ilon kautta, Dr. Robert Ley Saksan talvinen avustustyö, Max Hunger

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Fasismin filosofia, kirjoittanut Sir Oswald Mosley

Sir Oswald Mosleyn englanninkielisessä unionissa keskiviikkona 22. maaliskuuta 1933 pitämä luento.

Vastustajamme väittävät, ettei fasismilla ole historiallista taustaa tai filosofiaa, ja minun tehtäväni tänä iltapäivänä on esittää, että fasismin juuret ovat syvällä historiassa ja että sitä ovat ylläpitäneet spekulatiivisen mielen hienoimmat kyvyt. Olen tietenkin tietoinen siitä, ettei päivittäisissä lehdistöpalstoilla toimintaamme liity paljoakaan filosofiaa, ja kun luitte, että minun piti luennoida aiheesta "Fasismin filosofia", monet teistä luultavasti sanoivat: "Mitä tekemistä tällä gangsterilla on filosofian kanssa?" Luotan kuitenkin siihen, että uskotte, että nuo suuret julkisen mielen peilit eivät aina anna kovin tarkkaa heijastusta, ja vaikka luette vain edistyksemme jännittävimmistä hetkistä, on olemassa muitakin hetkiä, joilla on jonkin verran syvää ajattelua ja rakentavaa käsitystä. Tähän mennessä on jossain määrin totta, että fasistinen filosofia ei ole ottanut kovin konkreettista ja selkeää muotoa, mutta teidän on muistettava, että fasistinen usko on ollut olemassa vasta hieman yli kymmenen vuotta: se on viimeisen vuosikymmenen kasvua. Sen filosofinen tausta on kuitenkin jo jonkinlaiseen muotoutumiseen kykenevä, ja se on tapahtunut paljon lyhyemmässä ajassa kuin vastaava kehitys missään muussa historian suuressa poliittisessa uskossa. Aivan kuten fasistiliike itse on useissa suurissa maissa edennyt kohti valtaan ilmiömäisellä nopeudella, niin fasistinen usko ja filosofia pysyvänä käsityksenä, elämänasenteena on edennyt paljon nopeammin kuin vanhempien uskontojen filosofiat. Otetaan esimerkiksi liberalismi: Hyvin pitkä aika kului sellaisten miesten kuin Voltairen ja Rousseaun kirjoitusten ja liberaalin uskontunnustuksen lopullisen muodostumisen välillä englantilaisten valtiomiesten käsissä 1700-luvun lopulla ja 1800-luvun alussa.

Itse asiassa nämä suuret poliittiset liikkeet ja psykologiset mullistukset kiteytyivät vain hyvin hitaasti selkeäksi ajattelu- ja toimintajärjestelmäksi; ja fasismin tapauksessa on luultavasti melko pian odotettavissa, että kymmenen vuoden kuluttua se olisi saanut konkreettisen kiteytyneen muodon. Uskon kuitenkin, että fasistinen filosofia voidaan ilmaista ymmärrettävin termein, ja vaikka se antaa täysin uuden panoksen aikamme ajatteluun, sen voidaan silti osoittaa saavan sekä alkuperänsä että historiallisen tukensa menneisyyden vakiintuneesta ajattelusta.

Ensinnäkin väitän, että useimmat toimintafilosofiat ovat peräisin aiempien kausien kulttuurikonfliktien synteesistä. Siinä missä kulttuurin, ajattelun ja abstraktin spekulaation aikakaudella kohtaamme kaksi suurta kulttuuria jyrkässä vastakohdassa, seuraavalla toiminnan aikakaudella yleensä kohtaamme jonkinlaisen käytännön synteesin näiden kahden jyrkän vastakohdan välillä, mikä johtaa käytännölliseen toimintaopin oppiin. Tämä käsitys saattaa jossain määrin viitata spengleriläiseen lähestymistapaan; ja on aivan totta, että suuri saksalainen filosofi on luultavasti tehnyt enemmän kuin kukaan muu maalatakseen fasismin ajattelun laajaa taustaa. Mutta se on hyvin laaja tausta. Se on maailmanhistorian suuri tausta, josta fasistinen ehdotus nousee.

Ei juurikaan sen enempää. Ja mahdollisesti synnynnäinen pessimismi estää häntä pääsemästä lähemmäksi aihetta, mikä puolestaan, nöyrästi väittäisin, johtuu hänen täydellisestä tietämättömyydestään nykyaikaisesta tieteestä ja mekaanisesta kehityksestä.

Jos katsot Spenglerin silmälasien läpi, tulet varmasti ******ebook converter DEMO Watermarks********* -johtopäätökseen.

Machine Translated by Google

äärimmäistä pessimismiä, koska ne hämärtävät tekijän, joka ensimmäistä kertaa antaa ihmiselle kyvyn poistaa kokonaan köyhyysongelma. Ja uskon, että saksalaisen filosofimme väärinkäsitys tästä valtavasta uudesta tekijästä johtaa hänet pessimistiseen johtopäätökseensä. Se ei kuitenkaan millään tavalla mitätöi hänen valtavaa panostaan maailman ajatteluun.

Päättelette aivan oikein, että ehdotukseni näennäisesti vastakkaisten kulttuurien liitosta, joka johtaa seuraavana toiminnan aikakautena aikakauden filosofisen lapsen syntymiseen, joka ilmenee toiminnassa, on jollain tavalla peräisin Spenglerin ajattelusta. Mutta luulen voivani osoittaa teille, miten tämä teesi toimii käytännössä fasismin tapauksessa. Väitän, että viime vuosisadalla suurin älyllinen kamppailu syntyi nietzscheläisen ajattelun valtavasta vaikutuksesta kahdentuhannen vuoden kristilliseen sivilisaatioon. Tämä vaikutus ymmärrettiin vain hyvin hitaasti. Sen täydet seuraukset selviävät vasta tänään. Mutta minne ikinä käännyttekään modernissa ajattelussa, löydätte tuloksia tuosta valtavasta kamppailusta ihmisen mielen ja hengen hallinnasta. Oli uskonto, joka lännen mielestä oli laajalti hallinnut ihmiskunnan ajattelua vuosisatojen ajan. Ja yhtäkkiä, ensimmäistä kertaa, tuo uskonto ja tuo ajattelu asetettiin tehokkaasti kyseenalaiseksi, ja sen perusta ainakin hetkellisesti horjui. Se tuomittiin raivokkaalla energialla ja poikkeuksellisella nerokkuudella – perusteellisesti.

En – kuten myöhemmin näette – itse esitä argumentteja kristinuskoa vastaan, koska aion osoittaa teille, kuinka uskon nietzscheläisen ja kristillisen opin olevan synteesissä yhdistettävissä. Mutta tässä vaiheessa minun on tarpeen tarkastella näiden kahden uskontunnustuksen olennaisia eroja ja nähdä, mihin erot ovat kasaantuneet ja missä yhtäläisyydet ilmenevät.
Kuten tiedätte, Nietzsche kyseenalaisti kristillisen ajattelun koko perustan. Hän sanoi käytännössä: "Tämä on orjan ja heikkojen uskonto. Tämä on niiden ihmisten usko, jotka pakenevat elämää, jotka eivät uskalla kohdata todellisuutta, jotka etsivät pelastusta jostakin unelmoivasta tuonpuoleisesta – pelastuksesta, jota heillä ei ole elinvoimaa eikä miehuutta tarttuakseen itselleen täällä maan päällä. Se on peräisin heikkouden ja antautumisen hengestä." Hän tuomitsi sen hienolla lauseella, jos muistan oikein, "uskontona, joka oli kahlinut ja heikentänyt ihmiskunnan".

Ja tämän uskon tilalle hän loi käsitteen yli-ihmisestä, miehestä, joka kohtaa vaikeuksia, vaaraa, kulkee eteenpäin aineellisten asioiden ja ympäristön vaikeuksien läpi saavuttaakseen, voittaakseen ja luodakseen täällä maan päällä oman maailmansa. Se oli haaste koko perustalle, ei vain ajattelulle, vaan koko elämälle. Ja se järkytti perustuksiaan myöten ajattelua maailmasta. Niille, jotka olivat tuolloin vakavasti kiinnostuneita tästä kiistasta, on täytynyt näyttää siltä, että jommankumman noista uskontunnustuksista on voitettava ja jommankumman kuoltava; että mikä tahansa yhdistelmä, mikä tahansa synteesi näistä ristiriitaisista oppien välillä oli täysin poissuljettu.

Uskon, kuten arkielämässä niin usein käy, että näennäisesti niin erilaiset uskontunnustukset ovat itse asiassa lähemmin tarkasteltuna jonkin verran yhteensovitettavissa ja jopa tietynlaisessa synteesissä; ja luulen voivani osoittaa, että itse asiassa nykyisessä fasistisessa opissa on täydellinen yhdistelmä molempien uskontunnustusten suurista ominaisuuksista. Toisaalta fasismissa, kristinuskosta, suoraan kristillisestä käsityksestä omaksuttuna, on valtava visio palvelemisesta, itsensä kieltämisestä, itsensä uhraamisesta toisten, maailman ja oman maan hyväksi; ei yksilön eliminoinnista, vaan pikemminkin yksilön fuusioitumisesta johonkin paljon itseään suurempaan; ja meillä on fasismin perusoppi – palveleminen, itsensä antautuminen – sille, mitä fasistin on pidettävä suurimpana asiana.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

ja maailman suurin impulssi. Toisaalta löydätte Nietzschen ajattelusta lainatun miehekkyyden, kaikkien ihmiskunnan kulkua estävien olemassa olevien asioiden haastamisen, antautumisen opin täydellisen hylkäämisen; lujan kyvyn tarttua kaikkiin esteisiin ja voittaa ne. Teillä on itse asiassa luotu tarmokkaiden ja itseavun ihmisten oppi, joka on fasismin toinen huomattava piirre.

Siksi löydämme – luulen voivani väittää – jonkinlaisen yhdistelmän noiden kahden suuren opin välillä, jotka ilmenevät fasismin käytännön uskontunnustuksessa tänä päivänä. Ja tämä itse asiassa näkyy koko elämänasenteessamme. Voimme johdattaa sen yleisen olemassaolon pienimpiin yksityiskohtiin. Laajimmasta ja abstrakteimmasta käsityksestä voimme päästä arkielämän yksityiskohtaisimpiin asioihin.
Vaadimme kaikilta kansaltamme yleistä käsitystä julkisesta palvelusta, mutta myönnämme heille myös vastineeksi ja uskomme, että fasistisen käsityksen mukaan valtion tulisi myöntää absoluuttinen vapaus. Julkisessa elämässään ihmisen on käyttäydyttävä valtion sopivana jäsenenä, ja hänen on jokaisessa teossaan noudatettava kansakunnan hyvinvointia. Toisaalta hän saa valtiolta vastineeksi täyden vapauden elää ja kehittyä yksilönä. Ja moraalissamme – ja luulen voivani mahdollisesti väittää, että se on ainoa julkinen moraali, jossa yksityinen käytäntö täysin osuu yksiin julkisen vastalauseen kanssa – moraalissamme minkä tahansa moraalisen kysymyksen ainoa testi on se, estääkö tai tuhoaako se millään tavalla yksilön kykyä palvella valtiota. Hänen on vastattava kysymyksiin: "Vahingoittaako tämä teko kansakuntaa? Vahingoittaako se muita kansakunnan jäseniä? Vahingoittaako se omaa kykyäni palvella kansakuntaa?" Ja jos vastaus kaikkiin näihin kysymyksiin on selvä, yksilöllä on absoluuttinen vapaus tehdä mitä haluaa; ja se antaa yksilölle ylivoimaisesti suurimman vapauden valtion alaisuudessa, minkä mikään valtion järjestelmä tai mikään uskonnollinen auktoriteetti on koskaan myöntänyt yksilölle.

Lähimpänä tätä moraalitestiä oli mahdollisesti kreikkalaisen sivilisaation lähestymistapa, jonka organisaation käsitys valtiosta ei ollut paljonkaan huonompi kuin nykyisen fasismin käsitys.

Tuo asenne, tuo filosofinen tausta asettaa fasistien harteille tiettyjä hyvin selkeitä sosiaalisen käyttäytymisen sääntöjä, jotka muodostavat yksityiskohtaisen haasteen vallitsevalle järjestykselle, vaikka emme menekään näihin yksityiskohtiin syvällisemmin, ellemme osoita, että nämä laajat periaatteet ovat alttiita pelkistämiselle yksityiskohdiksi. Pidämme esimerkiksi naurettavana järjestelmää, jossa mies voidaan sakottaa, jos hän edes vaarantaa itsensä nauttimalla juoman laillisen ajan jälkeen, mutta joka julkisessa ominaisuudessaan suurempana tai pienempänä julkisena henkilönä voi täysin rankaisematta ryhtyä toimiin, jotka voivat uhata koko valtion rakennetta. Jos hän vaarantaa pienimmänkin vahingon itselleen, koko lain voima mobilisoidaan häntä vastaan; kuitenkin julkisessa ominaisuudessaan hän voi uhata koko kansakunnan elämää: hän voi uhata itse valtion tukipilareita.

Fasismin periaate on yksityinen vapaus ja julkinen palvelu. Se asettaa meille julkisessa elämässämme ja suhtautumisessamme muihin ihmisiin tietyn kurin ja pidättyvyyden; mutta ainoastaan julkisessa elämässämme; ja väittäisin todella voimakkaasti, että ainoa tie yksityiseen vapauteen oli julkinen organisaatio, joka toisi jonkinlaista järjestystä nykymaailman taloudelliseen kaaokseen, ja että tällainen julkinen organisaatio voidaan varmistaa vain fasismille ominaisilla auktoriteetin ja kurin menetelmillä.

Palatakseni filosofiseen puoleen, huomaamme kuitenkin, että fasismin filosofia luonnostaan pakotti hänelle tietynlaisen elämänkuriin, järjestelmällisen urheilullisuuden, kuten sitä kutsuisin, sekä luottamuksen johtajuuteen ja uskon auktoriteettiin, jotka ovat vieraita muille liikkeille. Ja tässä kohtaa törmäämme heti sosialismin ja liberalismin perusperiaatteisiin.
Sosialismi eroaa tietenkin jyrkästi liberalismista taloudellisen organisaation käsityksensä suhteen; ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Mutta filosofiassa mielestäni harvat sosialistit tai liberaalit olisivat eri mieltä siitä, että heillä on todella yhteinen alkuperä, jos palaamme tarpeeksi pitkälle Voltairen ja Rousseaun elämänasenteessa; ja ennen kaikkea jälkimmäisessä. Saanko nyt ehdottaa teille perustavanlaatuista eroa, joka tässä syntyy liberalismin ja sosialismin sekä fasismin välillä? Mielestämme Rousseau joko teki suuren virheen tai hänet ymmärrettiin paljon väärin. Rousseau sanoi tasa-arvo. Me vastaamme: Jos tarkoitatte mahdollisuuksien tasa-arvoa, kyllä; jos tarkoitatte ihmisten tasa-arvoa, ei. Se on järjetöntä. Uskon henkilökohtaisesti, että jos Rousseaua luetaan oikein, hän tarkoitti mahdollisuuksien tasa-arvoa, että Rousseaun päähyökkäys oli suunnattu – ja aivan oikein – sitä dekadenttia järjestelmää vastaan, jonka alaisuudessa hän eli. Hän sanoi käytännössä: ”On järjetöntä, että tämä Ranskan joutilas, dekadentti aatelisto” (kuten he epäilemättä olivat tuolloin) ”vaatisi itselleen etuoikeuksia, jotka kuristavat kansakunnan elämää. Mahdollisuuksien tasa-arvo on perustavanlaatuinen asia. Hallitkoot ne, jotka ovat soveliaita hallitsemaan. Älköön kukaan hallitko siksi, että hänen isoisänsä osoittautui soveliaaksi hallitsemaan.” Se oli kapina etuoikeuksia vastaan, vahvistus siitä, että lahjakkaan ja kyvykkään miehen tulisi olla se mies, joka johtaa suuren kansakunnan asioita. Mutta hänen myöhemmät oppilaisensa tarttuivat tähän oppiin tarkoittaen ihmisten tasa-arvoa, sitä, että kaikki ihmiset olivat tasa-arvoisia.

Tästä tulkinnasta johtuu koko virheellinen käsitys, sellaisena kuin me sen näemme. Se on ilmeinen ja selkeä järjettömyys. Yksi ihminen eroaa valtavasti toisesta mieleltään ja ruumiiltaan. Kyse ei ole moraalisesta tai hengellisestä tasa-arvosta, kuten sosialistit usein sanovat. Se on täysin eri asia. Moraalisesti ja hengellisesti suuren yrityksen lattiaa lakaiseva mies voi olla huomattavasti ylempi kuin kyseisen yrityksen johtaja. Mutta kysymys kuuluu, kuka mies sopii mihinkin työhön. Mikä on hänen oikea tehtävänsä? Jotkut ihmiset ovat hyviä yhdessä asiassa ja toiset toisessa.
Toki poistamme fasismista kokonaan yhteiskuntaluokkakäsityksen, koska se perustuu perinnöllisyyden sattumaan; mutta sanomme kyllä, että tietyt ihmiset ovat luonnostaan soveltuvia tekemään tiettyjä asioita ja toiset eivät. Ja kun omaksumme tämän ajattelutavan, kyseenalaistamme koko demokratiakäsityksen.

Kyseenalaistat uskomuksen, että kuka tahansa, olipa kyseessä kuinka monimutkainen tahansa maailman kysymys, voi ratkaista sen. Tässä valossa tarkasteltuna on järjetöntä, että valtionhallinnon tai minkä tahansa muun alan teknikkoa voivat opastaa ihmiset, jotka perehtyvät aiheeseen noin viisi minuuttia vuodessa. Jos kävelisin konepajaan, katselisin insinöörin tekevän työtään ja alkaisin sitten kertoa hänelle, miten se tehdään, hän sanoisi minulle – ja aivan oikein – että olen ylimielinen ääliö. Samoin se, että miehen, joka ei ole lainkaan perehtynyt maan ongelmiin, odotetaan laskevan oluttuopinsa tiskille ja kävelevän äänestyskopille antamaan yksityiskohtaiset ohjeet siitä, miten hänen maataan hallitaan seuraavien neljän vuoden aikana, tuntuu meistä järjettömältä ajatukselta. ”Kaikki ihmiset ovat tasa-arvoisia ja kaikki ihmiset ovat yhtä päteviä muodostamaan mielipiteen mistä tahansa aiheesta, kunhan se on niin monimutkainen aihe kuin maan hallinto”: tämä on sosiaalidemokratian tulkinta Rousseaun kirjoituksista, ja tämä käsitys on ilmeisen absurdi. Se on kuitenkin koko demokraattisen järjestelmän filosofinen perusta. Siksi kyseenalaistamme sen peruskäsityksen, että kaikki ihmiset ovat tasa-arvoisia ratkaisemaan kaikki ongelmat. Omistamme mahdollisuuksien tasa-arvon ja vastustamme – ja meidän on vastustettava – etuoikeutetun perinnöllisyyden käsitystä.

Kun mies on osoittanut kykynsä, hän voi nousta maan korkeimpiin asemiin, ja koko koulutusjärjestelmämme on suunniteltava niin. Mutta hän ei saa olla huipulla vain siksi, että hänen isänsä tai isoisänsä oli siellä ennen häntä. Ja niin me yhtäältä kyseenalaistamme oikeiston etuoikeuden ja toisaalta vasemmiston järjettömän opin, jonka mukaan kaikki ihmiset ovat luonnon lahjan kautta tasa-arvoisia. Nyt voitte sanoa, ja ehkä sanoa jossain määrin totuudenmukaisesti, että...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

näistä opeista on kuultu ennenkin, että tämä oli bonapartismin perusta, tai palatakseni vielä kauemmas sen alkuperään, oli keisarismin perusta.

On toki totta, että fasismilla on historiallinen suhde keisarismiin, mutta nykymaailma eroaa syvästi antiikin maailman muodoista ja olosuhteista. Nykyaikainen organisaatio on liian laaja ja liian monimutkainen levätäkseen pelkästään yksilön varassa, olipa tämä kuinka lahjakas tahansa. Nykyaikainen keisarismi, kuten kaikki moderni, on kollektiivista. Yksin yksilön tahto ja lahjakkuus korvataan tuhansien kurinalaisten ihmisten tahdolla ja kyvyillä, jotka muodostavat fasistisen liikkeen. Jokainen mustapaitainen on yksittäinen solu kollektiivisessa keisarismissa. Omistautuneiden massojen järjestäytynyt tahto, joka on vapaaehtoisen kurin alainen ja jota inspiroi kansallisen selviytymisen intohimoinen ihanne, korvaa yksittäisen yli-ihmisen vallantahdon ja korkeamman järjestyksen. Siitä huolimatta tämä kollektiivinen keisarismi, aseistettuna modernin tieteen aseilla, on samassa historiallisessa suhteessa kuin antiikin keisarismi taantumukseen toisaalta ja anarkiaan toisaalta. Keisarismi vastusti spartakismia toisaalta ja patriisilaista senaattia toisaalta. Tämä kanta on yhtä vanha kuin viimeisten kahdentuhannen vuoden historia. Mutta noina päivinä heiltä puuttui ne rakentavan saavutuksen mahdollisuudet, jotka ovat nykyään, ja ainoa opetus, jonka voimme oppia tämän opin aiemmista todisteista, on yksinkertaisesti tämä: aina kun maailma Spartacuksen vaikutuksesta ajautui täydelliseen romahdukseen ja kaaokseen, juuri Spenglerin kutsumat "suuret tosiasioiden miehet" vetivät maailman pois siitä seuranneesta kaaoksesta ja antoivat ihmiskunnalle usein vuosisatoja rauhaa ja järjestystä uudessa järjestelmässä ja uudessa vakaudessa. Ja nykyaikaiset fasistiset liikkeet tekivät niin, ja ovat tehneet niin, "tunnustamalla tiettyjä politiikan ja filosofian perusfaktoja". Jälleen kerran on kyse kahden näennäisesti ristiriitaisen opin yhteensovittamisesta. Meitä syytetään usein siitä, että otamme jotain oikeistolta ja jotain vasemmistolta. No, on hyvin järkevää lainata muista uskonnoista; hylätä paha ja säilyttää hyvä; ja heti kun etäännyt vanhasta parlamentaarisesta ajattelutavasta, näet tietenkin tällaisen menettelyn viisauden. Ja fasismi tietenkin ottaa jotain oikeistolta ja jotain vasemmistolta, ja lisää siihen uusia tosiasioita vastaamaan nykyaikaa.

Tässä uudessa fasismin synteesissä, joka lähestyy nykytilannettamme, huomaamme ottavamme oikeiston ominaispiirteenä olleen auktoriteetin, järjestyksen ja kurin tukeman vakauden suuren periaatteen ja yhdistävämme sen vasemmistolta omaksumaamme edistyksen, dynaamisen muutoksen periaatteeseen. Konservatismi – kutsuaksemme sitä nimellä, jolla se tässä maassa tunnetaan – uskoo vakauteen ja tukee sitä uskollaan järjestykseen; mutta konservatismi on aina epäonnistunut nykymaailmassa kyvyttömyydessään havaita, että vakaus voidaan saavuttaa vain edistyksen kautta: että itsepintainen muutoksen vastustaminen synnyttää vallankumouksellisen tilanteen, jota konservatismi eniten pelkää. Toisaalta vasemmisto ei ole koskaan onnistunut ymmärtämään Rousseau-kompleksinsa vuoksi, että ainoa tapa saada edistystä on ottaa käyttöön ne toimeenpanovälineet, joiden avulla muutos on mahdollista.

Olemme siis tulleet tähän johtopäätökseen: vakaus on mahdollista vain, jos olette valmiita toteuttamaan järjestelmällisiä muutoksia, sillä pysyäksenne vakaina teidän on sopeuduttava uuden aikakauden uusiin tosiasioihin. Toisaalta vasemmiston haluamaa edistystä voi saada aikaan vain, jos omaksutte edistyksen toimeenpanovälineet, nimittäin auktoriteetin, kurin ja uskollisuuden, joita on aina pidetty vain oikeistolle kuuluvina. Yhdistämällä nämä kaksi periaatetta saavutamme fasistisen uskon ja fasistisen organisaation perustan.

Sanotte taas: ”Tämä on jälleen kerran keisarismia tai bonapartismia. Se on lakannut olemasta puhtaasti yksilöjohtajuutta. Koneisto, jonka kanssa olemme tekemisissä, on aivan liian suuri, jotta kukaan yksittäinen yksilö voisi sitä yksin hallita. Niinpä siitä on tullut kollektiivinen keisarismi –

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

...organisoituneen ja kurinalaisen massan johtajuus, jota yhdistävät vapaaehtoiseen kuriin kansallisen ja maailmanlaajuisen uudistumisen ihanteet, jotka inspiroivat sitä intohimoisesti. Mutta perusperiaatteet pysyvät samoina; ja siksi, vaikka fasistinen liikkeenne saattaakin täyttää tehtävän, jonka keisarillisuus on aiemmin täyttänyt, saattaa tuoda järjestystä Spartacuksen ja taantumuksen välisen konfliktin herättämään kaaokseen, saattaa muutaman vuoden tai muutaman vuosisadan ajan antaa maailmalle suuren rauhan, se kantaa silti sisällään omaa rappeutumistaan eikä todellisuudessa saavuta sitä, mitä pidämme välttämättömänä."

Uskon, että vastaus tuohon tapaukseen, joka on ainoa todella pätevä tapaus, on se, että aina ennenkin modernin tieteen tekijä on puuttunut. Nyt teillä on täysin uusi tekijä. Jos voitte tuoda hallintojärjestelmäänne uuden tehokkuuden, ja kaikki myöntävät, että tällaiset liikkeet ovat valtaan tullessaan ainakin tehokkaita: jos voitte tuoda hallitukseen edes muutamaksi vuodeksi toimeenpanovallan ja tehokkuuden, joka saa asioita aikaan, voitte vapauttaa – ja vapautatte – tieteen vangitun nerouden suorittamaan tehtävää, joka sen on suoritettava modernissa maailmassa. Olivatpa näkemyksemme valtion ja talouden rakenteesta millaisia tahansa, mielestäni meidän kaikkien on oltava yhtä mieltä siitä, että maailman järkevällä organisoinnilla, modernin tieteen ja teollisuuden voimalla, olisi mahdollista tuottaa, ratkaista kerta kaikkiaan köyhyysongelma ja poistaa kerta kaikkiaan köyhyys ja sairauksien ja kärsimyksen pahimmat ominaisuudet maailmasta.

Jos siis on mahdollista saada aikaan tehokas hallintomuoto, teillä on käytettävissänne tällaista järjestelmää varten, ensimmäistä kertaa historiassa, väline, jolla maan pinta voidaan muuttaa pysyvästi. Kun olennainen on tehty, kun moderni tiede ja tekniikka on vapautettu ja ne ovat suorittaneet tehtävänsä, kun olette muuttaneet poliittisen ja filosofisen järjestelmänne väliaikaisesta ja poliittisesta pysyväksi ja tekniseksi, politiikkaa ja kiistoja, jotka häiritsevät maailmaa tänään, ei enää tarvita. Köyhyyden ongelma ratkaistaan, suurimmat ongelmat karkotetaan niin paljon kuin mahdollista, ja kuten kaikki tietävät niiden olevan, jos moderni tiede saadaan asianmukaisesti liikkeelle. Silloin ihmiskunta vapautuu niille elämän asioille, joilla on todella merkitystä.

Vaikka onkin ehkä totta, että tiettyjä näistä historian ikuisten toistumien ilmiöistä on nähty maailmassa aiemminkin ja nähty ihmiskunnalle suureksi hyödyksi, suurilla toimeenpanovallan liikkeillä ei kuitenkaan ole koskaan aiemmin ollut tilaisuutta suorittaa tehtäväänsä, jonka nykyaikainen tiede ja keksinnöt niille nyt antavat.

Suuren maailmanlaajuisen kriisin hetkellä, kriisin, joka lopulta väistämättä syvenee, liike nousee esiin historiallisesta taustasta, joka tekee sen syntymisen väistämättömäksi. Liike kantaa mukanaan tiettyjä perinteisiä ominaisuuksia, jotka ovat peräisin hyvin loistavasta menneisyydestä, mutta kohtaa nykypäivän tosiasiat aseinaan välineet, jotka vain tämä aika on koskaan antanut ihmiskunnalle. Tämän uuden ja ihmeellisen välineiden ja tapahtumien yhteensattuman ansiosta tämän aikakauden ongelmat voidaan voittaa ja tulevaisuus voidaan taata progressiivisessa vakaudessa. Mahdollisesti tämä on kuolemattoman, ikuisesti toistuvan keisarinliikkeen viimeinen suuri maailmanlaajuinen aalto; mutta tieteen avulla ja modernin mielen inspiroimana tämä aalto vie ihmiskunnan toiselle rannalle.

Sitten, vihdoin, "keisarillisuus", ihmishengen mahtavin ilmentymä, joka pyrkii kestävään saavutukseen, on suorittanut maailmanlaajuisen tehtävänsä, sovittanut uhrinsa aikakausien taistelussa ja täyttänyt historiallisen kohtalonsa. Köyhyydestä ja monista sairauksien kauhuista ja vaivoista tieteen avulla uudestisyntyneen maailman iloksi vapautunut ihmiskunta tarvitsee edelleen fasistisen liikkeen, joka on muutettu uuden ja jalomman ihmiskunnan järjestyksen tarkoitukseen; mutta ette enää tarvitse outoja ja häiritseviä miehiä ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

jotka kamppailun ja vaaran päivinä sekä pimeyden ja työn öinä ovat takoneet teräksestä välikappaleen, jonka avulla maailma on siirtyvä korkeampiin asioihin.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Saksa ja sen naiset,
Anne Seelig-Thomann

Viimeisellä Englannin-vierailullani monet englantilaiset naiset kysyivät minulta naisten asemasta Kolmannessa valtakunnassa. Kuulemiensa kertomusten perusteella he näyttivät pitävän meitä pelkkänä orjana. Itse asiassa he sanoivat tämän avoimesti ja lisäsivät säälivänsä meitä sydämensä pohjasta. Haluaisin kertoa teille, mitä me saksalaiset naiset ajattelemme Uudesta valtakunnasta, ja aloitan vaimoista ja äideistä.

Historiasta tiedämme kaikki, että jokaista vallankumousta seuraavat uudet perustuslailliset muodot, ja näitä uusia muotoja tuottaneen kansannousun ansiosta näemme yleensä myös perustavanlaatuisia muutoksia kansan yhteiskunnallisessa elämässä. Saksan uusi järjestelmä, "kansallissosialismi", oli tervetullut muutos miljoonille perheille, jotka olivat kärsineet hirvittävästi sodan seurauksista, jotka olivat tehneet elämästä taakan monille äideille ja heidän lapsilleen.
Adolf Hitlerin tehtävänä oli auttaa heitä ja lopettaa tuhoisa ajatus, jonka mukaan "on parempi olla hankkimatta lapsia ollenkaan".

Emme saa unohtaa, että itsekkyys oli vanhan järjestelmän perusta ennen kuin Führer tuli rakentamaan uutta valtakuntaa. Juuri hän sai saksalaiset naiset uskomaan jälleen siihen, että perhe on valtion olennainen yksikkö ja että äiti on siinä kansallisen selviytymisen elävä symboli terveiden lasten kasvattamisen kautta. Äitiys ja naiseus saivat takaisin vanhan merkityksensä ja loistonsa.

ÄITIEN PALVELU

Vuonna 1934 Kansallissosialistinen Naistenliitto kokoontui ensimmäistä kertaa vakavaa yhteistyötä varten ja perusti Äitien valtakunnanpalvelun. Tätä palvelua hallinnoivat kaikki Liiton haarat, ja se koostuu erityisistä koulutuskursseista, jotka ovat avoimia kaikille naisille, naimisissa oleville tai naimattomille, nuorille ja vanhoille. Vuodesta 1934 lähtien vähintään 600 000 saksalaista naista on osallistunut näille kursseille ja saanut opetusta kodinhoidossa, ruoanlaitossa ja ompelussa sekä hygienian ja sairaanhoidon perusteissa. Koska me saksalaiset kuulumme kansakuntaan, jolla ei ole siirtomaita, meidän on oltava varovaisia kaikenlaisten raaka-aineiden kanssa, ja näillä kursseilla naiset oppivat muuttamaan näennäisesti hyödyttömät asiat hyödylliseksi tarkoitukseksi. Yleensä jokainen kurssi kestää kymmenen iltaa, ja opetusta on yhteensä 24 tuntia.

Tällaisen kurssin hinta vaihtelee maaseudulla kahdesta kolmeen markkaan ja kaupungissa kolmesta viiteen markkaan. Niiden, joilla on siihen varaa, odotetaan maksavan koko kurssin, mutta työväenrintaman naisosasto ja kansallissosialistinen hyvinvointijärjestö maksavat lisäsummia niille, joilla ei ole varaa näihin maksuihin. Hyvin usein työnantaja maksaa koko summan tytölle, joka on pian jäämässä eläkkeelle työstä avioliittoa varten. Saksassa on useita satoja tällaisia äitienkouluja pysyvästi, ja ne tarjoavat työpaikkoja tuhansille vapaaehtoistyöntekijöille holhoojina, sosiaaliopettajina, nuoriso-ohjaajina ja niin edelleen.

Juuri tällainen työ antaa jokaiselle saksalaiselle naiselle mahdollisuuden osallistua aktiivisesti kansallissosialistisen valtion elämään, sillä jokainen nainen ymmärtää, että hänen on kannettava osansa rinnakkain miesten kanssa, joilla on sama vastuu kansamme tulevaisuudesta.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

TYÖNTEKIJÄNÄINEN NAINEN

Mikään ei ole ollut muiden maiden keskustelunaiheena enemmän kuin ammattilaisnaisten – ja työssäkäyvien naisten – asema Kolmannessa valtakunnassa. Kansallissosialismin vastustajat ovat väittäneet, että Adolf Hitlerin valtaannousun jälkeen kaikki työssäkäyvät naiset erotettaisiin väkisin työpaikoistaan ja korvattaisiin miehillä. Mikään ei itse asiassa voisi olla enempää totuuden vastaista, sillä kaikki teollisuudessa ja ammateissa aktiivisesti toimivat naiset ovat järjestäytyneet Työväenrintamaan, ja ne naiset, jotka eivät aiemmin olleet työssäkäyviä, mutta halusivat auttaa Uuden valtakunnan rakentamisessa, liittyivät vapaaehtoisesti Naistenliittoon Frau Scholz-Klinkin kansallisessa johdossa. Näissä kahdessa järjestössä löydämme kotirouvat, opettajat, sairaanhoitajat, kätilöt, taiteilijat, naislääkärit ja kaikki yliopistotutkinnon suorittaneet naiset.

Koska kansallissosialismin ihanteena on säilyttää perhe valtion olennaisena yksikkönä, on totta, että työväenrintama on varmistanut naisten poistamisen tehtaan työstä, joka ei sovi naisen ruumiinrakenteelle, ja korvannut heidät työttömillä miehillä. Näille naisille on kuitenkin löydetty sopivampaa työtä muualta.

Saksalaisia naisia työskentelee edelleen kaikilla vaatetusalan ammateilla, ja miljoonia heistä on opettajia, sairaanhoitajia ja kotiapulaisia. Lisäksi on lukuisia naislääkäreitä, naisia arkkitehteinä, näyttämöllä ja elokuvissa, ei vain näyttelijöinä, vaan myös merkittävinä tuottajina, kuten kuuluisa Leni Riefenstahl, joka vastaa kaikesta valokuvauksesta tärkeissä puoluekokouksissa ja olympialaisissa. Miljoonia naisia työskentelee myös yleisessä teollisuudessa, muodostaen, kuten olen sanonut, työväenrintaman erityisosaston. Ei voida varmasti sanoa, että saksalaisia naisia olisi työnnetty kotiin.

KOTIPALVELUT

Jopa ne, jotka kotiapulaisina tai kotirouvina ovat erityisen rajoittuneita kotitalouselämään, ovat saaneet erityistä huomiota. Kun Adolf Hitler nousi valtaan, Naistenliitolle annettiin erityinen tehtävä voittaa yleismaailmallinen ennakkoluulo, jonka mukaan kotityöt ovat vain alempien luokkien ammatti. Nykyään jokaisen tytön, olipa hän rikas tai köyhä, on koulusta päätettyään läpäistävä tiukka tentti kotitöistä, ja tämän lisäksi useimmat tytöistämme 18-vuotiaana, ennen oman ammattinsa aloittamista, ilmoittautuvat vapaaehtoisesti naisten työvoimapalveluun, johon usein liittyy kotitöitä jonkun ahkerasti työskentelevän äidin avustamiseksi.

Naisten osuutta uudessa yhteiskuntajärjestyksessä ei ole suunniteltu vanhan "naisten oikeuksien" iskulauseen pohjalta, vaan suhteessa palvelukseen, jonka nainen voi tuoda koko yhteisölle – kansakunnalle. Koska naisten vaikutus on aina ollut suurin kansakunnan intiimin sosiaalisen elämän muovaamisessa, emme ole niinkään kiinnostuneita siitä, missä palveluksemme annetaan, vaan siitä, miten se annetaan.

Saksalainen tyttö

Jo koulussa saksalaistyttö liittyy BDM:ään (Bund Deutscher Mädel), joka on maailman suurin laatuaan oleva järjestö. Hitlerjugend-liikkeeseen kuuluva BDM saa yksityiskohtaisia ohjeita koulutukseen ja erityisesti terveen elämänkatsomuksen (Weltanschauung) omaksumiseen kansalliselta nuorisojohtajalta Baldur von Schirachilta.

Neljäkymmentä koulua on rakennettu ympäri maata pelkästään tyttöjen kouluttamista varten

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

nuorisojohtajat näiden periaatteiden mukaisesti.

Tulevina äiteinä, lääkäreinä, taloustieteilijöinä, opettajina, lakimiehinä jne. kaikilla saksalaisilla tytöillä on velvollisuus käyttää lahjojaan parhaaseen kansalliseen tarkoitukseen, mutta heidän on ensin hankittava perustaksi vankka sosiaalinen tausta. Mistä tämä voidaan saada paremmin kuin saksalaisen tyttöjärjestön, BDM:n, toveruudesta? Ensimmäinen välttämättömyys on fyysinen harjoittelu, ja siksi jokaisen tytön on kehitettävä järjestelmällisesti fyysisiä ominaisuuksiaan ikänsä mukaan. Samalla annetaan opetusta ensiavussa ja sairaanhoidossa. On BDM-leirejä, joissa tytöt oppivat auttamaan maalla, ja kotitalouskouluja, joissa he voivat kouluttautua lastenhoitajiksi, ravitsemusterapeuteiksi ja muihin kotitöihin.

Kun tytöt lähtevät koulusta, heitä kannustetaan viettämään vuosi "Maavuonna" -palvelussa tekemässä hyödyllistä työtä maalla. Tämä on nuorten miesten "Työpalvelun" rinnakkaisorganisaatio, ja se suorittaa hyödyllistä työtä, joka ei kilpaile normaaleiden ammattien kanssa. Itse asiassa erittäin taloudellisesti arvokasta työtä on löydetty sairauden vuoksi työkyvyttömien naisten korvaamisessa ja heille riittävän loman antamisessa toipumista varten. Tämä on ollut erityisen hyödyllistä ylikuormitetun äidin tapauksessa, jonka kotityöt ovat ottaneet hoitaakseen "Työpalvelun" tytöt, kun hänen lapsiaan hoidetaan paikallisessa "lastentarhassa".

Vaikka pelkät tilastot tästä jättimäisestä saksalaisten naisten organisaatiosta ovat jo itsessään vaikuttavia, todellinen arvo piilee luoduissa moraalinormeissa. Saksalainen tyttö BDM:ssä ja "Maavuosipalveluksessaan" ei saa ainoastaan suurta kokemusta, vaan myös sosiaalisen vastuuntunnon, sillä hänelle annetaan täsmälleen samanlaisia luentoja ja opetusta poliittisista ja taloudellisista ongelmista kuin järjestöjensä nuorille miehille. Jokainen, joka on käynyt naisten työleirillä, on ollut ihastunut vahvoihin, hyvin rakennettuihin tyttöihin, joiden silmät säihkyvät terveydestä ja onnellisuudesta. Monet englantilaiset ystäväni ovat kysyneet minulta täällä: "Kuinka koko nuortenne ilmapiiri on niin täynnä puhtautta ja voiman ja elämän säteilyä?"

Kuinka onnistuit siinä?" Vastaus voi olla vain yksi: "Adolf Hitlerin henki"!

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Mitä on sosialismi?,

kirjoittanut Joseph Goebbels

Hyvin perusteltu nykyaikainen poliittinen käsitys pyörii, tunnustetaanpa se tai ei, kaiken tulevan kehityksen keskeisen tekijän – yhteiskunnallisen ongelman – ympärillä.

Yhteiskunnallinen ahdinko on enemmän kuin arkipäiväinen kysymys. Jos se ei olisi enempää, marxilainen olisi ollut oikeassa. Proletaari ei ole kansainvälinen rakkaudesta kansainväliseen sekoittumiseen, vaan traagisesta oivalluksesta, että aiemmin hänen olemassaolonsa ongelmaan ei ollut kansallista ratkaisua. Porvarillinen itsekkyys ja juutalainen kilpailu toimivat yhdessä, tietoisesti ja tiedostamatta, ja tuottivat sen, mikä varastaa ihmisiltä elämän valon ja hengityksen – luokkasodan.

Yhteiskunnallinen ahdinko synnyttää intohimon turvallisuuteen. Syvällä proletariaatissa uinuu rakkaus kotiin, maahan ja isänmaahan, joka ilmenee niin hyvissä kuin huonoissakin muodoissa, aina valmiina jaloimpaan uhraukseen. Edes marxismin aikana proletariaatti ei tunne vihaa isänmaata kohtaan, vaan ainoastaan tuota isänmaan porvarillista vääristymää – järjestelmää. Tämä järjestelmä loi todellakin tilan, jossa nationalismi ja kapitalismi olivat yksi ja sama asia. Taistelua internationalismia vastaan ei voida koskaan voittaa fraaseilla. Yhteiskunnallinen ahdinko voidaan ratkaista vain yhteiskunnallisilla toimilla. Proletariaatti jatkaa kansainvälistä ajattelua niin kauan kuin sillä ei ole osuutta kansakunnassa. Kuinka voi rakastaa ja kunnioittaa jotain, mitä ei tunne?

Yhteiskunnallinen ongelma on kysymys siitä, miten kansainvälinen kaupunki-proletariaatti saadaan jälleen tietoiseksi perustavanlaatuisesta suhteestaan maaperään. Ihminen voi juurtua vain omaan maaperäänsä. Hän tuntee olevansa yhteydessä vain omaansa. Ainoa tehokas taistelu bolshevismia vastaan on kapitalismin hävittäminen.

Se osoittaa keskiluokan poliittisen vaiston puutteen, että he samaistuivat kapitalismiin, jonka kanssa heillä loppujen lopuksi oli jokseenkin tarpeeksi tekemistä. Kapitalismi on pääoman moraalitonta jakautumista. Kapitalismi taloustieteessä on sama asia kuin demokratia politiikassa: nimittäin vallan moraaliton jakautuminen valtion sisällä. Molemmat tekijät, kapitalismi ja demokratia – niiden suhde on kuin pojan ja isän välinen – ovat valtion uuden yhteiskuntaorganisaation vannoutuneita vihollisia. Tähän asti he olivat tyytyneet jättämään yhteiskunnallisen ongelman huomiotta ja välttelivät asiaa niin pitkälle kuin mahdollista tekopyhällä hyväntekeväisyyden tunnustamisella. Se on liberalismin tragedia – hyväntekeväisyys: porvarillisen pelkuruuden, sentimentaalisuuden, sadismin ja pelon rykelmä. Koko yhteiskunnallisen "parantumisen" tarina avautuu silmiemme edessä kauheana esimerkkinä liberaalien kyvyttömyydestä käsitellä yhteiskunnallista ongelmaa – saati sitten ymmärtää sen syvyyttä. Yhteiskunnallisella ongelmalla ei ole mitään, ehdottomasti mitään, tekemistä sentimentaalisuuden ja "hyväntekeväisyyden" kanssa. Se on kansallisen välttämättömyyden ongelma. Pelkästään se, että miljoonat ihmiset näkevät nälkää, ei anna tälle ongelmalle sen maailmanlaajuista poliittista merkitystä, vaan se, että se voi aiheuttaa kansakunnan romahduksen. Pelkästään se antaa jatkuvuutta yhteiskunnallisille aatteille. Sentimentaliteetti ja "hyväntekeväisyys" ovat itsessään täysin epäluotettavia. Pelkkä kansallinen välttämättömyys luo fanaattisuutta ja uskon kiihkeää impulssia. Näin yhteiskunnallinen ongelma perustuu tulevaisuuden poliittisen kehityksen rakenteeseen ja antaa nuorille uusia velvollisuuksia ja tehtäviä.

Tästä oivalluksesta syntyy todella sosiaalinen käsitys valtiosta, jolla on yhtä vähän tekemistä

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Marxilais-proletaarinen kuten liberaalidemokraattisten käsitystenkin kohdalla. Ajattelen sosiaalisessa mielessä toivoessani maanmiesteni sorrettujen luokkien saavuttavan luonnolliset oikeutensa oikeuksina, enkä enemmän tai vähemmän vapaaehtoisina lahjoina. Ajattelen sosiaalisessa mielessä vaatiessani näitä oikeuksia en porvarillisen pelon tai sentimentaalisuuden motiiveista, vaan kansallisen välttämättömyyden ja sosiaalisen oikeudenmukaisuuden toteuttamisesta.

Liberaali ihminen ajattelee porvarillisena; marxilainen ihminen ajattelee proletaarisena; sosiaalinen ihminen ajattelee kansallisesti, kansallisvaltion termein, jonka on tarkoitus täyttää yhteinen kohtalo. Hänelle kansallinen ja sosiaalinen ajattelu merkitsevät yhtä ja samaa asiaa: rakkautta kansakuntaa kohtaan; uskoa sen tulevaisuuteen; ja tahtoa vapauteen.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Maailman filosofia ja ulkopolitiikka, kirjoittanut Alfred Rosenberg

Minä

Arkielämässä tavallinen ihminen harvoin tajuaa, että poliittista ja yhteiskunnallista elämää muokkaavat pohjimmiltaan filosofiset motiivit. Porvarillisen moraalikoodin käsitys, lain käsitys ja kaikki muu niihin liittyvä arkielämässä määräytyy aina jollain tavalla ihmisen sisäisen asenteen mukaan; mutta vasta suurten vallankumouksellisten tapahtumien yhteydessä, jotka vaikuttavat koko kansakunnan elämään, ihmiset tulevat selvästi tietoisiksi tästä tosiasiasta. Voidaan sanoa, että näin tapahtuu tänä päivänä kaikkialla maailmassa. Olivatpa vuosien 1914–1918 konfliktin välittömät vaikutukset eri kansojen ja valtioiden poliittisiin tapahtumiin mitkä tahansa, on yksi tosiasia, joka painaa yhä voimakkaammin kaikkien niiden mieliin, joiden ajatukset eivät ole pelkästään pinnallisia, ja se on, että tällaisen valtavan mullistuksen jälkeen ihmiset eivät voi yksinkertaisesti palata entiseen jokapäiväiseen elämäänsä aivan kuin mitään ei olisi tapahtunut. Käytännössä jokainen maailman kansakunta on kärsinyt toisen maailmansodan suurista taisteluista tai ainakin kärsinyt jossain määrin sen seurauksista. Miljoonat ja taas miljoonat miehet kohtaavat kohtalon, joka yllätti heidät näennäisen äkillisesti ja herätti kysymyksiä, jotka poikkeavat täysin niistä, jotka olivat olleet tärkeitä vuosikymmeniä.

Ennen vuotta 1914 maailma eli optimismin ilmapiirissä. On totta, että eri maiden vastuutehtävissä olevat näkivät pilvien kerääntyvän yhä uudelleen poliittiselle horisontille, mutta jopa valtiomiesten keskuudessa oli monia, jotka uskoivat, että aivan kuten aiemmissakin vastaavissa tilanteissa päivittäisten kompromissien poliittinen järjestelmä voittaisi. Taloustieteilijät laskivat matemaattisella tarkkuudella, että millä tahansa suurten kansojen välisellä konfliktilla olisi niin tuhoisat taloudelliset ja sosiaaliset seuraukset, että maailman talousrakenteen romahdus tapahtuisi väistämättä ja johtaisi sodan loppuun muutamassa kuukaudessa. Älylliset optimistit perustivat toiveensa uskoon, että "maailman maalaisjärki" kantaisi voiton, ja olivat samaa mieltä johtavien taloustieteilijöiden kanssa siitä, että kansakunnat eivät koskaan sietäisi maailman hulluutta...

sota.

Mutta kuten luonto itse, kansojen ja rotujen elämä ei edennyt logiikan suoraa polkua pitkin, vaan kiihtyneiden tunteiden ja villien intohimojen mutkittelevia sivuteitä pitkin. Juuri nämä laskemattomat tekijät lopulta vapauttivat maailmankatastrofin. Mielestäni on tärkeää, että tunnustamme tänään, että vuosi 1914 ei merkinnyt ainoastaan suuren sotilaallisen taistelun alkua, vaan että noina kohtalokkaina elokuun päivinä koko vanha maailma alkoi romahtaa. Se, että kansakunnat ja niiden johtajat eivät kyenneet estämään tällaista kauheaa konfliktia, on kiistaton todiste siitä, että yhteiskunnalliset konfliktit, koko ajan vallinneen maailmantalouden suuntaus ja kansojen yhteiskunnallinen rakenne eivät enää olleet riittävän voimakkaita takaamaan selkeästi määriteltyä rauhanpolitiikkaa. Päinvastoin, niin paljon huomiota oli kiinnitettävä alempien kerrosten kaoottisiin joukkoliikkeisiin, poliittisiin intohimoihin ja taloudellisiin etuihin, että ohjaus usein lipesi valtiomiesten käsistä ja maailma horjahti kohti törmäystä, josta se alkoi toipua vasta monta vuotta myöhemmin, sankarillisten voimien kuluttamisen ja valtavien uhrausten jälkeen.

On luonnollista, että tämä yhteisen mielen elpyminen, tämä menneisyyden ja nykyisyyden kritiikki, ilmeni ensin niissä maissa, joissa sotilaallinen ja poliittinen tappio teki...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

ongelmia paljon ilmeisempiä kuin valtioissa, jotka ainakin toistaiseksi kykenivät elämään sotavoittojensa hedelmillä. Kaikki Venäjällä, Unkarissa, Saksassa ja Turkissa tapahtuneet, luonteeltaan hyvin erilaiset käymisprosessit näyttävät jokaiselle älykkäälle maailmanpolitiikan tarkkailijalle kiistattomilta merkeiltä jo mainitun vanhan järjestyksen romahtamisesta ja pyrkimyksestä luoda uusi maailma tavalla tai toisella. Tämä ei johdu niinkään sopivan ja sopimattoman loogisesta tunnistamisesta, vaan sisäisestä luonteenmuutoksesta, joka kääntyen sekä nykyhetkeen että menneisyyteen ja julistaen: "Tämä ei voi enää jatkua."

Tämä sisäinen päätös on tärkeämpää kuin mikään muu, eikä sitä voida millään väitteellä kumota. Nämä kansojen uudet henkiset asenteet, olivatpa ne sitten suuntaan tai toiseen, ovat ratkaiseva syy rakentamiseen tai tuhoamiseen, tapauksesta riippuen. Nykyisen maailmanpoliittisen liikkeemme painopiste on seurausta näiden erilaisten henkisten energioiden rinnakkaisuudesta ja voimasta.

Me kansallissosialistit näemme tarkoin määritellyssä mielentilassa myös sen, mitä kutsumme "maailmanfilosofiaksi" (Weltanschauung). Tämä sana, jonka tarkka kääntäminen muille kielille on erittäin vaikeaa, merkitsee ensinnäkin juuri sitä, mitä se ilmaisee: tiettyä tapaa katsoa maailmaa, toisin sanoen selvästi ymmärrettävää sielun, mielen ja luonteen sisäistä asennetta ulkoisia asioita kohtaan. Asenne, joka ratkaisee "kyllä" tai "ei", ja joka, jos se on miljoonien ääni, muovaa elämäntapaa, valtion rakennetta, rodun tai kansan velvollisuuksia ja etuoikeuksia. Tämä asenne on siis olennainen perustavanlaatuinen ja ratkaiseva tekijä. Jos se läpäisee kaikki elämän eri osa-alueet, voimme puhua yhtenäisestä ja yhtenäisestä kansakunnasta; silloin voimme sanoa, että valtio, kansa ja "maailmanfilosofia" ovat sulautuneet yhdeksi. Näin tapahtuu tietenkin vain hyvin harvoin. Useimpiin kansakuntiin rodullisten ominaisuuksien ja poliittisten tapahtumien vaikutuksen alaisena vaikuttavat eri elämänalojen erilaiset virtaukset, jotka usein aiheuttavat vakavia konflikteja kansakunnan sisällä.

”Maailmanfilosofia” ei siis ole sama asia kuin uskonto, mutta se voi sisältää jälkimmäisen. ”Maailmanfilosofialle” voi antaa erityisluonteen uskonto tai tiede; sitä voivat muokata kansakunnan taiteelliset tai kulttuuriset ominaisuudet. Jos kansan ”maailmanfilosofia” on todella syvällinen ja aito, se sisältää ja luonnehtii kaikkea. Toisaalta se on riittävän avara, jotta se voi sisältää mitä erilaisimmat henkiset ja hengelliset luonteet.

Eri kansojen ja merkkihenkilöiden suhtautuminen maailmanfilosofiaan liittyviin kysymyksiin, olivatpa ne luonteeltaan uskonnollisia, tieteellisiä tai kulttuurisia, on ollut tärkeä tekijä, joka on määrittänyt paitsi kansojen älyllistä myös poliittista elämää kaikkina menneinä vuosisatoina, ja olen sitä mieltä, että kysymys siitä, millainen vaikutus maailmanfilosofialla on ollut ulkopolitiikkaan historian suurten aikakausien aikana, on yksi maailmanhistorian mielenkiintoisimmista ongelmista. Epäilen itse asiassa, onko tämä kysymys tähän mennessä ollut riittävän syvällisen tutkimuksen kohteena, vaikka sen pitäisi kiinnostaa paitsi tutkijaa myös jokaista valtiomiestä.

Saanko lainata muutamia esimerkkejä osoittaakseni, kuinka ratkaisevasti poliittinen "maailmanfilosofia" voi vaikuttaa historian kehitykseen vuosisatojen ja vuosituhansien ajan?

Kun kristinusko levisi Välimereltä Euroopan mantereelle ja yksi germaaninen heimo toisensa jälkeen kääntyi kristinuskoon, havaittiin, että lähes kaikki heistä eivät hyväksyneet roomalaiskatolista dogmia, vaan heistä tuli ariaaneja eli Ariuksen seuraajia. Ariuksen käsitys kristinuskon perustajan persoonasta ja jumalallisesta asemasta poikkesi olennaisesti roomalaiskatolisen kirkon käsityksestä. Vain yksi tärkeä heimo kääntyi roomalaiskatoliseksi sen vuoksi, että

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

johtajan mukavuudesta, nimittäin frankonilaiset. Nämä frankonilaiset olivat kuitenkin myös sotilaallisesti vahvin heimo, eivätkä he olleet siirtyneet kovin kauas alkuperäisestä kodistaan, kuten itäsaksalaiset, ja siksi vanhaan Roomaan liittyi kova nuori tahdonvoima, joka tästä lähtien kääntyi itään. Tämä tahdonvoima oli voitokas sekä sotilaallisesti että maailmanfilosofisesti. Aleksandrialainen Arius (kuoli 336 jKr.) opetti, että Kristus ei ollut Jumala, vaan hänen luomansa. Nikean kirkolliskokous kielsi hänen oppinsa, eikä Euroopasta näin tullut ariaanista, kuten aluksi näytti todennäköiseltä, vaan roomalaiskatolista. Tässä meillä on siis yhden aatteen voitto toisesta, jolla on mittaamattomat seuraukset maailmanhistorian näkökulmasta. Jos muut, ariaaniset, heimot olisivat voittaneet frankonilaiset, Eurooppa olisi saanut täysin erilaisen hengellisen ulottuvuuden, eikä koko myöhemmin syntynyt protestanttinen liike olisi ilmaantunut; ainakaan samassa muodossa.

Toinen esimerkki siitä, miten uskontoon perustuva "maailmanfilosofia" pakotti tahtonsa kokonaisiin kansoihin, on islam. Tämä usko yhdisti lukemattomia beduiiniheimoja, jotka uskossaan vahvoina valloittivat koko Afrikan pohjoisosan ja hyökkäsivät Etelä-Eurooppaan. Vaikka itsenäisyytensä puolesta taistelleet eurooppalaiset torjuivat sen, muhamettilainen uskonto on painanut jälkensä huomattavaan osaan asuttua maapalloa: Gibraltarilta Afrikan halki, Palestiinaan ja niin edelleen aina Intiaan asti. Poliittiset liikkeet ja katkerat riidat, jotka jatkuvat nykypäivään asti, osoittavat, kuinka tietty "maailmanfilosofia" toimii jatkuvana liikkeellepanevana voimana, joka pakottaa kaikki sen vaikutuksen alaiset kansakunnat levittämään ja puolustamaan omaa "maailmanfilosofiaansa", elämäntapaansa, hallintotapaansa ja kulttuuriaan.

Sen jälkeen, kun yleismaailmallinen kirkko oli pysynyt voitokkaana vuosisatojen ajan, sitä vastaan puhkesi väkivaltaisia kapinoita monissa osissa Eurooppaa. Nämä herättivät kansassa mielenosoituksia, jotka ravistelivat maailmaa ja perustuivat yhteiseen ideologiaan. Vuosisatojen ajan eri protestanttisten kansojen taistelu yleismaailmallista kirkkoa ja sen sotilaallisia edustuksia vastaan raivosi kaikkialla Euroopassa. Mutta tämän taistelun keskellä eurooppalainen kollektiivinen mieli kääntyi täysin uuteen suuntaan erittäin tyypillisellä tavalla: pohjimmiltaan uskonnollisesta tai dogmaattisesta taistelusta kiista muuttui kansalliseksi. Kansallisen rakenteen suojelu syrjäyttää eettiset arvot, vaikka niiden edustajat olisivatkin korkeimman tason edustajia. Ehkä paras esimerkki tästä käänteestä kohti uutta aikakautta on kardinaali Richelieun tapaus. Hän näki itsensä Ludvig XIII:n johtavana ministerinä ja Ludvig XI:n seuraajana toteuttamassa jälkimmäisen laatimaa kansallisen yhdistämisen suunnitelmaa; toisaalta hän oli piispa ja myöhemmin Rooman kirkon kardinaali. Pariisin hovissa roomalaiskatolinen vaikutusvalta oli vallalla ja sitä edusti pääasiassa espanjalainen puolue. Rooman politiikka epäilemättä suosi Espanjaa ja Habsburgeja, ja hispaanialais-habsburgilaisten Ranskasta saavuttama voitto olisi varmasti johtanut puhtaasti katoliseen ylivaltaan Euroopassa pitkäksi aikaa. Mutta Richelieu, vaikka hän vaatikin Rooman kirkolle vapautta kaikissa sopimuksissaan protestanttisten liittolaistensa kanssa, siirsi tukensa toiselle puolelle ja teki kaikkensa mobilisoidakseen maailman Habsburgeja vastaan ja murtaakseen Espanjan vallan, samalla neutraloiden paavin maallisen vallan. Kaikkia paavin ystäviä Ranskan hovissa vastaan hän toteutti kaikki toimenpiteet Ranskan ylivallan lujittamiseksi; varmistaakseen sen itsenäisyyden hän tuhosi protestantit omassa maassaan, mutta solmi liittoja Kustaa Aadolfin ja Weimarin herttuan Bernhardin kanssa. Hän jopa määräsi ranskalaiset tykit ampumaan paavillisia sotilaita. Mielestäni nämä roomalaisen kardinaalin käskystä Rooman armeijaa vastaan ammutut laukaukset symboloivat Euroopan kääntymistä uuteen asenteeseen, joka siitä lähtien ei ole koskaan lakannut olemasta läsnä mantereemme elämässä.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

1800-luvulla tämä asenne muuttui kohti uutta eurooppalaista nationalismia. Kansallisuusaate oli kaikkialla maailmassa vapauttava ajatus elämästä. Todisteita tästä löytyy monista aikakauden kirjoituksista sekä Washingtonin, Bolivarin ja Garibaldin henkilöistä. Samaan aikaan tiede ja kauppa saivat kuitenkin yhä suuremman merkityksen, ja Walter Rathenaun sanonta: "Kohtaloustiede ratkaisee kohtalon" tuli useimpien yhteiskunnallisten ongelmien käsittelyn "johtoajatukseksi". Toinen tärkeä tekijä oli useiden valtioiden väestömäärä, joka sai ne etsimään markkinoita tuotteille ja raaka-aineille kaikkialta maailmasta. Tätä asennetta tuki ja levitti pääasiassa kaikkialle maailmaan levinnyt kansa. Ajateltiin, että tavoitteena tulisi olla "maailmantasavalta" ja että aiemmin olemassa olleet kansalliset talousjärjestelmät korvattaisiin niin kutsutulla maailmantalousjärjestelmällä, mieluiten keskushallinnon alaisuudessa.

On totta, että vuosisadan vaihteessa oli olemassa joitakin sotilaspoliittisia kansallisvaltioita, mutta taloudellisesta näkökulmasta tarkasteltuna oli olemassa lähes toivoton sekasorto, jossa oli monia erilaisia taloudellisia ryhmittymiä, kaupallisia ja teollisia trusteja sekä kansainvälisiä pankkeja, jotka olivat vastakkain keskenään ja joiden onnistuminen tai epäonnistuminen vaikutti väistämättä niin moniin ihmisiin, että kansallinen politiikka oli pakotettu alistamaan itsensä näille yksityisille eduille ja tunnustamaan ne suurimmaksi osaksi kansallisesti tärkeiksi.

Protestina tämän puhtaasti taloudellisen järjestelmän kaikin tavoin sosiaalisia vaikutuksia vastaan miljoonat ihmiset nousivat ja kuuntelivat oppeja, jotka saarnasivat sosiaalista vapautta kaikki kansakunnat kattavan liikkeen, eli marxilais-kommunistisen internationaalin, kautta. Kaikki nämä virtaukset ja suuntaukset, joita jatkuvasti monimutkaistivat ja lisäsivät uudet sivuvaikutukset, aiheuttivat esteen 1800-luvun lopulla, ja voidaan turvallisesti sanoa, että Friedrich Nietzsche on ollut herkin seismografi näissä koko maailmaa ravistelleissa mullistuksissa. Hän ei antautunut sentimentaaliseen filosofiaan, vaan koki ennakkoaavistuksen tulevista tapahtumista, jotka tulisivat vaikuttamaan satoihin miljooniin ihmisiin.

Ymmärrys siitä, että yhteiskunnallinen rakenne romahtaisi nihilismiksi sekä kansalaisten että marxilaisten voimien vaikutuksesta, ja samalla toivo siitä, että tästä katastrofista nousisi vahva rotu, leimasivat hänen aforismejaan ja kaikkia hänen kirjoituksiaan. Samaan aikaan miehet kuten Paul de Lagarde ja Richard Wagner kokivat maailman lähestyvän loppuaan ja että uusi maailma oli syntymässä. Venäjällä Dostojevski maalasi synkkiä sävyjä Venäjän lopusta. Ja vaikka äärimmäisen epävarmuuden tunne tuli yleismaailmalliseksi, nämä muodottomat ajatukset löysivät hyväksyntää kaikkien kansojen pääkaupungeissa. Venäjä kaatui, ja valtaan nousivat ne suuntaukset, jotka Dostojevski ennusti teoksissaan "Karamazovin veljekset" ja "Demonit". Kommunismi voitti Venäjällä kaikki yhteiskuntateoriat, ei kaupunkien proletariaattisen joukkoorganisaation kautta, vaan siksi, että jo murrettu tahto joutui vahvatahtoisen ei-eurooppalaisen luonteen vaikutuksen alaiseksi.

Jos tarkastelemme näitä erilaisia maailmanfilosofioita, jotka usein näyttävät olevan toistensa kanssa kuolettavassa vastakkainasettelussa, huomaamme, että niillä kaikilla on yksi yhteinen piirre. Ne kaikki kumpuavat jostakin tarkoin määritellystä opista, olipa se sitten uskonnollinen, tieteellinen tai yhteiskuntaeettinen. Näiden oppien tai uskontunnustusten varaan ne rakentavat ohjelman, kokoavat yhteen kaikki tähän ohjelmaan uskovat ja pyrkivät kaikkien käytettävissä olevien poliittisten ja sotilaallisten voimien avulla toteuttamaan tätä opillista ohjelmaa.

Yleisesti ja poliittisesti puhuen tämä asenne liittyy siihen, mitä voidaan kutsua "universaalisuudeksi". Tämä universaalisuus on olemassa riippumatta siitä, nimitetäänkö yksilö ylimmäksi isännäksi, jolta maailmanliike saa lakinsa, vai perustuuko se abstrakteihin...
******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

yhteiskuntaan tai mihinkään tiettyyn teoriaan. Euroopan historian viimeiset viisitoista vuosisataa osoittavat todellakin, että kaikki kansakunnat liikkuvat jossain tällaisen universaalisti käsitetyn "maailmanfilosofian" sisällä ja että kaikki suuret kansojen väliset kamppailut seurasivat kulkuaan universaalin luonteen omaavan opin puitteissa. Tälle opille oli ominaista uskonnollinen universaalisuus roomalaiskatolisessa "maailmanfilosofiassa"; ja sama piirre oli olemassa protestanttisessa dogmassa, vaikkakin eri muodossa ja individualistisista tuloksista huolimatta; liberalismin järjestelmässä löydämme sosiaalis-eettisen universaalisuuden, jollaista saarnattiin Ranskan vallankumouksen aikana; ja se oli nihilistinen universaalisuus, joka leimasi marxilaisen liikkeen sivuhaaraa, maailmankommunismia, joka ei enää tunnustanut kansallisuuksia ja valtioita, vaan ainoastaan sosialistisen neuvostotasavaltojen liittoa, johon milloin tahansa liittyisi muita neuvostotasavaltoja.

Ratkaiseva ja radikaali maailmanfilosofinen muutos, sellaisena kuin me sen tänään näemme, perustuu lujaan vakaumukseemme siitä, että tuleva taistelu ei enää ole luonteeltaan samanlainen kuin ennen, eikä kansallisia taisteluita käydä minkään universaalisen "maailmanfilosofian" puitteissa, vaan että nämä taistelut käydään nationalistisen "maailmanfilosofian" puitteissa. Toisin sanoen: aiemmin puhtaasti valtiolliset suuntaukset laajenevat ja niitä tarkastellaan maailmanfilosofisesta näkökulmasta, ja niistä kehittyy ratkaiseva tekijä elämän säätelyssä sen laajimmassa merkityksessä. Nykyisen aikakautemme alussa universaalin kirkon valta oli korkein uskonnollinen ja poliittinen elementti. Ensimmäisen kapinan sattuessa kaksi uskonnollista tunnustusta vastusti toisiaan. Tämän taistelun myöhemmässä vaiheessa nämä päätekijät siirtyivät uskonnollisesta valtiollis-poliittiselle areenalle, joka aluksi sai monarkian ja lopulta tasavaltalaisen aatteen muodon.

1800-luvun lopulla ja 1900-luvun alussa huomaamme luokka-aatteen olleen korkeimmalla asemalla miljoonien ihmisten mielissä. Ja jokainen näistä eri tekijöistä muodosti jonkin puolueen peruspoliittisen periaatteen, erityisesti Saksassa. Keskiajan päätekijää edusti keskustapuolue; dynastista aatetta entiset konservatiiviset ryhmät; demokraattinen puolue edusti taloudellista aatetta, joka yhdistyi tasavaltalaiseen aateeseen; ja luokka-aatetta marxilaiset ryhmät. Kaikkien näiden Saksassa olemassa olevien ryhmien vastakohtana kansallissosialistinen liike julisti uuden ja silti vanhan päätekijän, nimittäin kansallisen kunnian ihanteen.

Kaikki viimeisten neljäntoista vuoden taistelut vuoteen 1933 asti on käyty tämän lipun alla. Jos se kuitenkin sai mystisen voiman, se oli mahdollista vain siksi, että suuri, kunniastaan tietoinen kansakunta oli kärsinyt romahduksen, jonka jälkeen oli tehtävä vain yksi päätös. Joko vanhoja poliittisia ryhmiä oli siedettävä entisestään vanhan maailman filosofioiden edustajina tai sitten oli luotava uusi poliittinen filosofia, joka perustui uusiin periaatteisiin, Saksan kansan elämän perustaksi. Minun ei tarvitse huomauttaa, että kansallisen kunnian idea ei ole uusi, yhtäkkiä syntynyt idea; itse asiassa siitä lähtien, kun saksalainen kansa on ollut olemassa, sen koko taide ja kirjallisuus on pyörinyt sen ympärillä. Hildebrandin eepos, Nibelungenlied ja Gudrun-saaga todistavat tämän, samoin kuin koko saksalainen sankarimusiikki. Tämän lisäksi tämä idea oli vanhojen saksalaisten saksilaisten lakien ja kaupunginlain (Stadterecht) perusta, joista monille kansoille tuli perusta monille tekijöille, jotka lopulta johtivat yhdistymiseen. Minun ei myöskään tarvitse korostaa, ettei sanomani ole tarkoitettu viittaukseksi tai kritiikiksi muita kansoja kohtaan.

Ainoa tavoitteeni on selittää, mitä täällä Saksassa on tapahtunut, ja osoittaa, ettemme tässä tapauksessa ole tekemisissä yhden monista vallankumouksista, vaan ratkaisevan vallankumouksen...
Saksan historia oli alkanut: vallankumous, joka ei alkanut yhtäkkiä, vaan jonka periaatteet

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

löytyy Saksan talonpoikaissodista, vanhojen "vapaiden kaupunkien" laeista, Fredrik Suuresta, vuoden 1813 Saksan vapaussotien johtajista ja 1700- ja 1800-lukujen käännekohdan suurista ajattelijoista.

Ja sallittakoon minun tässä julistaa, että tämä kiihkeä saksalainen nationalismi ei todellakaan ole uhka muiden kansojen oikeutetulle nationalismille, vaan että päinvastoin juuri tämä saksalainen nationalismi voi henkisellä ylemmyydellään kaikkiin muihin kysymyksiin nähden yksin taata sen oikeudenmukaisen tasapainon, jota koko maailma kaipaa. Kansallissosialistiseen liikkeeseen perustuva autoritaarinen valtio pystyy poistamaan sekä perusteettoman kulttuuripropagandan muiden rotujen keskuudessa että laittoman taloudellisen laajentumisen, joka muuten saattaisi hyvinkin johtaa Saksan kansakunnan taloudellisista konflikteista poliittisiin kiistoihin muiden kansojen kanssa.

Saksalainen nationalismi, rotuun ja maaperään perustuva "maailmanfilosofia", ei ole universaalisuuteen liittyvä dogma; sen lähtökohdat tai johtopäätökset eivät sisällä oletusta, että sen tulisi vaikuttaa muihin ja siten erilaisiin kansoihin ja rotuihin. Toisaalta ajattelemme, että filosofiamme merkitsee myös paluuta luonnon ja sen lakien kunnioittavaan ihailuun. Kansallissosialistinen "maailmanfilosofia" tarkoittaa siis meille tietoista kääntymistä pois niistä kansallisen elämän muodoista, jotka eivät anna asianmukaista merkitystä eri kansojen ja rotujen ominaispiirteille; niiden kulttuuritieteellisten oppien hylkäämistä, jotka väittävät soveltuvansa kaikkiin kansoihin tasapuolisesti; ja lopuksi pidämme sitä yrityksenä saavuttaa korkeampi ja samalla syvempi tietoisuus omista liikkeellepanevista voimistamme näillä samoilla aloilla. Uusi "maailmanfilosofiamme", kaukana toisten halveksunnasta, on olennainen osa vastavuoroisen aidon kunnioituksen aikaansaamista kansojen ja kulttuurien välille.

Tästä syystä esimerkiksi kansallissosialistinen liike kunnioittaa suuresti täysin erilaista rotua ja valtiollista perustuslakia, joilla molemmilla on omat erityispiirteensä. Kaukoidän kahdessa suuressa kansakunnassa näemme rakenteita, jotka on rakennettu omille perustuksilleen. Meille Japani, jonka historia ulottuu tuhansien vuosien taakse, on ihailtava uskonnollisessa ilmaisussaan, alistuvuudessaan valtion valtaan ja omistautumisessaan kansallisille eduille. Myös Kiinan kansakunta on kehittynyt yhdestä "maailmanfilosofian" muodosta, taloustieteestä ja yhteiskuntaetiikasta, jotka, vaikka ne tänään näyttävätkin hajonneilta, saattavat vielä herätä henkiin. Ja me seuraamme tätä uudelleenjärjestelyyritystä samalla mielenkiinnolla ja kunnioituksella, jota osoitamme kaikkien muiden kansojen jaloille pyrkimyksille.

On tyypillistä, että monien kansojen käytännössä hallitsemattoman laajentumisen aikakausi kaikkialla maailmassa johti konfliktiin ja sen tosiasian ymmärtämiseen, että tämän taloudellisen laajentumisen ajanjakson jälkeen on alkanut supistumisen ajanjakso. Tässä jokainen kansakunta löytää todellisen muotonsa. Se, että tätä taistelua esiintyy kaikissa kansoissa poikkeuksetta, osoitetaan kaikkialla maailmassa esiintyvillä väkivaltaisilla yhteiskunnallisilla tai maailmanfilosofisilla yhteenotoilla. Ne todistavat lähes yleismaailmallisen uskon puutteen olemassaolon ja osoittavat, että kansojen toimia ei viime kädessä ohjaa yksi tarkkaan määritelty idea, vaan useat eri järjestelmät taistelevat herruudesta pääsemättä pysyvään päätökseen.

Jos tulkitsemme nykypolitiikan merkkejä ja viitteitä oikein, näyttää siltä, että kaikkien kansojen henkinen kamppailu keskittyy haluun korvata kaikki päättämätöntä sotaa käyvät järjestelmät jollakin näistä järjestelmistä tai kokonaan uudella, ne kaikki ylittävällä järjestelmällä.

Saksa saattaa hyvinkin tarjota yhden esimerkin tästä maailman kamppailusta – eikä välttämättä

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

esimerkillinen esimerkki – vahvistaakseen mahdollisuutta, että niin kutsuttu ”kohtalokas” kehitys ei suinkaan pääty kommunismiin, vaan että vahvan luonteen synnyttämä päättäväisyys voi voittaa vanhentuneen ajattelutavan, joka ei enää sovi nykyoloihin. Saarin vapaa ja salainen kansanäänestys on osoittanut koko maailmalle, kuinka syvästi uusi elämänkäsitys on läpäissyt koko Saksan kansakunnan kaikista vastakkaisista virtauksista huolimatta, joiden annettiin vaikuttaa esteettä. Me itse olemme ainakin vakuuttuneita siitä, että Saksan järjestelmä, koska se estää yksityisten poliittisten tai yksityisten taloudellisten etujen nousun valtaan, on yksin kykenevä määrittelemään Saksan valtakunnalle ne rajoitukset, jotka ovat välttämättömiä paitsi Saksan, myös muiden valtioiden elintärkeiden etujen kannalta.

Tämä mahdollistaa ensimmäistä kertaa moneen pitkään aikaan erottaa toisistaan yksityiset edut, olivatpa ne sitten miten voimakkaita tahansa, ja koko kansakunnan elintärkeät edut. Samaan aikaan meillä on kuitenkin mahdollisuus vakaaseen ulkopolitiikkaan, jonka käsitämme olevan sellaista, että eri kansojen elämään liittyviä luonnollisia liikkeellepanevia voimia ei voida enää suunnata mielivaltaisesti toisiaan vastaan, vaan ne toimivat rinnakkain sekä yksittäisten kansojen että kaikkien kansojen orgaanisen yhteistyön etujen mukaisesti. Tässä suurvaltojen kokonaisuudessa on tällöin mahdollista, että lukumääräisesti pienemmät kansakunnat eivät enää ole kapean itsekkyyden välikappaleita, vaan yksiköitä, joilla on yhtäläiset oikeudet suurvaltojen välisessä orgaanisessa toiminnassa. Saanen lisätä, että puhuessani "pienistä kansakunnista" viittaan vain niiden pinta-alaan ja väestöön enkä halua millään tavalla vähätellä niiden älyllistä ja kulttuurista merkitystä.

Näin ollen kansallissosialistinen ”maailmanfilosofia” ja kansallisen ihanteen uudestisyntyminen synnyttävät uuden käsityksen valtiosta ja kansantaloudesta; uuden hyvin säännellyn valtion yksilön valvonnan, joka yksin voi tuottaa todellista vapautta, selkeänä vastakohtana yksilöiden väärinkäytöksille, jotka valvonnan puuttuessa vaikuttivat moniin elämänaloihin, myrkyttivät ja turmelivat kokonaisten kansojen tunteita ja ajatuksia, ei turmelijoiden, vaan kansojen haitaksi.

Sopimuksen luominen eri elämänmuotojen välille, sopimukset kansallisen toiminnan kaikkia aloja säätelevän auktoritatiivisen valtion ja muiden valtioiden välillä sekä näin muodostuneiden valtioryhmien ("komplekse") ja muiden poliittisten, rodullisten ja maantieteellisten tekijöiden määräämien yksiköiden välillä – vastakohtana 1800-luvulle ominaisille sattumanvaraisille elementeille – kaikki tämä muodostaa nykyisen aikakautemme ratkaisevan muutoksen. Ja kansallissosialismi on valmis palvelemaan näitä tarkoituksia kaikkien kansojen eduksi. Näin ollen havaitsemme, että uudella "maailmanfilosofialla" on ratkaiseva muokkaava vaikutus poliittiseen ajatteluun ja lopulta taloudelliseen ja ulkopoliittiseen toimintaan.

Uskomme, että tässä lyhyessä yhteenvedossa esitettyjä näkökohtia kannattaa tarkastella lähemmin niiden mahdollisten käytännön sovellusten ja vaikutusten näkökulmasta pitäen mielessä saksalaisen, joka taisteli vapauden puolesta vuosisata sitten, sanat: ”Kunnioita toisten isänmaata, mutta rakasta omaasi”.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Fasismi, naiset ja demokratia, kirjoittanut Norah Elam

”Kokemus osoittaa, että kaikissa maissa demokratia voi nykyään kehittää luonnettaan vapaasti, skandaalimaisin korruptio paljastuu kenenkään pitämättä sitä hyödyllisenä sen ilkivaltaisuuden · · peittelemiseen. Demokratia on yltäkylläisyyden maa, josta häikäilemättömät rahoittajat unelmoivat.”

- Georges Sorel, *Reflexions sur la Violence.*

TO aito kyynikko, joka eli läpi naisten äänioikeudesta käydyn taistelun vuosina 1906–1914, ei mikään spektaakkeli ole viihdyttävämpi kuin sodanjälkeinen harrastaja, jonka ainoa pakkomielle näyttää olevan väitetty vaara äänioikeutetuille naisille fasistisessa Britanniassa.

Tämä odottamaton huolenpito löytää itsepintaisimmat puolustajansa epätodennäköisistä paikoista, ja ne, jotka olivat niin katkeria sotaa edeltänyttä taistelua vastaan, ovat tänään tehneet täydellisen käänteen. Uudet suojelijamme ovat vertaansa vailla päättäväisyydessään, että naisilta ei periaatteessa evätä mitään, vaikka käytännössä heiltä evättäisiinkin useimmat heidän olemassaolonsa kannalta välttämättömät asiat.

Naiselle, joka osallistui tuohon historialliseen taisteluun ja piti äänestystä vain symbolina ja uskoi, että sen avulla uusi ja parempi maailma voisi olla mahdollinen, tällainen suosiminen on yhtä vastenmielistä kuin sukupolven takainen suosiminen. Hän ajattelee, ja jossain määrin oikeutetusti, että on humpuukia, että ne, jotka kaikkina noina uuvuttavina vuosina eivät koskaan nostaneet kättään auttaakseen häntä, vaan päinvastoin kuvailivat häntä sukupuolineutraaliksi viragoksi tai pettyneeksi vanhapiikaksi, yrittävät menestyksen hetkellä hyödyntää hänen sukupuoltaan taantumuksellisen ja dekadentin järjestelmän hyväksi. Tällainen röyhkeys on mahdollista vain siksi, että ne, jotka turvautuvat siihen, ymmärsivät ja ymmärtävät edelleen väärin tuon taistelun merkityksen ja tulkitsivat poliittisen vapauden vaatimuksen henkilökohtaisen vapauden haluksi.

On tullut aika, jolloin ne periaatteet, jotka ovat tämän merkittävän ja määrätietoisen järjestelmällisen muutoksen taustalla, ei vain naisten asemassa, vaan myös heihin suhtautumisessa hyväksytyssä asenteessa, tulisi muotoilla uudelleen.

Mikä sitten oli sen intohimoisen kuohunnan taustalla, joka liikutti tuhansien naisten sydämiä ja ohjasi heidän päätään noina myrskyisinä vuosina? Se ei ollut, kuten niin monet kuvittelivat, halpamainen yksilöllisen edun tavoittelu eikä naisten oman sukupuolen puolesta käyty taistelu. Päinvastoin, johtajista vaatimattomimpiinkin rivijäseniin oli perustavanlaatuinen uskomus, että maailmassa, jossa asuu miehiä ja naisia ja jonka poliittinen järjestelmä kontrolloi molempien sukupuolten kohtaloita, maa, joka sulkee neuvostojensa ulkopuolelle yli puolen väestönsä vaikutusvallan, näkökulman ja kyvyt, olisi siinä määrin vammainen parhaan hallintojärjestelmän kehittämisessä. Jos miehet olivat kaoottisten taloudellisten olosuhteiden uhreja, naiset kärsivät heidän kanssaan. Jos yhteiskunnalliset olosuhteet, joissa miehet raapivat lähes toivottoman olemassaolon, olivat sietämättömiä, ne olivat yhtä lailla sietämättömiä myös heidän naisväestölleen.

Katsellessaan ympärilleen maansa suurissa kaupungeissa pohjoisesta etelään ja idästä länteen he näkivät asunto-olosuhteet, jotka miehet ja naiset olivat yhtä mieltä nykyaikaisen sivilisaation häpeäksi; tarkkaillessaan työmarkkinoita he tuijottivat pelonsekaisin palkansaajaa vaivaavaa epävarmuuden aavetta, joka on vanhan järjestelmän luontainen ominaisuus. Poliittisella kentällä he totesivat...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

että sekä sisä- että ulkopolitiikassa asioita hoidettiin tavalla, joka kylväsi kauhua jokaisen Britanniasta syvästi välittävän sydämeen tai ymmärsi jo alkaneen rappion murentaa kaikkia valtion puolueita. He nousivat vaatimaan, että naiset kutsuttaisiin mukaan tasavertaisin ehdoin miesten kanssa auttamaan ennen kuin olisi liian myöhäistä.

Tämä kansannousu oli lyhyesti sanottuna haaste vanhoille vastakkainasetteluille ja kehotus yhteistyöhön valtion yhteisössä.

Tässä käytännön kansalaisuuden käsityksessä naisten taistelu muistuttaa läheisesti fasismin uutta filosofiaa. Fasismi on itse asiassa looginen, joskin paljon suurempi, käsitys niistä merkittävistä kysymyksistä, joita militantti naiset nostivat esiin sukupolvi sitten. Eivätkä yhtäläisyydet pääty tähän. Naisliike, kuten fasistiliikekin, johdettiin tiukan kurin alaisena ja se kattoi kaikki puoluekannat; sen kannattajat olivat jokaisesta luokasta ja puolueesta. Se vetosi naisiin unohtamaan oman edun; luopumaan mitättömistä henkilökohtaisista eduista ja suojattujen harvojen etuoikeuksista monien hyväksi; ja vastustamaan yhdessä niitä vääryyksiä ja epäoikeudenmukaisuuksia, jotka olivat luontaisia järjestelmässä, joka oli niin tuhoisa rodun hyvinvoinnille. Kuten fasistiliikekin, se valitsi johtajansa, ja valinnan jälkeen antoi tälle johtajalle ehdottoman vallan ohjata politiikkaansa ja kohtaloaan, osoittaen uskollisuutta ja omistautumista, jota ei ole koskaan ylitetty tämän maan historiassa. Lisäksi, kuten jälleen fasistiliike, se kohtasi kadujen raakuuden; vastustajiensa pilkan; hyvämielisten väärinkäsityksiä; ja poliitikkojen katkeruutta. Se kesti vallitsevan hallituksen vihan ja lopulta vankilan sellin yksinäisyyden ja pakkosyötön kauhun. Sen avoimilla alueilla ja katukulmissa seisovilta puhujilta evättiin sananvapaus; se puolustaa kirjallisuutensa myyntiä, heidän päälleen syljettiin ja heitä herjattiin; sen edustajia kohdeltiin kaltoin. Suffragetteista tuli jokaisen riehakkaan hyökkääjän urheilulaji, joka halusi ottaa lain omiin käsiinsä. Jotta analogia olisi vieläkin tarkempi, mikään panettelu ei ollut liian ilkeä eikä mikään panettelu liian alhaista kritisoidakseen sen johtajien moraalista luonnetta tai heille uskollisia naisia.

Näin kävi niin, että tällaiseen yhteenliittyneillä naisilla ei ollut harhakuvitelmia poliittisista ja puolueellisista periaatteista, ja kun pyhät sanat "demokratia" ja "yksilöllinen vapaus" olivat arkipäivää heidän arvostelijoidensa huulilla, he muistivat, että nämä asiat tehtiin liberaalin hallinnon alaisuudessa ja puolueen puolestapuhujien toimesta, joka oli tehnyt demokraattisesta järjestelmästä poliittisen viisautensa huipun. Että sen alaisuudessa heidät luokiteltiin rikollisten, mielisairaiden ja lasten joukkoon. He väittivät, ja jonkin verran vakuuttavasti, että jos tämä olisi demokratiaa, naisilla ei olisi siitä juurikaan toivoa.

Heidän kokemuksensa demokraattisen järjestelmän lainsuojattomina oli mitätön verrattuna siihen, mitä he kohtasivat, kun he huomasivat olevansa kunniallisia kansalaisia sen kyseenalaisen suojelun alla.
He olivat tosin ansainneet oikeuden yksilönvapauteen hyvin lyhyeksi ajaksi viiden vuoden välein, mutta kun he olivat vetäneet tuon kohtalokkaan ristin äänestyslippuun ja sulkeneet äänestyskopin oven perässään, he huomasivat olevansa siitä hetkestä lähtien täysin avuttomia demokraattisen koneiston edessä.

Vaikka meille kerrotaan, että juuri tämän puolesta olimme taistelleet, hetken pohdinta osoittaa, että tätä pidettiin vain symbolina. Naiset eivät koskaan tehneet sitä kohtalokasta virhettä, että kuvittelisivat miesten olevan välttämättä vapaita, koska he äänestivät. Nykyään on älyttömän naisen tunnusmerkki olettaa, että nainen on vapaa, koska hänkin äänestää, tai että demokratia voi koskaan tarjota muuta kuin huolellista ja organisoitua miesten ja naisten hyväksikäyttöä, jotka sallivat sen olemassaolon.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Sodan päättyessä naisille annettiin rajoitettu äänioikeus, minkä lisäksi heille myönnettiin oikeus päästä parlamenttiin, ja myöhäissyksyllä 1918 pidetyt vaalit antoivat heille ensimmäisen tilaisuuden. Puoluejärjestelmä alkoi jo osoittaa ensimmäisiä rappeutumisen merkkejä, ja armottoman kostollisen oikeudenmukaisuuden lain nojalla puolue, joka oli synnyttänyt demokratian Britanniassa, oli täysin perääntymässä kiittämättömien jälkeläistensä edessä. Siitä huolimatta naiset kääntyivät voittonsa ensimmäisessä vaiheessa silloisten puolueiden puoleen joko äänestäjinä tai mahdollisina ehdokkaina.

Oma epäluottamukseni puoluepolitiikkaa kohtaan sai minut varovaiseksi kääntymään tähän suuntaan, ja asetuin mieluummin ehdolle sitoutumattomana ehdokkaana ja asetuin ehdolle kaikkien muiden naisehdokkaiden mukana tässä tilaisuudessa, yhtä lukuun ottamatta. Poikkeuksena oli Sinn Fein -puolueen kreivitär Markievicz, joka oli pahamaineinen ja avoin Britannian vihollinen, mutta piti demokraattisessa järjestelmässä täysin yksinkertaisena asiana varmistaa pääsy parlamenttiin maassa, jonka hän oli avoimesti kerskunut tuhoavansa, hajottavansa ja mustamaalaajaansa. Hän valittiin, jos muistan oikein, ilman vastustajaa. Seuraava esimerkki ei ollut juurikaan rohkaisevampi, sillä ensimmäinen englantilaiseen vaalipiiriin valittu nainen oli Amerikassa syntynyt kansalainen, jolla ei ollut valtuuksia edustaa brittiläisiä naisia heidän omassa parlamentissaan, paitsi että hän oli mennyt naimisiin brittiläisen alamaisen kanssa, joka joutui isänsä kuoltua pakotetuksi ylähuoneeseen. Naisliikkeen arvostelijat viittasivat tähän loppuratkaisuun tuskin peitellyllä tyytyväisyydellä ja pyrkivät pitämään tätä naista surkeana esimerkkinä naisellisesta vastuuttomuudesta. Niiden ei olisi tarvinnut olla niin henkilökohtaisia, sillä hän ei ollut sen parempi eikä huonompi kuin kukaan muukaan Britannian alahuoneeseen valittu nainen militanttien naisten vuosien ponnistelujen ja kamppailun ansiosta. On valitettava tosiasia, vaikkakin totta, että puolueen naisten myöhempi valinta Westminsteriin ei ole tehnyt hitustakaan eroa miehiin tai naisiin, ja vaikka monia kyvykkäitä naisia on liittynyt valittujen edustajiemme riveihin, heidän vaikutuksensa Britannian tai sen imperiumin kohtaloihin on ollut täysin merkityksetön. He, kuten heidän miespuoliset kollegansa, ovat vain rattaita demokraattisen järjestelmän puolueen rattaissa, marssien auloihin puolueen ruoskan iskiessä, avuttomina virallisen koneiston jykevän voiman edessä, joka vierii eteenpäin, murskaa kaiken aloitteellisuuden ja itsenäisyyden sen edessä ja supistaa jokaisen, joka on sille uskollinen, pelkän salakirjoituksen varaan sen politiikan ja sen toimenpiteiden toteuttamiseksi. Ja jos tämä pitää paikkansa parlamentista – ja kuka voi sitä kieltää? – se pitää vielä enemmän paikkansa naisäänestäjistä. Hänkin on tämän armottoman järjestelmän vangittuna, puolueorganisaationsa todellinen orja.

Niille, jotka kyseenalaistavat tämän, on esitettävä kysymys: Mitä valtaa naispuolisella jäsenellä tai naisäänestäjällä on nykyisessä järjestelmässä muuttaa minkään jo valitun hallituksen politiikkaa? Väittääkö nykyjärjestelmän innokkain ihailija, että naiset, puolueesta riippumatta, ovat tyytyväisiä maan nykytilanteeseen? Ovatko he valmiita näkemään, että taloudelliset olosuhteet, joissa työllisyysluvut ovat nousseet uskomattomaan kahden ja kolmen miljoonan välille, pysyvät muuttumattomina? Tyytyvätkö he näkemään rappeutuneita alueita, jotka iskevät epätoivoon jokaisen elävän ihmisen sydämeen? Ovatko he välinpitämättömiä maatalousalueiden rappeutumiselle ja maatalouden ahdingolle ja välinpitämättömiä kauhistuttavista asunto-olosuhteista, joita kaikki puolueet yhtä lailla paheksuvat?

Kääntyen laajan keisarillisen ja ulkopolitiikan kentän puoleen, onko väitettävä, että suurin osa brittiläisistä naisista haluaa nähdä imperiumin hajoamisen tai väitetyn kansallisen hallituksen nykyisen ulkopolitiikan suunnan, jossa sopimuksia ja sitoumuksia tehdään heidän nimissään ja salaa tämän maan avoimesti vihollisten kanssa, samalla kun meidät jätetään puolustuskyvyttömiksi, ei vain oman välittömän puolustuksemme vuoksi, vaan myös siltä varalta, että näitä sitoumuksia on kunnioitettava? Tiedämmekö todella, mihin meidät on ajettu?

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

sitoutunut; mitä tämä kollektiivisen turvallisuuden politiikka sisältää, vai mikä on se pahaenteinen voima, joka sitä sanelee? ”Demokratia on häikäilemättömien rahoittajien unelmien yltäkylläisyyden maa”, sanoo Georges Sorel. Onko äänioikeutetuilla naisilla mitään valtaa hillitä sisä- tai ulkopolitiikkaa, joka on saneltu tuon unelman toteuttamiseksi? Muistettakoon, että kun laskun maksamisen aika koittaa, meidät ajetaan teuraaksi kuin lampaat, avuttomina näiden politiikkojen seurausten edessä. Mikä on niin kutsutun vapauden arvo, jos se ei voi antaa meille valtaa muuttaa näitä tärkeitä kysymyksiä?

Jos on totta, että keskivertonaisen äänestäjä ei halua mitään näistä asioista, miksi hän, jos hän on vapaa demokraattisessa järjestelmässä, sallii ne? Jos hänellä on tämä vapaus, eikö hän ole kaksinkertaisesti ja kolminkertaisesti syyllinen kärsiessään niitä enää tunnin? Tämä on testi hänen vaatimukselleen vastuullisesta osasta maansa hallinnossa. Jos hän on saavuttanut tarvittavan vallan ja vapauden nykyisessä järjestelmässä, syytös siitä, että hän on kykenemätön osallistumaan kansalaisen rooliin maansa asioissa ja on itse asiassa sopimaton vastuuseen, on todistettu viimeiseen asti.

Mikään näistä asioista ei pidä paikkaansa. Totuus löytyy siitä, ettei miehillä eikä naisilla ole vapautta nykyisessä vanhentuneessa järjestelmässä. Sekä miehiä että naisia kahlehtii se, että puoluejärjestelmä on rappeutumassa, ja tämä on sitäkin selvempää siitä lähtien, kun aikuisille myönnettiin äänioikeus hillitsemättömän demokratian alaisuudessa. Sama rappio on alkanut kaikkialla maailmassa ajan ja olosuhteiden väistämättömän kulun myötä. Muutos köyhyyden maailmasta rajattoman runsauden maailmaan tekee järjestelmällisestä suunnittelusta paitsi välttämätöntä, myös elintärkeää olemassaololle. Näiden muutosten myötä vanhan maailman menetelmät ovat vanhentuneita ja niiden on annettava tilaa uudelle. Jos naiset haluavat olla paikkansa arvoisia kansakunnan neuvostoissa, heidän on kohdattava realisteina uuden maailman olosuhteet, jotka kerääntyvät heidän ympärilleen. Ennemmin tai myöhemmin heidän on valittava. Päätös on merkittävä, sillä siitä riippuu naisten asema huomattavan pitkän aikaa. Siksi ei ole mikään kevyt asia, että he punnitsevat hyvin maailmanhistoriaa.

Naiselle on kaksi vaihtoehtoa. Ensimmäinen on, että hänen tulisi jatkaa kamppailua vanhan maailman rappeutuvan järjestelmän kanssa, tyytyen olemaan niiden eri puolueiden ammattipoliitikkojen palvelijatar, joihin hän on sitoutunut. Tästä voidaan sanoa, että hän on antanut sille pitkän ja uskollisen kokeilun, ja että jos hän olisi sen alaisuudessa voinut saavuttaa käytännön muutosta sosiaalisen, poliittisen tai taloudellisen vapauden suuntaan, hän on valitettavasti epäonnistunut. Hänen on nyt pohdittava, onko vika hänessä itsessään vai järjestelmässä, johon hän yhä takertuu. Tässä yhteydessä hän huomauttaa, että erilliset puolueet itse vähitellen katoavat. Liberaalipuolue on vaipunut menneisyyden hämärään; konservatiivipuolue on nopeasti hajoamassa, ja tiedämme sen oman johtajan vakuutuksesta, ettei sillä ole toivoa itsenäisyytensä palauttamisesta. Sama kohtalo odottaa sosialistista puoluetta, koska senkin on kuljettava samaa tietä, joka on imaissut kaksi muuta puoluetta sosiaalidemokratian juoksuhiekkaan.

Hänen täytyy siis etsiä parempi järjestelmä; sellainen, joka on sopusoinnussa nykyajan olosuhteiden kanssa. Mikä korvaa menneisyyden rapistuvan rakennuksen?

Jokainen politiikan tutkija ymmärtää, että kysymys on nyt fasismin ja kommunismin välillä. Brittiläisten naisten mielestä kommunismi ei juurikaan vetoa. Lyhyesti sanottuna se on tuhon filosofia ja naiseuden luonnollisten vaistojen kieltäminen. Se on vastakohta kaikille periaatteille ja käytännöille, joita naiset arvostavat ja vaativat.

Fasismi näyttää olevan ainoa ratkaisu. Siinä on kaikki periaatteet, jotka ovat erityisen sopivia ja sovellettavissa brittiläisen luonteen nerouteen. Se tarjoaa todellista vapautta ja itsenäisyyttä kaikille ihmisille ja

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

hyvän tahdon naisia tätä maata kohtaan. Jotta väärinkäsityksiä ei syntyisi, määrittelemme nämä niin usein löyhästi käytetyt termit sanoilla, joista yksikään demokraatti ei riitele, sillä ne on otettu puhtaan demokratian apostolilta, John Stuart Milliltä.

”Ainoa päämäärä”, hän kirjoitti, ”jonka vuoksi ihmiskunnalla on oikeus yksilöllisesti tai kollektiivisesti puuttua kenen tahansa jäsenensä toiminnanvapauteen, on itsesuojelu. Ainoa tarkoitus, johon valtaa voidaan laillisesti käyttää sivistyneen yhteisön jäseneen hänen tahtoaan vastaan, on estää muiden vahingoittuminen.”

Tämä on juuri fasistien käsitys yksilönvapaudesta, ja se on ilmeinen käsitys, joka naisten osalta antaa heille kaikki mahdollisuudet, joita he voivat oikeutetusti vaatia tulevassa asemassaan naiskansalaisina. Missään muussa järjestelmässä näitä periaatteita ei ilmenne. Lisäksi yritysvaltion koneistossa fasismi takaa naisille tasavertaisen aseman miesten kanssa, sillä se sisältää ainoan keinon, jolla he voivat ohjata ja hallita elinolosuhteitaan. Näin ollen vain fasismi voi saattaa päätökseen militanttien naisten vuosina 1906–1914 aloittaman työn heidän puolestaan. Lisäksi se pelastaa heidät puoluejärjestelmään liittyvästä korruption turmeltuneesta ilmapiiristä ja antaa ensimmäistä kertaa mahdollisuuden heidän omien erityisyritystensä koneiston kautta käsitellä jonkinlaisella menestyksen toivolla niitä suuria kysymyksiä, jotka niin läheisesti koskevat heidän omaa ja heidän lastensa elämää.

Talouden alalla se takaa turvallisuuden, jossa sama palkka samasta työstä on sama, tuo ikuinen luuranko kiistaa, joka on repinyt sukupuolet erilleen niin hirvittävin seurauksin teollisuudelle.

Yhteiskunnallisella tasolla se poistaa kaikki luokkarajat, kun taas politiikassa se tuo oikeutta ja tasa-arvo ensimmäistä kertaa naisten taistelun historiassa.

Ja mikä tärkeintä, fasismi tulee hävittämään ikuisiksi ajoiksi sodan kummittelevan aaveen poistamalla perimmäiset syyt, jotka ovat olemassa ja joiden juuret ovat internationalismissa, välineessä, joka on taottu antamaan "häikäilemättömille rahoittajille" mahdollisuuden hyötyä siitä "yltäkylläisyyden maasta", jota kutsutaan "demokratiaksi" ja josta he unelmoivat.

Jotta kaikki tämä voitaisiin saavuttaa, fasismi vaatii, että naiset miesten kanssa tekevät kurinalaista yhteistyötä järjestyneen valtion yhdistämiseksi, ja fasismi asettaa aivan oikein kaikille valtion kansalaisille vastuun ja velvollisuuden työskennellä sopusoinnussa, ei minkään ryhmän tai luokan edun, vaan kaikkien kansalaisten hyödyksi. Se kehottaa naisia kuten miehiäkin alistamaan kaikki itsekkäät yksilölliset etuoikeutensa, jotta vähemmän onnekkaat voisivat sen suojeluksessa olla turvassa hyväksikäytöltä.

Tämä on fasismia. Kaikki muu on kangastusta. Pitäisikö sanoa, etteivät brittiläiset naiset pystyisi nousemaan tähän maansa historian suureen tilaisuuteen? Ne, jotka kehottavat heitä hylkäämään tämän tilaisuuden, ovat paitsi naisten, myös kaiken edistyksen ja sivilisaation vihollisia. Ne naiset, jotka kestivät sodan edeltäneiden päivien suuren taistelun koettelemukset, ovat ainakin ansainneet oikeuden haastaa ihmiset, jotka jälleen kerran haluavat orjuuttaa heidät menneisyyden orjuuteen ja kahlehtia heidät järjestelmään, joka estää heitä kaikilta mahdollisuuksilta osallistua kunniallisesti maansa välttämättömään uudelleenjärjestelyyn. Brittiläiset naiset eivät ole koskaan epäonnistuneet tai horjuneet, kun Britannia on tarvinnut heitä. Myös he, sukupolvensa miesten kanssa, nostavat brittiläisen fasismin lipun ja kantavat sen korkealla puoluejärjestelmän myllerryksen ja likaisten riitojen yläpuolella ja jouduttavat sitä päivää, jolloin heidän kansakuntansa syntyy uudelleen. Tuona voitokkaana hetkenä he ovat todella ansainneet ylpeän oikeuden osoittaa kunnioitusta uudestisyntyneelle ja Isolle-Britannialle ja levätä vihdoin sen suvereenin kansan rauhan, turvallisuuden ja vaurauden keskellä.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Jorian Jenksin

teos Precious Acres

Niiden, jotka saattavat olla houkutelleet olettamaan, että koska Britannialla ei ole maapolitiikkaa, sillä ei ole maaongelmaa, olisi viisasta harkita huolellisesti näitä huolestuttavia tosiasioita.

Belgiaa ja Hollantia lukuun ottamatta Britannia on maailman tiheimmin asuttu maa; ja koska luonnostaan hedelmättömän maan (esim. vuoriston) osuus on näillä saarilla paljon suurempi kuin Alankomaissa, näyttää kiistattomalta, että meillä on vähemmän ruoantuotantoon soveltuvaa maata asukasta kohden kuin missään muussa maassa.

Britannia on maailman ainoa sivistynyt maa, jolla ei ole vakiintunutta maan suojelu-, kunnostus- ja parannuspolitiikkaa. Yksikään hallitus ei ole ryhtynyt mihinkään toimiin hillitäkseen vuosittaista viljelysmaan menetystä, joka on nyt yli kaksi miljoonaa eekkeriä eli 7 % kokonaismäärästä ensimmäisen maailmansodan päättymisen jälkeen.

Britannia on ainutlaatuinen siinä, kuinka suuri osa sen kansasta on irtautunut kaikesta kosketuksesta kotimaahansa, ja kuinka suuri osa maan ruokavaliosta on vanhentuneita, säilöttyjä elintarvikkeita.
Tutkijat alkavat havaita tämän keinotekoisuuden seurauksia aliravitsemuksen, hermostohäiriöiden ja sosiaalisen levottomuuden muodossa.

Ulkomaiselle tarkkailijalle voitaisiin antaa anteeksi, jos hän päättelee, että yritämme perversseillä brittiläisillä tavoillamme tehdä itsestämme erittäin vaarallisen kokeen kohteen, nimittäin selvittää, voidaanko kansallinen elämä ylläpitää terveellisesti täysin kaupungistuneessa ja käytännössä loismaisessa yhteisössä, joka on elämän välttämättömyyksien osalta riippuvainen muiden kansojen ponnisteluista ja hyväntahtoisuudesta. Hän voisi lisäksi olettaa, että ilmastomme ankaruus tai maaperämme köyhyys on pakottanut meidät tähän epävarmaan tilanteeseen. Ja hänen suhtautumisensa meihin olisi pikemminkin sääli kuin ihailu.

Kuinka tuskallista onkaan joutua tunnustamaan, että tämä hälyttävä tilanne johtuu yhdestä ja vain yhdestä syystä, nimittäin tunteettomasta ja itsepintaisesta perusperiaatteiden laiminlyönnistä. Tästä ei pidä olla epäilystäkään. Ilmastomme ei ole ankea; päinvastoin, se on yksi maailman tasa-arvoisimmista. Maaperämme ei ole köyhä; päinvastoin, se on keskimäärin yksi maailman tuottavimmista. Mutta meillä on syntiemme tähden poliittinen järjestelmä, joka kieltäytyy katsomasta pidemmälle kuin seuraaviin vaaleihin, jota parrana pitävät kaikki oman edun tavoittelijat, joilla on kirves raahattavana, ja jokainen harhaanjohdettu taloustieteilijä, jolla on akateeminen maine ylläpidettävänä.

On suurin virhe olettaa, että on luonnollinen kohtalomme olla tehtailijoita, kuljettajia ja pankkiireja muulle maailmalle ja että tällainen tilanne edellyttää jatkuvaa raaka-aineiden ja ruoan toimittamista. Lyhyen aikaa tätä hypoteesia väritti varmasti se, että sarja onnekkaita sattumia antoi meille huomattavan alun muihin maihin verrattuna niiden palveluiden kehittämisessä, joista maailma oli tuolloin valmis maksamaan lähes mitä tahansa. Mutta teollisen ja finanssinationalismin nopea ja lähes yleismaailmallinen ilmaantuminen on pyyhkäissyt pois tilapäisen monopolimme ja tehnyt hypoteesista paitsi kestämättömän myös suorastaan vaarallisen. Mitä kauemmin pidämme siitä kiinni, sitä vähemmän kykenemme kohtaamaan modernin elämän tosiasiat. Jokainen ele kohti peruuttamatonta "kansainvälisen kaupan elpymistä" lykkää väistämätöntä tilinteon päivää, jolloin meidän on noustava omille jaloillemme ja tehtävä katsaus omiin...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

resurssit.

Koska se on elintärkeiden välttämättömyyksien ensisijainen lähde, sen huolellinen ja valistunut kehittäminen on kansallisen vaurauden edellytys. Koska se on kansallinen perintö, sekä kulttuurinen että aineellinen, sen säilyttäminen on vakava kansallinen velvollisuus.

On syytä muistaa, että suhteellisen nykyaikaan asti nämä tosiasiat tunnustettiin yleisesti, vaikkakaan niitä ei aina tulkittu oikein. Maanomistuksen katsottiin tuovan paitsi suuria etuoikeuksia myös suuria sosiaalisia ja taloudellisia vastuita. Hallitsevat luokat koostuivat lähes yksinomaan maanomistussuvuista. Maatalous tunnustettiin suureksi perusteollisuudeksi, ja sen hyvinvointi oli kansallisesti tärkeä asia.

Vasta kun köyhtynyt maanomistava aristokratia oli syrjäytetty Napoleonin kauden kaoottisesta talousjärjestelmästä nousseen nousukkaan ja suurelta osin vieraan plutokratian toimesta, kansallinen suhtautuminen maahan heikkeni vakavasti. Ja vasta kun viktoriaaninen vientikapitalismi alkoi saada valtavia tuontitulojaan, Britannian maatalous ei pysynyt brittiläisen manufaktuurin kehityksen vauhdissa. Mutta kun oppi vakiintui, että järjestäytyneen pääoman voitot ovat kansallisen vaurauden mitta, järjestäytymätön maatalous saattoi turhaan kääntyä Westminsterin puoleen saadakseen apua tai johtajuutta.

Ja niin nykyään Britannian maaseudun tutkimus on lähes sukupuuttoon kuolleen sivilisaation tutkimusta. Syvät kujat, joilla ei ole pyöritetty sukupolven ajan, laajat pensasaidat, jotka eivät ole nähneet rautaa vuosikymmeneen, muinaiset kyntämisen jäljet, jotka näkyvät yhä tiheillä nurmialueilla, ladot ja mökit kaikissa rappeutumisvaiheissa, seurakunnille rakennetut kirkot, jotka ovat viisi kertaa nykyisten pitäjien kokoisia, hiljaiset vesimyllyt ja rappeutuvat kartanot: kaikki kertovat kadonneesta maaseutuväestöstä, joka aikoinaan oli aktiivisesti mukana miehekkäimmässä tehtävässä.

On totta, että parempaa maata viljellään edelleen, ja usein viljelläänkin hyvin, vaikka niiden määrä, joilla on suora intressi siihen, vähenee vuosi vuodelta. Ja siellä täällä näkee rohkeita seikkailijoita panostamassa kaikkensa sikoihin tai siipikarjaan, hedelmiin tai maitoon. Mutta suuren osan maaseutua leijuu kädestä suuhun -menetelmien rumaus, joka on syntynyt epäluottamuksen puutteesta ja ilmenee laiminlyödyillä laitumilla, joilla on aliravitsevaa karjaa. Tunnelma on niin apaattinen, että jopa spekulatiivisen rakentajan tuhlailevat ja epämiellyttävät hyökkäykset hyväksytään tuskin ilman jälkeäkään siitä kaunasta, jota tällainen häpäisy olisi herättänyt muutamia sukupolvia sitten.

On tärkeää ymmärtää korvaamattomalle kansalliselle omaisuudelle aiheutuneen vahingon laajuus. Teoriassa maa on tuhoutumatonta, ellei meri huuhto sitä pois, prosessi, jota muuten voidaan havaita useissa paikoissa rannikollamme. Mutta sille voi tapahtua useita asioita, jotka tekevät siitä käytännössä hyödyttömän ruoantuotannon kannalta, ja se on kansakunnan kannalta tärkein näkökulma.

Ensinnäkin viljelysmaa, olipa se sitten peltomaata tai laidunmaata, voi nopeasti vajota huonoon kuntoon, jossa se tuottaa vain niukkaa rehua karjalle ja lampaille, ja jopa ne jäävät vähiin, jos kanit saapuvat ensin. "Laitunmaana" palautetun pinta-alan uhkaava kasvu aikana, jolloin viljelyala on tasaisesti kutistunut, osoittaa selvästi, mitä on tapahtunut. Suurin osa laidunmaistamme on tietenkin vuorenhuippuja ja nummia. Mutta koko viimeaikainen kasvu ja paljon muutakin koostuu parannuskelpoisesta maasta, jota viljeltäisiin missä tahansa muussa Euroopan maassa tai jopa omissa hallintoalueissamme, mutta jota ei voida viljellä täällä viranomaisten jatkuvan laiminlyönnin vuoksi.

Inskip-tyyppiset poliitikot pitävät siitä, että uskomme tämän hylätyn maan olevan ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

tuotanto hätätilanteessa. Ilmeisesti viime sodan pettymystä herättävät kokemukset eivät ole opettaneet heille, ettei maata voida yhtäkkiä tehdä tuottavaksi kutittamalla sitä muutamalla traktorilla ja pienellä määrällä ammattitaidotonta työvoimaa. Maanparannus on erittäin ammattitaitoa vaativa työ, joka vaatii useiden vuosien kärsivällistä työtä ennen kuin tuloksia voidaan saavuttaa. Se voidaan erittäin hyödyllisesti sisällyttää pitkän aikavälin maatalouspolitiikkaan, mutta keinona tuottaa ruokaa hätätilanteessa se on käytännössä arvoton.

Toiseksi, rakennustoiminta, olipa kyseessä sitten asuin- tai teollisuusrakennus, kuluttaa vuosittain paljon maata ja steriloi täysin yhtä paljon kuin se todellisuudessa käyttää. Pelkästään Englanti ja Wales ovat vuodesta 1929 lähtien menettäneet 421 000 eekkeriä viljelysmaata, josta vain 159 000 eekkeriä on palannut laitumeksi; lähes koko jäljellä oleva 262 000 eekkeriä on siirtynyt rakentajan kitaan, josta suuri osa on tasaista ja hedelmällistä viljelykelpoista maata korkeassa viljelykunnossa.

On muistettava, että maatalousmaan menetys ei pysähdy tehtaiden, talojen ja puutarhojen tosiasiallisella alueella. Teitä ja virkistysalueita on järjestettävä, ja erityisesti uudisrakentamisen alueilla on aina suuria joutomaa-alueita. Lisäksi asuinalueen laitamilla tai erillisillä asuinalueilla nykyaikaiseen tapaan ripotelluilla viljelysmailla oleva maatalousmaa kärsii huomattavasti. Varpusia ja rottia ilmestyy tuhansittain; portteja ja aitoja murretaan; kulkukoirat kiusaavat karjaa ja pienet vahingot lisääntyvät valtavasti. Halvan tieliikenteen ja siitä johtuvan esikaupunkirakentamisen lisääntymisen myötä näin kärsinyt alue, vaikka se palautetaankin maatalousmaaksi, on varmasti satojen tuhansien eekkereiden kokoinen.

On mahdotonta välttää johtopäätöstä, että Britannia tuhlaa kansallista perintöään aikana, jolloin maailman tapahtumien kulku tekee jokaisen eekkerin säilyttämisestä elintärkeää. Niitä, jotka saattavat pitää tätä hälyttävänä lausuntona, kehotetaan tutkimaan huolellisesti professori RG Stapledonin äskettäistä teosta *The Land; Now and Tomorrow.* Auktoriteetti katsoo, että "maataloushehtaarimme vähenevät nopeasti, ja niiden on väistämättä vähennettävä, ja ellei tehdä päätöstä siitä, mikä vähimmäispinta-ala olisi hinnalla millä hyvänsä säilytettävä elintarviketuotantoa varten, ja ellei ryhdytä asianmukaisiin toimiin, Englannin viljelysmaat voivat vähentyä puoleen viimeistään kahdensadan vuoden kuluttua."

Kaksisataa vuotta saattaa kuulostaa pitkältä ajalta, mutta onko ketään niin rohkeaa, että hän väittäisi, että lapsemme, saati sitten lastenlapsemme, pystyisivät hankkimaan rajattomasti ruokaa Amerikan mantereelta ja antipodeilta? Haluammeko jäädä historiaan sukupolvena, joka haaskasi kansallisen omaisuuden ja jätti jälkeläisemme kohtaamaan nälänhädän perustavanlaatuisen ongelman? Viktorian aikainen vientikapitalismi on testamentannut meille ahdinkoalueet; onko meidän oltava vastuussa uusista autioituneista alueista?

Maankäytön ravitsemuksellisten ja taloudellisten näkökohtien tarkempi tarkastelu johdattaisi meidät syvälliseen keskusteluun maatalouden monista tehtävistä olennaisena osana kansallista elämää.
Siksi on tarpeen keskeyttää keskustelu yhtä tärkeästä kulttuuriaspektista.

Tämä näkökohta on tosin jo saanut jonkin verran huomiota puuskittaisena ja yksipuolisena kaupunkisuunnitteluliikkeen piirissä. Mutta jo tämän liikkeen nimi paljastaa sen rajoitukset. Yhteisö, jota on kannustettu unohtamaan maatalouden merkitys ja pitämään maahantuotuja elintarvikkeita luonnonilmiönä, on alkanut pitää maaseutua pelkkänä kaupunkien lisänä, eräänlaisena ihannoituna julkisena puistona. On todellakin suuri vaara, että maaseutu-Englannista voi tulla luonteeton "avoin tila" samalla tavalla kuin valtavasta osasta kotiseudun kreivikunnista on tullut piirteetön puutarhalähiö.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Kaupungistuneiden ihmisten synnynnäinen kaipuu paeta kaupunkiensa meluisaa ja saastunutta ilmapiiriä herättää vain myötätuntoa. Se, että nämä ihmiset viettävät iloisesti puolet sunnuntaistaan nielemällä bensiinihöyryjä ruuhkaisella päätiellä voidakseen viettää toisen puoliskon raikkaassa ilmassa, on säälittävän merkittävää. Harmillista on, että niin monet heistä näyttävät kykenemättömiltä nauttimaan yrityksensä hedelmistä pilaamatta niitä.

Sillä maaseutu ei voi täyttää kulttuurista tehtäväänsä, ellei sen anneta säilyttää omaa luonnettaan, ja tämä luonne on erottamaton sen aineellisesta tai maataloudellisesta tehtävästä. Kaupunki ei voi paeta kaupungista, jos se vie kaupungin mukanaan, yhtä vähän kuin älykkö voi antaa mielelleen lomaa, jos hän ottaa argumenttinsa mukaansa maaseudun kävelyilleen. Näkymä kylästä, jonka "maaseudulle" tulleet lähiöiksi ovat tehneet, on yhtä säälittävä kuin näky älykköjoukosta, joka astelee eteenpäin puheen täyttämänä, kun heidän ympärillään on kymmenentuhatta toimintaa, jotka ovat mielenkiintoisempia ja tärkeämpiä kuin heidän omansa. Kuten eräs maanviljelijä asian ilmaisi hiljattain: "Minua ei niinkään haittaa, että he kävelevät peltojeni poikki. Minua ei niinkään haittaa, että he juoksuttavat hölmöjä koiriaan minun kustannuksellani. Minua ei edes haittaa, että he kiipeävät porttien yli, jotka lapsi voisi avata. Mutta kun ajattelen, että he ovat kävelleet yli kolme kilometriä hyvää viljelysmaata eivätkä ole kertaakaan ajatelleet katsoa, mitä tapahtuu, tunnen kohteliaisuuteni menneen hukkaan."

Se, mitä voimme kutsua "yleispuiston" asenteeksi, ilmenee vakavammissakin tavoissa kuin välinpitämättömyydessä maaseudun toimintaa kohtaan. Aivan kuten pikkuveli ajattelee, ettei ole haittaa heittää kiviä ankkoihin, kun hoitaja ei katso, niin on tuhansia koulutettuja aikuisia, jotka eivät näe mitään haittaa pikkuluvattomuudessa, kun havaitsemisen mahdollisuudet ovat pienet tai olemattomat. Ja pikkuluvattomuuden kumulatiivinen vaikutus luo epämiellyttävän tilanteen kaupunkien arjesta pakenevien suosimilla alueilla.

Saksassa hedelmäpuita istutetaan tienvarsien pensasaitoihin ja maata viljellään aivan metallin reunaan asti. Englannissa tällainen menettely on täysin mahdoton, sillä järjestäytyneet ryöstöjoukot riisuisivat puut ja sato tallaisi maan tasalle ketjun leveydeltä. Britti ei välttämättä ole vähemmän rehellinen tai tuhoisampi kuin saksalainen; hän on yksinkertaisesti syrjäytynyt maaseudulta siinä määrin, että hänen arvomaailmansa ja moraalisen käyttäytymisensä loppuvat viimeisen lyhtypylvään myötä. Ihmiset, jotka järkyttyisivät ajatuksesta varastaa penninkynä kaupan tiskiltä, eivät näe mitään moraalitonta siinä, että murtautuu puolen tusinan pensasaidan läpi varastaakseen sieniä.

Maaseudulla on niin paljon todellista rikkautta tarjottavanaan vierailijoilleen, että ilmeinen tapa voittaa nykyiset valitettavat taipumukset on näyttää ihmisille, missä tämä rikkaus piilee. Vielä nykyäänkin on monia, jotka osaavat ja arvostavat yksinäisyyden parantavaa balsamia, rauhan ja turvallisuuden hengellistä lohtua sekä alati muuttuvien peltojen ja metsien kiehtovaa mielenkiintoa; mutta heitä on kaikki liian vähän.
Kukaan ei tahallaan vahingoita tai turmele sitä, mihin hän tuntee henkilökohtaista kiinnostusta, ja ensimmäinen askel kohti maaseudun säilyttämistä on kansallinen pyrkimys kehittää sitä, mitä professori Stapledon kutsuu ”maaseutumielisyydeksi”.

Fasistinen hallitus joutuu luonnollisesti kohtaamaan maankäytön ongelman kokonaisuudessaan, sillä maa on yksi niistä perustoista, joille sen käsitys elävästä kansakunnasta rakentuu. Itse asiassa sen avoin maatalouden kehittämispolitiikka luo itsessään polttavan ongelman stimuloimalla spekulatiivista toimintaa kiinteistömarkkinoilla, ja tähän toimintaan on puututtava tiukasti ennen kuin maatalouspolitiikkaa voidaan kehittää täysimääräisesti.

Fasistien suhtautuminen maahan voidaan kiteyttää muutamassa lauseessa.

Maata ei saa enää pitää spekulatiivisena hyödykkeenä. Sen arvo on arvioitava oikeudenmukaisesti, ja kaikki kasvu on jaettava niiden kesken, jotka ovat olleet mukana luomassa sitä, mukaan lukien

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Maankäytön on oltava huolellisen pitkän aikavälin kansallisen suunnittelun kohteena. Rakennustoiminta on mahdollisuuksien mukaan rajoitettava maataloudellisesti vähäarvoisille alueille.

Maanomistuksen on oltava mahdollisimman laajalle levinnyttä, tavoitteena suuri määrä pieniä, turvattuja perheomistuksia. Se tuo kuitenkin mukanaan myös vastuuta, ja niitä, jotka käyttävät maataan väärin, pidetään yhteiskunnan vihollisina.

Yleisön pääsyä maahan on parannettava laajentamalla ja määrittelemällä paremmin peltopolkuja, leirintäalueita ja tienvarsien levähdyspaikkoja. Samalla on tarkistettava luvatonta pääsyä koskevaa lakia ja annettava maaseutuyhteisölle parempi suojelu häirintää ja vahinkoja vastaan. Mahdollisesti voi olla tarpeen perustaa vartijakunta.

Sotaa on käytävä sellaisia tuholaisia kuin kaneja, variksia ja kyyhkyjä vastaan; ja vaikka kenttäurheilua ei syrjitä, sen ei saa antaa häiritä maatalous- tai virkistystoimintaa.

Kansalaisia on kasvatettava kunnioittamaan ja arvostamaan maaseutua sekä osoittamaan älykästä kiinnostusta sen toimintaan.

Meillä ihmisinä ei ole tapana sentimentaalisti suhtautua maahan. Käytämme sanaa isänmaa, mutta harvoin, isänmaa ei koskaan. Vuosisata *laissez-faire*- liberalismia ja finanssikonservatiivisuutta on synnyttänyt lyhytnäköisen ja kaupallisen asenteen maaperäämme kohtaan.

Unelmiemme Britannia, kansallishenkemme fyysinen ruumiillistuma, ei kuitenkaan ole katujen ja tehtaiden tai edes puistojen ja julkisten rakennusten Britannia, vaan hymyilevien laaksojen ja kumpuilevien ylängöiden, kynnettyjen peltojen ja viihtyisten maatilojen Britannia. Kaupunki on kaupunki kaikkialla maailmassa; ja maailman kaupungit pyrkivät vuosittain standardointiin. Mutta maaseutu-Britannia on erityisesti omaamme, erottamaton osa kansallista luonnettamme. Meidän on säilytettävä se mustasukkaisesti, ei Stratford-upon-Avonin museomaisessa ilmapiirissä, vaan tuottavuuden luonnollisessa elinvoimassa.

Harva meistä on elänyt maasta muutamaa sukupolvea kauempana. Vähäinen uudelleenkoulutus lehdistön ja radion avulla tekisi meistä taas maalaisia, ainakin vapaa-aikanamme: ei ammattikoulunopettajan koulutusta, jonka "maanviljely" koostuu hyödyllisestä mutta melko ankeasta alkeistieteellisestä tieteestä, vaan koulutusta, joka lähettäisi meidät ulos kujille ja peltopoluille avoimin silmin ja tiedonhaluisin mielin. Johdatus maaseudun historiaan ja arkeen ei ainoastaan rohkaisisi kaupunkilaista arvostamaan maatalouden ongelmia, vaan myös antaisi hänen maaseudun retkilleen mukaansatempaavan kiinnostuksen. Älykäs maaseudun ajattelutapa voisi olla paras mahdollinen vastalääke kaupunkielämän stressille, sillä Äiti Maa voi tarjota lohtua sekä sielulle että ruumiille.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Joan Morganin Hitlerin Berchtesgaden, Uuden Saksan idylli

Vaikka tuntisitkin Baijerin hyvin ja muistaisitkin, että Wittelbachit koko Baijerineen ja Führer koko Saksan joukosta valitsivat Berchtesgadenin kesähuviloineen, mikään ei oikein valmista sinua tähän paikkaan, joka onnistuu olemaan samaan aikaan sekä vanhan Baijerin sydän että uuden Saksan sielu. Kaikki, mitä olet unelmoinut Baijerista satumaisessa muodossaan ja kansallissosialismista parhaimmillaan, on tiivistetty tähän vuoriston ympäröimään markkinakaupunkiin, jonka väkiluku on suunnilleen sama kuin Lontoon uusimmassa kerrostalossa.

Lähtöään Bad Reichenhallista juna kulkee yhä syvemmälle vuorille, kunnes tunnet niiden kietovan sinut kokonaan sisäänsä mutkitellessasi syvään laaksoon, joka on kuin Saksan kiila ja työnnetty Itävaltaan. (Itävaltaan on mahdollista ja jopa jännittävää kävellä kolmesta suunnasta.)

Ensivaikutelma on liikettä. Kaikki kaksivuotiaasta ylöspäin ovat varpaillaan odottavassa hengessä. Olipa syynä korkeus, baijerilainen hyväntuulisuus tai se, että Führer saattaa ajaa läpi minä hetkenä hyvänsä, sitä en ole koskaan havainnut; tosiasia on, että ilmassa on elinvoimaa.

Tässä ihastuttavan musikaalikomediallisessa miljöössä kansallissosialismi vaikuttaa oikein hauskalta.
Paitsi satunnaisissa kokouksissa, jotka ovat yksinkertaisia ja omituisen inspiroivia, et ole niin tietoinen kaiken syvästä mystisestä vakavuudesta; suoritetun tehtävän ja edessä olevan tehtävän valtavuudesta.

Sinusta tuntuu, että SS viehättäväine univormuineen, yhteyksineen Führeriin ja terveellisine elinolosuhteineen kauniissa ympäristössä on erittäin miellyttävä ammatti, ja SS on todellakin loistava organisaatio, joka on avoin kaikenikäisille ja -luokille yhteisen isänmaallisuuden pohjalta.

Täällä, enemmän kuin missään muualla Saksassa, näkee, kuinka kaikilla vanhimmasta SS-jäsenestä nuorimpaan Winter Relief -merkkejä myyvään lapseen on omat osuutensa maassa; kukaan ei kärsi sielua tuhoavasta tuskasta tunteessaan itsensä ei-toivotuksi. Jokainen saavutus on heidän saavutus; jokainen takaisku heidän. Ymmärtää, kuinka kansallissosialismi on palauttanut toivon ja elvyttänyt uskon maansa tulevaisuuteen ja antanut ihmisille jotain, minkä vuoksi elää.

Paikan vuosisatoja vanha elämä jatkuu kuten aina ennenkin, kansallissosialismin kera; ja siksi elämä Berchtesgadenissa on tauotonta näytöstä. Kun yhden näytöksen esirippu laskeutuu, toinen nousee. Kuulet ikkunasi takaa monotonisen huminan, sata kansallispuvuissa olevaa talonpoikaisnaista pienissä mustanvihreänpunaisissa neulotuissa takeissa, joita he kutsuvat berchtesgadnereiksi. Heidän kanssaan on pappi, ja he liikkuvat hitaasti laulaen, silmät alaspäin luotuina. Myöhemmin kuulet nuorten BDM:ien (Hitler-tyttöjen) kimeät äänet marssimassa lyhyissä ruskeissa takeissaan tai Hitlerjugend-joukon, valtavien miehekkäiden poikien, jotka kantavat lippuja. Ilmassa on aina marssilaulu.

Kun mikään muu ei auta, heillä on paloharjoitus. Sata palomiestä (tai yksi jokaista kolmattakymmentä asukasta kohden) tunikoissa, kypärissä ja plus-nelosissa esiintyy rohkeasti ikkunasi edessä. Sunnuntai on kuitenkin se päivä. Markt Platzilla, joka on kaupungin huippu, talonpojat kokoontuvat; miehet kilpailevat keskenään vihreissä hatuissaan olevien harjojen valtavuudessa suihkulähteen toisella puolella ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

baijerilaisine leijonineen, toisella puolella litteine mustine hattuineen naiset letitettyjen kruunaustensa päällä. Kymmenen aikaan he siirtyvät oluelle ja makkaroille Neuhausiin (Hofbrauhausin pikkuveli) ja sen olutpuutarhaan kastanjapuiden alla, jossa he tuulettavat vuodevaatteitasi Wittelsbachin linnan aidalla, sen *olutpannu vertaansa* vailla olevalla gemütlichkeitillä, jossa puoluejohtajat hierovat olkapäitä oppaiden kanssa; elinvoimaisen kaupungin elinvoimainen keskus.

Grand Hotel, joka on riittävän loistokas kenelle tahansa. Kurhaus erinomaisen orkesterinsa ja Münchenistä tulleiden vierailevien soittajiensa kanssa. Talonpoikaisteatteri karkealla nokkeluudellaan ja viehättävällä musiikillaan. Siellä ovat tanssipaikat; Hofschaffer intiimillä tunnelmallaan, nenäliinamainen lattia täynnä lontoolaisen *hotellimestarin unelmia,* ja Kur Cafe, jossa SS-henkivartioston valtavat, elegantit pojat tanssivat entisessä Baijerin suvun kuninkaallisessa huvilassa. Siellä ovat taiteilijat Fritz Richter omituisine puupiirroksineen ja yksi modernin alppikoulukunnan ensiluokkaisista maisemamaalareista.

Tulkaamme avoimeksi: ensinnäkin on Führerin talo maailman huipulla, lasiseinäisenä vuorten vyöryssä, niin jyrkällä paikalla, että se näyttää nojaavan taaksepäin. Talo hallitsee laaksoa, kuten Führer hallitsee kaupunkia.

Siellä on Königsee, kaunein kaikista alppijärvistä, syvän vihreä ja jyrkkien vuorten reunustama joka puolelta. Siellä on Zauberwald, taianomainen metsä, jossa Hinterseen virtaava puro syöksyy vihreiden ja pehmeiden kallioiden läpi.

Siellä on suolakaivos, jossa (tässä univormujen maassa) pukeudutaan mustaan tunikkaan ja valkoisiin housuihin sekä neloseen (mikä ei ole läheskään niin *tyylikästä* ja sopivaa kuin miltä se kuulostaa) ja lasketaan pulkalla alas maanalaiseen järveen, jonka päässä on valokaulakoru ja hakaristi. Siellä on myös Schloss Platz sotamuistomerkkeineen.

Siellä on alppiniityt luonnon väriloistoineen – yhtenä viikkona vaaleanpunainen, seuraavana sininen ja keltainen – jotka ajaisivat kateellisen harhaan Lontoon, Pariisin ja New Yorkin kukkakauppiaissa.

Siellä on metsiä, yhtenäisiä, suoraan ja vahvasti lumirajalle asti marssivia. Vuoria; ihana Watzmann, Saksan toiseksi korkein; karu Goll ja karu, legendojen kummittelema Untersberg. Rohkeille on tarjolla valaistu jääaukko, kahden tuhannen jalan korkeudessa Untersbergin sisällä, ja siellä on myös Almbach Klamm, jyrisevä, upea rotko, jossa tuntuu menevän paljon syvemmälle kuin nousseen, ja joka loppuu vasta, kun on luopunut toivosta, ja kuuluu "tunnekokemusten" eikä "maisemien" alle.

Berchtesgadener Landissa sinua tervehditään yhtä lailla sanoilla ”Grass Gott” ja ”Heil Hitler!”. Ei ihmekään. Terveisiä Jumalalle, joka on luonut kaiken näin ihanan, ja eläköön Hitler, joka on säästänyt sen ihmisille, jotka rakastavat sitä enemmän kuin elämää.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Pohjoismainen maailmanliitto,

kirjoittanut Vidkun Quisling

NORJAN NASJONALIN SAMLINGIN JOHTAJA

Vanha maailma sortuu, uusi syntyy. Samanaikaisesti kolmannen vuosittaisen kokouksemme kanssa Stavangerissa viime vuonna avattiin Kommunistisen internationaalin seitsemäs maailmankongressi Moskovan entisessä "aatelisklubissa" seitsemän vuoden välivaiheen jälkeen edellisestä maailmankongressista vuonna 1928.

Kongressi kesti 25. heinäkuuta - 21. elokuuta. Sen päätarkoituksena oli tarkastella, mitä juutalainen kansainvälinen marxilainen salaliitto oli saavuttanut noiden seitsemän vuoden aikana Neuvostoliiton sisällä ja ulkopuolella Stalinin maailman bolševisointiohjelman toteuttamisessa, josta oli keskusteltu edellisessä maailmankongressissa.

Toiseksi se vahvisti ohjelmansa taktiikat kansallisen vastarinnan voimien tuhoamiseksi ja kommunistisen maailmanvallankumouksen tulen sytyttämiseksi. Erityisesti korostettiin niin kutsutun yhtenäisen kansanrintaman taktiikkaa, jonka olemme nähneet kehittyvän Ranskassa, Espanjassa, Belgiassa ja muualla. Tunnemme sen hyvin myös täällä Norjassa niin kutsutussa "kriisisopimuksessa" maanviljelijäpuolueen kanssa ja Työväenpuolueen uudessa naamiointitaktiikassa, jossa se omaksuu porvarillisen ja kansallisen naamion. Toinen asia, joka koskettaa maatamme suoraan, nimittäin Neuvosto-Venäjän osallistuminen Kansainliittoon, on myös oire samoista kansanrintaman taktiikoista, jotka ovat jo pitkään olleet osa Komintemin ohjelmaa.

Tänä vuonna, kun me kansallisessa kokouksessa kokoonnumme vuosittaiseen kokoontumiseemme, näemme uuden maailmankongressin koollekutsuminen.

Tällä kertaa Kansainliiton konkurssiin menneen konsernin osakkeenomistajat pitävät ylimääräisen yhtiökokouksensa keskustellakseen yrityksen selvitystilasta tai sen mahdollisesta uudelleenjärjestelystä syksyllä, jolloin yleiskokous pitää tavanomaisen vuosikokouksensa.

Mainitsen nämä tapahtumat, jotka ovat sattuneet samanaikaisesti kahden viimeisimmän kansallisen mielenosoituksemme kanssa, paitsi niiden suuren merkityksen vuoksi, myös siksi, että ne havainnollistavat erittäin selvästi sitä ulkopoliittista tilannetta, jonka edessä tänään olemme.

Toisella puolella meillä on väsymättä aktiivinen maailmanbolshevismi, joka historiallisesta näkökulmasta on yksinkertaisesti hälyttävä oire vanhan maailman katoamisesta, ja synkkien voimien jatkuva yritys pakottaa maailmankehitys omalle tuhoutumispolulleen, eli kohti universaalia materialistista tasavaltaa juutalaisen diktatuurin alaisuudessa.

Toisella puolella kohtaamme vanhan maailman päämäärättömät yritykset ratkaista nykyajan välttämättömiä vaatimuksia, kansojen välisen rauhan ja yhteistyön vaatimuksia. Koko asia turhautuu yksilöllisten etujen yhteentörmäykseen, aivan kuten luokkasota ja itsekkäät puoluekonfliktit tuhoavat tilanteen vaatiman sisäisen kansallisen yhteistyön. Tätä hajoamisprosessia seuraavat levottomuudet ja kriisit, sota ja sisällissota.

Kansainväliset voimat puuttuvat asiaan ja koko asia vajoaa vähitellen marxismiin ja tuhoon aivan samalla tavalla kuin porvarillista-liberaalia valtiota vähitellen kulutetaan ******ebook converter DEMO Watermarks*******:n toimesta.

Machine Translated by Google

Marxismi, kuten näemme niin selvästi omassa maassamme. Kaiken tämän keskellä ihmiskunnan aina nuori sukupolvi työntää uusia versoja; kansallisia renessanssin ja yhdistymisen liikkeitä, jotka julistavat uuden aikakauden alkua, tuoden mukanaan uuden valtion ja uuden maailmanjärjestyksen. Uusi järjestys on käynnissä myös tässä maassa.

PAKOTTEET JA LIIGAN RIKKOAMINEN

Toinen merkittävä tosiasia on, että porvarillisen parlamentaarisen kapitalistisen instituution, Kansainliiton, romahdus ei johdu pelkästään sen omasta epävakaisuudesta ja marxilaisuuden maanalaisista toimista tai Kansainliiton organisaation perustavanlaatuisista ja muodollisista virheistä.

Sen on tuhonnut fasistinen Italia, yksi uuden aikakauden järjestäytyneiden yhteisöjen edustajista. Viidestäkymmenestä pakotteita myöntävästä valtiosta ja koko demokraattisen ja marxilaisen maailman vastustuksesta sekä fasismia ja Italiaa vastaan mobilisoidusta maailman mielipiteestä huolimatta kansallinen yhtenäisyys osoittautui vahvimmaksi voimaksi.

Samaistumatta millään tavalla Italian fasismiin tai Italian etuihin, Kansallisen komitean johtajat ovat alusta alkaen ottaneet selkeän ja ehdottoman kannan Etiopian konfliktiin. He ovat puolustaneet Norjan puolueettomuutta ja vastustaneet sen osallistumista niin kutsuttuihin pakotteisiin.

Tässä meitä vaikutti yksinomaan maamme etujen huomioiminen. Uskon kuitenkin, että yleinen mielipide täällä, kuten monissa muissakin paikoissa, joutui propagandan uhriksi, joka todellisuudessa palveli aivan muita etuja kuin niitä korkeita ihanteita, joita se teeskenteli juurruttavansa.

Meidän liikkeemme ei kuitenkaan ottanut kantaa. Vaadimme Norjan puolueettomuutta ja osoitimme koko pakotteiden käytön tekopyhyyden ja päämäärättömyyden. Voimme tänään sanoa, että arvioimme tilanteen oikein.

Sotilaallisesta näkökulmasta olimme oikeassa. Yleisestä mielipiteestä huolimatta arvonsimme oikein nykyaikaisten sotatarvikkeiden merkityksen sekä Etiopian ja Englannin vastarinnan voiman, ja ennen kaikkea valtavan moraalisen ja aineellisen voiman, joka oli luotu kansalle, joka oli organisoitunut yhteiseen ponnistukseen historiallisella ja kansallisella perustalla.

Myös poliittisesti arvioimme oikein. Pakotepolitiikan hyödyttömyys ja vakavat virhearvioinnit ovat nyt ilmeisiä. Katsokaa mahtavan Englannin traagista tappiota sen lyhytnäköisen Kansainliiton politiikan vuoksi; se on suurin moraalinen ja käytännöllinen tappio, jonka Brittiläinen imperiumi on kärsinyt Amerikan menetyksen jälkeen.

Neuvostoliitto Venäjä, tuo Kansainliiton uusi ja merkittävä jäsen, näki pakotepolitiikassa mahdollisuuden riitaantua ensin Mussolinin ja sitten Hitlerin kanssa, mutta kun heidän laskelmansa alkoivat epäonnistua, viekkaat bolševikkijuutalaiset vetäytyivät hiljaa taustalle ja selvisivät itse rangaistuksetta jättäen Britannian hallituksen kantamaan syyn ja kärsimään häpeän.

NATIONALISMINISTINEN POLITIIKKA JA KANSAINVÄLINEN YHTEISTYÖ

Ensimmäistä kertaa maailmansodan jälkeen Norjan on täytynyt kohdata ulkopolitiikassa todella kovat tosiasiat, jotka tekevät tavanomaisen ahdasmielisen politiikan jatkamisesta erittäin vaikeaa.

Tässä yhteydessä haluan korostaa erästä tosiasiaa, jota tässä maassa valitettavasti aliarvioidaan:

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

nimittäin, että ihmisten elämää hallitsee ulkopolitiikka eikä sisäpolitiikka.
Kansakunnan oman "elämäntahdon" ohella sen sisäisiä olosuhteita ja rakennetta hallitsevat kansainväliset talouden ja vallan ehdot. Nämä olosuhteet luovat kansojen ja valtioiden alkeelliset ja ehdottomat tarpeet, niiden kamppailu olemassaolosta ja elintilasta. Mutta valtion vaikutusvalta ulkopolitiikassa vastaa aina sen sisäisen voiman kehitysastetta.

Näin ollen omavaraisuuden välttämättömyys sodan sattuessa ja ennen kaikkea maailmantalouden rakenteen uudelleenjärjestely pakottavat yhteisöt yksinkertaisesti organisoitumaan taloudelliselta pohjalta kansallisiksi työväenvaltioiksi. Muuttuneet olosuhteet kaikkialla maailmassa pakottavat jokaisen kansakunnan toimimaan naapurimaidensa kanssa organisoituneena taloudellisena yksikkönä, jolla on täysi ja kykenevä hallinta kaikista resursseistaan ja voimastaan hyödyntää niitä parhaalla mahdollisella tavalla. Tässä mielessä nykyinen kriisi on pääasiassa maailman tuotannon ja kaupan uudelleenjärjestelykriisi.

Näiden yhtenäisten ja vahvasti karakterisoitujen taloudellisten kansallisten yksiköiden aikakauden vaatimuksen ja suunnitellun kansainvälisen yhteistyön vaatimuksen välillä ei kuitenkaan ole mitään luonnollista vastakkainasettelua, jota sekä taloudelliset syyt että rauhan ylläpitäminen ajavat vastustamattomalla voimalla.

Juuri tällaisten organisoituneiden kansallisten persoonallisuuksien muodostuminen johtaa rehelliseen ja tehokasta kansainvälistä yhteistyötä, joka on vapaa puolueellisuudesta tai sorrosta.

KAKSI VIHAMIELISTA LEIRIÄ EUROOPASSA JA MAAILMASSA

Tilanne on sellainen, että maailmassa ja erityisesti Euroopassa on muodostumassa kaksi vihamielistä leiriä samalla tavalla kuin ennen maailmansotaa. Neuvostoliitto Venäjä, Ranska ja Tšekkoslovakia, joita tukee kansainvälinen juutalaisyhteisö, joka yllyttää niitä sotaan kansallissosialistista Saksaa vastaan, esittävät jo yhtenäisen rintaman kyseistä maata vastaan ja pyrkivät saartamaan Saksan entistä syvemmälle sekä poliittisesti että sotilaallisesti.

Näissä olosuhteissa Norjan asema on äärimmäisen haavoittuvainen, koska se sijaitsee Venäjän, Saksan ja Englannin risteyksessä ja sen sisäpolitiikka on jo marxilaisten vallassa.

Venäjä on aasialaisten intressien omaavasta eurooppalaisesta suurvallasta tullut eurooppalaisten intressien omaava aasialainen suurvalta, erityisesti Atlantin suunnalla. Mutta ennen kaikkea se on maailmanvallankumouksen tukikohta.

Maailman bolševismi yrittää tehdä Norjasta ja sen mukana koko Skandinaviasta eurooppalaisen hyökkäysrintaman oikeistosiiven Saksaa ja Englantia vastaan. Tämä suunnitelma sisältää synkkiä mahdollisuuksia maallemme. Saksan ja Neuvostoliiton välisen konfliktin sattuessa työväenpuolueen koko näkemys ajaa Norjan asettumaan bolševikkien puolelle Saksaa vastaan, ja tämä on ristiriidassa puolueettomuuslupauksemme kanssa.

Työväenpuolueen vastuuton diktaattori Tranmal on viime aikoina puhunut tästä asiasta riittävän selvästi. Niin kauan kuin Norja ja Neuvosto-Venäjä ovat nykyisen Kansainliiton jäseniä ja Saksa ei ole, näyttää siltä, että meitä uhkaa vakava sota tässä suunnassa, sillä meidän on sallittava puna-armeijan ja ilmavoimien vapaa kauttakulku maan läpi Saksan ja Venäjän välisen konfliktin sattuessa.

Nykyisissä Euroopan olosuhteissa on myös mahdollista, että Saksa ja Englanti sotivat. Tämä voi tapahtua esimerkiksi Saksan ja...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Ranskan, Tšekkoslovakian ja Neuvosto-Venäjän kolmoisliitto, Tšekkoslovakian ollessa lähes herkempi aihe kuin Itävalta. Se, että Ranska silloin ryhtyisi sotaan Saksaa vastaan, antaisi Englannille syyn sotaan, mikä on nyt vielä varmempaa kuin ennen ilmailun valtavaa kehitystä.

Tällainen sota Englannin ja Saksan välillä on katastrofaalinen mahdollisuus Norjalle, sillä siitä lähtien maailmansodan jälkeen koko tilanne on muuttunut täysin.

Kansainliiton kautta Britannian maailmanpolitiikan välineenä meidät pakotettaisiin suoraan sotaan, ja vaikka Kansainliitto hajoaisikin, meidät, sellaisen auktoriteetin kuin lordi Lloydin mukaan, varmasti pommitettaisiin rangaistuksella, jos, kuten maailmansodassa, sallisimme kauppalaivastomme kuljettaa tavaroita Englannille, mitä se puolestaan epäilemättä vaatisi nyt kuten silloinkin.

Norjan työväenpuolue – hallituspuolue – tukee aktiivisesti tätä Saksaan kohdistuvaa politiikkaa. Jos Norja suostuu tähän, se tarkoittaa, että meidät vedetään peruuttamattomasti suoraan mukaan tähän sotapolitiikkaan, joka on vastoin ainakin 99 prosentin Norjan kansan tahtoa. Norja ei voi eikä aio marssia, ellei oma vapautemme ja omat rajamme ole vaarassa.

RAUHA ENGLANNIN JA SAKSAN KANSSA

Olen jo korostanut, että rauha Saksan ja Englannin välillä on elintärkeä välttämättömyys omalle maallemme. Meidän on ennen kaikkea estettävä se, että Saksa ja Englanti joutuisivat vastakkaisille puolille uudessa sodassa. Meille se olisi kohtalokasta, itse asiassa se merkitsisi tuhoa.
Siksi meidän on tehtävä kaikkemme luodaksemme rauhan ja ymmärryksen näiden kahden maan välille, jotka, kuten mekin, ovat pohjoismaista syntyperää ja näkökulmaa. Vaikka emme pystyisikään tekemään paljoakaan tässä suhteessa ja meidän on oltava varovaisia, ettemme puutu muiden maiden asioihin, meidän on oltava välitön velvollisuutemme kaikin oikeudenmukaisin keinoin vastustaa niitä, jotka yrittävät lietsoa eripuraa näiden sukulaistemme välille, yleensä väärien ja epärehellisten perusteiden perusteella.

Tunnemme ne voimat, joiden etujen ajamiseksi näitä ponnisteluja todella tehdään. Yksi niistä on maailmanbolshevismi. Norjan ulkopolitiikan tavoitteena tulisi olla rauhan ja sovinnon edistäminen Saksan ja Englannin välillä ottamatta huomioon puolueiden etuja. On täysin ilmeistä, että Norjan edut vaativat tätä. Ainoa tapa, jolla voimme välttää sodan ja kaaoksen, riippuu rauhan ja yhteisymmärryksen säilyttämisestä näiden suurten etelä- ja länsinaapureidemme välillä, joiden kanssa meillä on myös suurin kauppayhteys.

Noin 40 vuotta sitten oli, kuten nytkin, tilaisuus rehellisesti yrittää luoda kestävä yhteisymmärrys suurten pohjoismaisten kansojen välille. Tilaisuus laiminlyötiin tai se torjuttiin, ja tästä laiminlyönnistä seurannut katastrofi kosketti koko maailmaa. Jokaisen, joka nyt uskaltaa ajaa samaa katastrofaalista politiikkaa, on tehtävä se silmät auki.

Mutta jokaisen, joka ymmärtää aikoja, joissa elämme, on ryhdyttävä toimiin ja ryhdyttävä voimakkaisiin ja myönteisiin vastatoimiin.

Toinen ratkaiseva näkökohta johtaa meidät samaan johtopäätökseen kuin ulkopolitiikkamme päälinjojen kohdalla. Dekadentti liberalismi ja sen jälkeläinen ja perillinen, marxismi, pyrkivät kansallisia yhteisöjä, ensisijaisesti pohjoismaisia, vastaan.

Tietoisesti tai tiedostamatta tämän politiikan tavoitteena on murtaa luonnollinen kansallinen kansojen järjestö kansainvälisen maailmantasavallan toteuttamiseksi. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Silloin kansojen sisäinen yhtenäisyys tuhoutuu. Heistä tulee sen kansakunnan saalis, joka, toisin kuin kaikki muut kansakunnat, on hajallaan kaikkialle maailmaan ja elää loisina muiden kansojen pinnalla; juuri siksi se tarvitsee tällaista järjestelyä voidakseen toteuttaa *intohimoisesti* kaipaamansa maailmanherruuden. Sillä tässä herruudessa piilee juutalaisen nationalismin ja imperialismin salaisuus.

Kaksintaistelu juutalaisuuden ja pohjoismaisen hengen välillä on väistämätön, sillä marxismi ja internationalismi ovat todellisuudessa juutalaista nationalismia ja imperialismia, juutalaisuuden inspiroimaa ja johtamaa salaliittoa ehdottomasti pohjoismaista eurooppalaista sivilisaatiota vastaan. On selvää, että nykyajan rappeutumisprosessit ovat vakavin uhka elämän ihanteille ja että aikamme voimakkaimmat vastakkainasettelut ovat kaventuneet juutalaisuuden ja pohjoismais-eurooppalaisen periaatteen väliseksi taisteluksi. Tässä tilanteessa meidän on ymmärrettävä, että tehokkain lääke nykyiseen rappioon ja marxilaisen materialismin maanalaiseen toimintaan löytyy kansamme kansallisesta renessanssista pohjoismaisen rodun ja sille ominaisen temperamentin elinvoimaiselle tai elinvoimaiselle perustalle.

Ja toisaalta, Pohjoismaiden ja pohjoismaisesti määräytyvien kansojen välillä on oltava laajimmassa merkityksessä tiiviimpää kulttuurista, taloudellista ja poliittista yhteistyötä kaikkialla maailmassa: Skandinavian maissa, Hollannissa, Flanderissa, Brittiläisessä imperiumissa, Saksassa ja muissa maissa, joissa Pohjoismaiden perheen jäseniä on suhteellisesti vähemmän.

Sanan ”pohjoismainen” merkitys ei siis rajoitu skandinaavisiin kansoihin, vaan se koskee kaikkia suuria pohjoismaisia rotuja, emmekä nyt tarkastele epävarmaa pohjoista yhteistyötä.

Päinvastoin, se on toisaalta välttämätön seuraus oivalluksesta, että kansallisen luonteen ja organisaation ylläpitäminen on tärkein elämänkysymys kaikille luoville kansoille. Vain tällä tavoin on mahdollista turvata pohjoismaisen kulttuurin ja ominaispiirteiden vapaa ja rauhanomainen kehitys sekä kansallisella että universaalilla tasolla. Samalla se on yksi edellytyksistä muiden rotujen arvon ja kulttuuripanosten syvälle juurtuneelle tunnustamiselle ja siten se suojaa kaikkia kansoja hajoamiselta ja kaaokselta.

Toisaalta se on väistämätön seuraus siitä, että näinä aikoina rakennettavan kansainvälisen yhteistyön tulisi mieluiten perustua pohjoismaisiin kansoihin, jotka ovat niin läheisiä sukua toisilleen rodultaan, kieleltään, kulttuuriltaan ja kiinnostuksen kohteiltaan. Heillä on sama elintaso ja samanlainen elämänkatsomus, ja he ovat myös maantieteellisesti ryhmittyneet yhteen.
Myös taloudellisesti he ovat toistensa parhaita asiakkaita.

POHJOISMAISTEN KANSOJEN UNIONI

Näiden kansojen muodostama blokki, pohjoismaisten kansojen liitto, on valloittamaton. Tällainen liitto pystyy paljon paremmin kuin vararikossa ollut Geneven liberalistis-marxilainen liitto toimimaan suojamuurina maailman *bolshevismia* vastaan ja luomaan takeita maailman rauhanomaiselle kehitykselle. Tie järjestäytyneeseen ihmiskuntaan löytyy suuren pohjoismaisen kansojen perheen liitosta tällaisessa blokkimuodostelmassa, jolla on yhteinen valuutta, sisäinen vapaakauppa ja yhteinen tullipolitiikka; niiden tavoitteena on vetää muita maita ja mahtiryhmiä mukaan tähän järjestelmään.

Tällainen ulkopolitiikka on paras tae Norjan asemalle maailmassa ja bolshevismia vastaan. Ja meidän ja muiden hyödyksi se luo toimintakentän ulkomaille.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

energian ylijäämästä, jota tässä maassa on odotettavissa, jos omat resurssimme ovat riittämättömät.

YHTEISTYÖ PERUSTUU KANSALLISIIN LIIKKEISIIN

Samalla kun korostamme pohjoismaista yhteistä kohtaloa, emme saa aliarvioida toisten merkitystä ja saavutuksia tai yhteistä ihmisyyttämme; ja ennen kaikkea emme saa aliarvioida tavallisen eurooppalaisen ja yleismaailmallisen yhteistyön tärkeyttä. Mutta tämän kansainvälisen yhteyden on perustuttava kansallisvaltioiden järjestelmään. Sen on synnyttävä Euroopan ja koko maailman kansojen kansallinen kohoaminen eikä liberalististen ja marxilaisten kokeilujen, kuten Kansainliiton, Pan-Euroopan ja Neuvostoliiton, maailman neuvostotasavallan keskuksen, tulos.

Elämän historia osoittaa, että kaikki edistys on riippuvaista vapauden ja syrjinnän yhdistymisestä toveruuteen ja organisaatioon. Universaalit monarkiat ja maailman tasavallat päättyvät anarkiaan ja hajoamiseen. Yhden kansakunnan hegemonia on tuhoisaa sekä muille että itselleen.
Liberalismin ja marxismin tavoitteena oleva kaikkien kansojen ja rotujen Baabelin kaltainen yhteenliittymä tuhoaa jokaisen yksilölliset ominaisuudet ja arvot. Historia opettaa meille, että todellinen harmonia on seurausta erottelusta ja kehityksestä.

Ihmiskunnan vaisto järjestäytyneeseen muodostumiseen suuntautuu kansalliseen elämään ja kansallisten kokonaisuuksien yhteistyöhön. Tästä syystä kaikki liberalismista ja marxismista lähteneet kansainväliset instituutiot ovat epäonnistuneet väitetyissä tavoitteissaan, jotka olivat hyvän yhteisymmärryksen luominen kansojen välille ja niiden edistyksen edistäminen.

Ottaen huomioon liberalistisen Liiton aatteiden ja kansainvälisen marxismin epäonnistumisen, on kiireellisesti luotava uusi kansojen yhteisö, jolla on eurooppalainen ja maailmanlaajuinen luonne. Se perustuu uusien yhteisöjen organisointia koskevien ajatusten pohjalle, jotka uuden järjestyksen kongressi laati Montreux'ssa 16. ja 17. joulukuuta 1934. Kongressin ensimmäisenä tavoitteena on henkisten ja kansallisten arvojen kunnioittaminen.

Vanhan diplomatian tekopyhien ja teknisten menetelmien tilalle on kehitettävä spontaani ja kunniallinen yhteistyö kaikkien nuorten ja terveiden kansallisten liikkeiden ja niiden uudelleenluomien kansallisvaltioiden välillä yleisen henkisen uudistumisen ja poliittisen ja taloudellisen elpymisen saavuttamiseksi kaikkialla maailmassa. Mutta tämän universaalin suunnitelman puitteissa samasta suvusta tulevien ja saman kulttuurin ja sivilisaation jakavien kansojen on ryhmityttävä lähimpien etujensa mukaisesti.

POHJOISMAINEN MAAILMANLIIKE

Kansallisen kokoelman pääperiaate on, että politiikkamme on nykyaikaisten muutosten asettamien vaatimusten täyttämisen lisäksi oltava sopusoinnussa kaiken sen kanssa, mitä kansojemme perhe tarvitsee ja haluaa. On turhaa odottaa kansallista toipumista, ellemme sytytä uudelleen pohjoismaisen hengen tulta ja rakenna hengellisen ja vastuullisen elämänkatsomuksen pohjalle.

Edistystä ei voida odottaa, jos emme pidä pohjoismaista kantaa sekoittamattomana; jos emme
Jos säilytämme omaleimaisen luonteemme, menetämme sen ja kuljemme kohti kansallista sukupuuttoa.

Niin kutsuttu pohjoismainen ajatus, jonka mukaan pohjoismainen kansa voidaan palauttaa vain rakentamalla uusi valtio

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

nykyaikaisten vaatimusten mukaisesti ja kansallisen kannan ja hengellisen näkemyksen kaksoisperustalla, sillä on tasaisesti kasvava vaikutusvalta ja arvovalta kussakin Pohjoismaassa ja sillä on jo tärkeä rooli käytännön politiikassa.

Pohjoismaisen yhteistyön siemen ja maaperä ovat siis jo olemassa. Mutta jotta ajatus leviäisi riittävän nopeasti, sille on löydettävä selkeä ja asianmukaisesti organisoitu ilmaisumuoto.

Näissä olosuhteissa katson, että on aika edistää kulttuurista, taloudellista ja poliittista yhteistyötä Pohjoismaiden kansojen ja muiden pohjoismaista näkemystä omaavien välillä kaikkialla maailmassa seuraavin tavoittein:

- Kansainvälisen pohjoismaisen liikkeen luominen.
- Pohjoismaisen kansojen liiton perustaminen.

Aktiivinen osallistuminen maailman järjestämiseen ja sen rauhanomaiseen kehitykseen liittyvään työhön; sekä oman maamme paikan ja panoksen varmistaminen käynnissä olevien vallankumousten ja uusien perustuslakien aikana. Tämän yhteistyön on alkava, kuten tavallista, aatteiden kentältä, jotta se voidaan toteuttaa poliittisesti vankalla taloudellisella perustalla.

Jos siis olemassa olevaa valuuttapohjaa voitaisiin laajentaa vakiintuneeksi valuuttaliitoksi Pohjoismaiden kansojen välille ja jos poliittisen ja finanssipoliittisen yhteistyön avulla voitaisiin toteuttaa tulliliitto näiden kansojen välille, olisi luotu perusteellinen perusta julkisten tavoitteidemme poliittiselle toteutumiselle: Pohjoismaiden kansojen suurelle liitolle maailmanlaajuisessa yhteisössä.

Tämä ihanne on jo pitkään ollut osa kansallisen kokoelman ohjelmaa. Tästä seuraa, että panpohjoismainen yhteistyö itse asiassa merkitsee pohjoisten valtioiden – Norjan, Ruotsin, Tanskan, Suomen ja Pohjanmeren saarten – yhteistyön tiivistämistä entisestään. Tanskan ja Suomen asema on niin paljon alttiimpi Norjan ja Ruotsin asemaan verrattuna, että Norja on joka tapauksessa estynyt vapaaehtoisesti sitomasta kohtaloaan näihin maihin ilman sitä tukea, jonka se saisi rauhanomaisesta ja vakaasta suhteesta Englantiin ja Saksaan. Mutta kun tämä on turvattu, on myös toivottavaa, että pohjoiset maat ottavat paikkansa luonnollisena ryhmänä Pohjoismaissa – yhteistyössä brittien, saksalaisten, alankomaalaisten ja muiden rinnalla.

Tässä yhteydessä haluan korostaa sitä tosiasiaa, ettei se muuta asiaa, vaikka monet ihmiset tässä maassa huomaavat olevansa eri mieltä Britannian ja Saksan politiikan eri yksityiskohdista.
Olosuhteet, jotka tänä päivänä edellyttävät yhteistyötä näiden sukulaistemme kanssa ja heidän välillään, ovat tärkeämpiä kuin ne, jotka saattavat pyrkiä erottamaan meitä.

Saattaa myös olla niitä, jotka vastustavat ulkopolitiikkaamme ja pitävät omia asioitamme aivan niin suurina kuin pystymme hoitamaan. Muistuttaisin heitä siitä, että aikamme ominaispiirre on se, että maailmasta on tulossa yksi suuri taloudellinen yksikkö eikä mikään maa voi enää olla itselleen riittävä; se on riippuvainen muista; ja jos tällainen yhteistyö nykypolitiikassa on elintärkeää maallemme, se on yhtä lailla sitä myös liikkeellemme. Koska kansallisen tuhomme puolesta toimivat voimat ovat kansainvälisesti organisoituja, meidän on velvollisuutemme kohdata ne organisaatiolla, joka tähtää kansallisia etuja pidemmälle. Tällainen täysin tehokas organisaatio voidaan rakentaa vain kansojemme yhteiselle elintärkeälle perustalle, pohjoismaiselle periaatteelle.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

POHJOISMAINEN PERIAATTEEN

Pohjoismainen periaate perustuu pohjoismaisiin perinteisiin, ajatteluun ja rakentavaan yhteistyöhön, toisin kuin juutalainen liberalismi ja marxismi, jotka ajavat tuhoisia päämääriään vihan, kateuden ja luokkasodan avulla omien päämääriensä saavuttamiseksi. Toinen on liittoutunut jumalallisen, toinen pirullisen kanssa.

Pohjoismaisen periaatteen henkinen voima on siis vahvempi ja syvempi kuin marxilais-materialistinen näkemys olemassaolosta, joka uhkaa rotuamme ja sivilisaatiotamme tuholla. Se on todellisuudessa sisäinen kansallinen periaatteemme, jota meidän on noudatettava ja jota meidän on toteutettava horjumattomalla johdonmukaisuudella.

Olen myös vakuuttunut siitä, että kun tunnustamme sekä historiallisen menneisyyden että historiallisen nykyisyyden syvälliset totuudet ja näemme pohjoismaisten kansojen historian alusta nykypäivään asti saavuttamat suuret teot, jolloin he ovat voimakkaampia kuin koskaan ennen; ja kun samalla olemme vakuuttuneita siitä, että jumalallinen tahto on paljastunut maailman kehityksen historiallisessa kulussa, meidän on, aliarvioimatta muiden merkitystä ja panosta, sallittava uskoa pohjoismaisten kansojen jatkuvaan historialliseen ja jumalalliseen tehtävään maailmassa. Kuten menneinä aikoina, suuren kansojemme perheen tehtävänä on oltava päästä eroon vanhentuneesta maailmasta ja luoda uusi maailma, joka voi nostaa koko ihmiskunnan ylemmäs.

Pohjoismainen kokoelma kutsuu kaikkia pohjoismaista rotua ja näkökulmaa edustavia ihmisiä kaikissa maissa – norjalaisia, ruotsalaisia, tanskalaisia, islantilaisia, brittejä, saksalaisia, hollantilaisia ja kaikkia muita pohjoismaista verta ja henkeä omaavia – yhdistymään pohjoismaiseen maailmanliikkeeseen luodakseen rauhaa ja yhteistyötä kaikkien pohjoismaisten kansojen välille kaikkialla maailmassa ja jatkaakseen taistelua sivilisaatiomme pelastamiseksi ja edistämiseksi.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Claud Suttonin tulkinta fasismista

FASKISMIA, siinä merkityksessä kuin sitä tässä artikkelissa käytetään, on kömpelö ja hankala termi kuvaamaan maailmanlaajuista liikettä, joka on syntynyt aikanamme kilpailemaan marxismin ja liberaalidemokratian kanssa miesten uskollisuudesta. Se tulisi epäilemättä rajoittua nimeämään sitä erityistä muotoa, jonka tämä liike on ottanut Italiassa. Siitä huolimatta kansan mieli, joka kokee, että Italian fasismissa on syntynyt jotain uutta ja maailmanlaajuisesti merkittävää, käyttää termiä edelleen laajemmassa merkityksessä.

Fasismi ei ole kansainvälistä, kuten kommunismi on, siinä mielessä, että se on dogma, joka on tunkea jokaisen kansakunnan kurkkuun sen historiasta ja olosuhteista riippumatta. Se on pikemminkin pohjimmiltaan samankaltainen näkemys, joka voidaan havaita erilaisissa nykyaikaisissa kansallisissa liikkeissä ja jonka voidaan nähdä nousevan esiin eräänlaisena välttämättömyytenä tilanteesta, jossa eurooppalainen kulttuurimme on tällä hetkellä. Me Englannissa jaamme Euroopan yhteisen kulttuuriperinnön; aivan kuten Ranskan vallankumouksen ajatukset vaikuttivat meihin syvimmin, niin meihinkin varmasti vaikuttavat syvästi fasistisen liikkeen ajatukset ja me reagoimme näihin ajatuksiin omalla kansallisella tavallamme.

Kaksi tekijää, jotka kaikkialla synnyttävät tätä liikettä, ovat liberaalidemokratian rappeutuminen ja marxismin nousu.

Tarvitsee vain pienen historiantuntemuksen ymmärtääkseen, ettei liberaalidemokratiassa ole mitään väistämätöntä tai ikuista. Verrattuna muihin hallintomuotoihin demokraattiset hallitukset eivät ole olleet yleisiä eivätkä vakaita, eivätkä ne ole tuoneet yhtä paljon pysyvää arvoa ihmiskulttuuriin kuin aristokraattiset ja monarkkiset hallitukset. Tietenkin on mahdollista – ja usein tehdäänkin – määritellä demokratia siten, että se sisältää kaikki siedettävät hallintomuodot – esimerkiksi kuvailla Englantia kuningatar Elisabetin tai Pittin aikana demokratiaksi. Mutta tämä on kielen karkea väärinkäyttö ja älyllisen arvomaailman halventaminen. ”Demokratiaa” ei pitäisi käyttää tarkoittamaan jokaista hallitusta, joka hallitsee lähes kaikkien hallittavien suostumuksella; eikä sellaista, joka tietoisesti pyrkii koko kansan hyvinvointiin; eikä sellaista, joka suvaitsee erilaisia mielipiteitä ja kannustaa vapaaseen keskusteluun; eikä sellaista, joka hallitsee vakiintuneen ja tunnetun, puolueettomasti sovelletun lain mukaan. Monet demokraattiset hallitukset ovat epäonnistuneet silmiinpistävästi näissä suhteissa; monet epädemokraattiset hallitukset ovat osoittaneet näitä hyveitä suuressa määrin. On järjetöntä kutsua ”demokratiaksi” mitä tahansa hallitusta, joka ei ole tyrannimainen; Demokratia on historiallinen hallintomuoto, joka on joskus toiminut yleisen tyydytyksen mukaisesti, joskus ei. Sen tärkein piirre näyttää olevan kaikkien tärkeiden kysymysten ratkaiseminen enemmistöäänestyksellä, joko koko kansan tai suurten edustuksellisten kokousten toimesta.

Länsi-Euroopassa ja Amerikassa tuntemamme demokratia – jota tästä lähtien kutsun "liberaaliksi demokratiaksi" – on Ranskan vallankumouksen erityistuote ja perustuu tiettyjen tuon aikakauden vaikutusvaltaisten ajattelijoiden erikoisiin teorioihin. Ajattelevat ihmiset eivät ole aina hyväksyneet sitä ihmisluonnon filosofiaa, jolle se perustuu, eikä ole mitään syytä olettaa, että sen vaikutus ihmisten mieliin olisi ikuista. Päinvastoin, on olemassa huomattavia todisteita siitä, että tämä "ihmisen ja kansalaisen oikeuksien" filosofia ei enää kanna mukanaan ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

vakaumusta, ja että siihen perustuva hallitusjärjestelmä on siksi tuomittu katoamaan.

Kuten muutkin poliittiset filosofiat, se ei saavuttanut yleistä hyväksyntää ilman taistelua. Mutta kuka voi tänä päivänä havaita eroa konservatiivien, liberaalien ja oikeistolaisen (ei-marxilaisen) työväenpuolueen välillä heidän ihanteidensa tai niiden toteuttamiseen tarkoitettujen menetelmien yleisen luonteen suhteen?

Mitkä ovat tämän liberaalidemokratian järjestelmän filosofiset oletukset eli aksioomat?
Ensimmäinen on, että kaikki ihmiset ovat tasa-arvoisia, ainakin siinä määrin kuin heillä on oltava yhtäläinen osuus hallinnosta. Toinen on, että hallitus on olemassa vain estääkseen ketään ihmistä puuttumasta muiden yhtäläiseen vapauteen (JS Mill); tai kuten eräs opiskelija minulle vakuuttavammin ilmaisi: "hallitus on olemassa vain mahdollistaakseen jokaisen ihmisen joutua helvettiin omalla tavallaan". Kolmas on, että tällainen yksilönvapaus johtaa kaikkien suurimpaan mahdolliseen tyydytykseen. [1]

Fasismi perustuu kaikkien näiden periaatteiden kieltämiseen. Ensimmäiseen se vastaa, että kaikki ihmiset eivät ole tasa-arvoisia kyvyssään yhteistyöhön – ja että hallitus on yhteistyöhön perustuva yritys.
Miehet eroavat toisistaan huomattavasti rohkeuden, oikeudenmukaisuuden, uskollisuuden, totuudenmukaisuuden ja muiden luonteenpiirteiden suhteen, joita vaaditaan missä tahansa yritystoiminnassa. Tällaiset ominaisuudet eivät ole minkään luokan yksinoikeus eivätkä riipu koulutuksesta sanan tavallisessa merkityksessä. Joillakin miehillä on niitä huomattavasti puutteellisia – esimerkiksi kaikilla vanhoilla bolševikkijohtajilla, jos heidän tunnustuksiaan on uskominen; kuka tahansa meistä yrittäisi sulkea heidät pois vallasta missä tahansa organisaatiossa, josta hän on vastuussa.

Poliittisen edustuksen on perustuttava valikoivaan järjestelmään, joka koostuu todellisista ryhmistä, joiden jäsenet tuntevat toisensa henkilökohtaisesti. Hyvän poliittisen järjestelmän ei pitäisi edes yrittää varmistaa, että kaikilla mielipiteillä on sama painoarvo.

Toisesta periaatteesta se huomauttaa, että tasa-arvoinen vapaus on mahdotonta, sillä kaikki ihmiset eivät halua tehdä samoja asioita; että jokainen oikeusjärjestelmä edellyttää joitakin positiivisia käsityksiä siitä, mikä on objektiivisesti hyvää tai pahaa kaikille; että periaate on joko merkityksetön tai tuhoisa.

Kolmanneksi, että ihmisen ja yhteiskunnan luonteen vuoksi suurinta mahdollista tyydytystä ei voida saavuttaa maksimaalisen yksilönvapauden järjestelmällä; eikä tämä "suurin onnellisuus suurimmalle joukolle" ole se, että jokainen merkitsee yhtä eikä kukaan enempää kuin elämän loppuun asti. Ihmiset ovat ja heidän tulisi olla [2] yksi" – kiinnostuneempia oman perheensä, oman ammattinsa, oman naapurustonsa ja oman kansakuntansa hyvinvoinnista; ja hyvän hallinnon tulisi ottaa tämä seikka huomioon. Palaamme näihin kohtiin myöhemmin.

Liberaalidemokratia on laiska filosofia. Sen sijaan, että hyvä demokraatti päättäisi, mitä pitäisi tehdä, ja taisteli sitkeästi sen toteuttamiseksi, hän odottaa ja katsoo, mihin suuntaan enemmistö hyppää, varmana uskostaan, että massojen ääni on Jumalan ääni. Meidän ei pidä edes yrittää vakuuttaa nykyihmisiä siitä, että liberaalidemokratian liikkeellepaneva voima on kaikkialla hiipunut. Harvat ihmiset uskovat täysin sen iskulauseisiin. Puolet sen nykyisistä kannattajista ovat todellisuudessa arkoja marxilaisia. Heidän avoin päämääränsä on yhtäläinen vauraus kaikille, ja demokratia on vain keino tähän. He kuvittelevat mielellään, että tämä päämäärä voidaan saavuttaa pelkällä äänestämisellä, ilman pakkoa, ainakin kaukaisessa tulevaisuudessa. He paljastavat usein halveksuntansa yksilönvapautta kohtaan sinänsä. He ovat kateellisia, mutta he välittävät nahastaan. Sellaisia ovat liberaali-lab-sosiaalidemokraatit.

Mikä on kommunistien ja demokraattien välisen epäpyhän liiton filosofinen perusta,
missä tahansa fasismi esiintyykin? Tähän ongelmaan meidän on nyt kiinnitettävä huomiomme.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Kommunismi – tai parempi marxismi, sillä kommunistisen puolueen ulkopuolella on monia marxilaisia – on kokonaan liberaalidemokratian individualistisen, tasa-arvofilosofian tuotetta. Historiassa on usein esiintynyt vähemmän onnekkaiden luokkien vallankumouksellisia liikkeitä; tämä on omaksunut varhaisen viktoriaanisen aikakauden omalaatuisen ideologian, jossa se syntyi. Sekin käsittää yhteisön kokonaisuutena ja sosiaalisen onnellisuuden summana. Se hyväksyy liberaalidemokratian kaksi ensimmäistä periaatetta; kaikki ihmiset ovat tasa-arvoisia – vaikka Jumalaa ei olekaan – ja siksi heillä pitäisi olla paitsi yhtäläiset poliittiset oikeudet, myös yhtäläinen varallisuus.3 Jälleen kerran onnellisuus saavutetaan antamalla kaikille yhtäläinen varallisuus ja antamalla heidän sitten tehdä sillä mitä haluavat; kun taloudellinen tasa-arvo on saavutettu, valtion on "kuoleuduttava". Mutta se hylkää jyrkästi liberaalidemokratian kolmannen periaatteen, jonka mukaan tämä onnellinen asioiden tila syntyy antamalla ihmisten olla rauhassa. *Laisser-faire* on lopullinen tavoite, kun taloudellinen tasa-arvo on saavutettu; mutta tämä on saavutettava proletariaatin, toisin sanoen ammattitaidottomien tehdastyöläisten, väkivaltaisella diktatuurilla.

Sen keskeinen oppi on luokkasota proletaarien ja kapitalistien välillä. Se jatkaa koko ihmiskunnan paimentamista näihin kahteen karsinaan, vaikka kukaan taloustieteilijä ei enää ota vakavasti "lisäarvoteoriaa", johon ero perustui. Kuinka epätodellisia nuo kaksi karsinaa ovatkaan! Ryhmien välillä on todellakin konfliktia, ja tällainen konflikti on elävän yhteisön ydin. Mutta suurta osaa nykyaikaisen valtion asukkaista, jotka elävät työnsä yhteisillä tuotoilla ja tuon työn hedelmällisyyden takaamiseksi tarvittavalla omaisuudella, ei voida puristaa kumpaankaan karsinaan muuten kuin voimalla. Ja eivätkö kaupunkilaisten ja maaseudun, tehtailijoiden ja rahoittajien, käsityöläisten ja ammattitaidottomien työntekijöiden, rotujen ja uskonnollisten ryhmien väliset eturistiriidat ole aivan yhtä todellisia ja elintärkeitä kuin tämä väitetty kapitalistien ja proletariaatin välinen eturistiriita?

Marxismin perusajatuksena on luokkasota, jossa kaikki menetelmät ovat sallittuja. Siksi politiikka katkeroituu ja likaantuu kaikkialla, missä se nousee esiin, ja tuhoaa kaiken kansakunnan moraalisen yhtenäisyyden tunteen, joka aiemmin lievensi ryhmien välisiä konflikteja. Siksi sitä on taisteltava kuolemaan asti.

Mutta, kysytään varmaan, eikö Venäjän kommunismin kokeilu ole saavuttanut mitään arvokasta? Ja eikö kommunismin ja fasismin "diktatuurien" välillä ole mitään yhtäläisyyksiä?

Kommunismin kehitystä Venäjällä on mahdotonta ymmärtää, ellemme erota nykyistä "bolshevismin vetäytymisen" vaihetta, kuten sitä on kutsuttu, aikaisemmasta vaiheesta, jossa doktrinäärinen kommunismi oli täysin vallassa. Tätä aikaisempaa vaihetta leimasi ennennäkemätön kansakunnan inhimillisten ja aineellisten voimavarojen – maanviljelijöiden, teknikkojen ja opettajien, karjan, koneiden, rakennusten ja taideaarteiden – tuhoaminen luokkasotateorian vuoksi. Sama ilmiö on ilmennyt Espanjassa ja muualla, missä bolshevismi on ottanut vallan. Kun noin kymmenen vuoden kuluttua tuotanto oli saavuttanut niin alhaisen tason, että näytti siltä, että ihmisen kestokyvyn raja oli saavutettu, opit hylättiin suurelta osin; ja kapitalististen luottojen, ulkomaisten teknikkojen ja koneiden sekä stahanovilaisen työläisten ajamisen avulla alettiin rakentaa uudelleen. Mielenmuutos on varmasti kaikkea muuta kuin täydellinen. Yksi sen oire näyttää olevan nykyinen konflikti Stalinin, Kaukasuksesta tulleen vankan ja epädoktrinäärisen rosvon, ja juutalaisjengin välillä, joka tähän asti hallitsi Venäjää ja on nyt suurelta osin eliminoitu. Venäjä ei ole hylännyt Kominternia ja marxilaista maailmanvallankumouksen ihannetta. Mutta itsessään se näyttää hiljaisesti hylänneen vaurauden tasaamisen ja proletariaatin diktatuurin ja rakentavan voimakasta...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

nationalistinen valtio. Stalinin aikana on merkkejä eräänlaisesta häpeilevästä fasismista, johon liittyy syyllinen omatunto. Jos tämä oli lopun aika, millä hinnalla se on saavutettu! [4]

”Fasismi” on syntynyt liberaalidemokratian rappeutumisesta ja vastauksena bolševismin uhkaan. Toisin kuin bolševismi, se ei ollut akateemisen teorian toteuttamista käytännössä; se syntyi vastauksena todelliseen tilanteeseen, ja siksi se voidaan ymmärtää vain niiden kahden maailmanliikkeen valossa, jotka sen on määrä syrjäyttää. Alun perin se oli eräänlainen eurooppalaisen ihmisen vaistonvarainen reaktio epäjärjestyksen, materialismin, plutokratian ja kosmopoliittisuuden voimiin. Se on yhtä kommunismin kanssa kieltäessään ehdottomasti ennalta määrätyn harmonian olemassaolon, joka tekee suurimman onnellisuuden seurausta kummankin suurimmasta vapaudesta. Mutta tämä on kaikki, mikä sillä on yhteistä kommunismin kanssa. Se omaksuu radikaalisti erilaisen näkemyksen kuin sekä kommunismi että liberaalidemokratia "onnellisuudesta", joka valtion on turvattava. Sillä se käsittää kansakunnan monien eri toiminnallisten ryhmien orgaanisena yhtenäisyytenä; jokainen näistä edustaa tiettyä ainutlaatuista panosta kansakunnalle, omalla elämäntavallaan, jota on vaalittava. Jos näiden ryhmien väliset oikeat suhteet häiriintyvät, valtiossa ei voi olla kestävää onnellisuutta tai vakautta. ”Voisimme”, Platon sanoi, ”tehdä savenvalajamme paljon onnellisemmiksi antamalla heidän maata sohvilla tulen ääressä, syödä ja juoda ja pyörittää pyöräänsä, kun he siltä tuntuu. Mutta älkää neuvoko meitä tekemään näin, sillä savenvalajamme eivät enää olisi savenvalajia eivätkä maanviljelijämme maanviljelijöitä.” [5]

...

Lisäksi se käsittää kansakunnan, Burken sanoin, ”ei vain elävien kumppanuudeksi, vaan elävien kumppanuudeksi kuolleiden ja vielä syntymättömien kanssa”. Olipa kyseessä sitten kestävä ihmis- ja luonnonvarojen avulla toteutettu toiminta, joka voidaan joko tuhlata tai josta voidaan tehdä hedelmällisempää.

Jokaisessa "fasistisessa" maassa on noussut valtaan liike, jolla on tahto hyödyntää kansallisomaisuutta parhaalla mahdollisella tavalla, kuten vanha aatelismaanomistaja teki omalla perheellään ja omaisuudellaan.
Tätä on kutsuttu veren ja mullan uskonnoksi.

On selvää, että nämä liikkeet eivät voi tunnustaa enemmistöjen rajattomia oikeuksia. Ne eivät voi esimerkiksi sallia nykyisen kaupunkilaisten enemmistön pyyhkäistä maaseudun pois olemassaolosta eivätkä nauttia mahdollisimman suuresta nykyisestä vauraudesta tulevan vallan kustannuksella. Lyhytnäköisten enemmistöjen vallan mukanaan tuomat pahuudet – julkisen rehellisyyden ja itseavun hengen rappeutuminen, perheen, henkisen ja fyysisen kunnon rappeutuminen, maiden, metsien ja laivojen rappeutuminen – voidaan parantaa vain antamalla johtajille paljon liikkumavaraa ja itsenäisyyttä.

Fasismin on ilmeisesti omistettava ja se omistaakin pääasialliset ponnistelunsa kansallisen ketjun heikoimpien lenkkien vahvistamiseen, toisin sanoen niiden ryhmien olosuhteiden parantamiseen, jotka ovat eniten ahdingossa. Se ei kuitenkaan voi myöntää laiskojen ja aktiivisten, mielikuvituksellisen ja rutiininomaisen työn välistä tasa-arvoa edes kaukaisena ihanteena. ”Fasismi vahvistaa ihmisten muuttumattoman, hyödyllisen ja hedelmällisen eriarvoisuuden.” (Mussolini.)

Liberaalidemokratia on lamautunut funktionaalisten ryhmien kilpailun vuoksi, joiden olemassaolon se teeskentelee jättävänsä huomiotta. Fasismi tunnistaa nämä ja perustaa edustuksellisen järjestelmänsä niihin uskoen voivansa hallita niiden mahdolliset konfliktit vahvistuneen kansallisen yhtenäisyyden tunteen ja "johtajuusperiaatteen", yksilön vastuun periaatteen, avulla. "Demokratia" – anonyymien enemmistöjen hallinnan periaate – "on koettelemuksensa kohteena niin teollisuudessa kuin politiikassakin." [6]

Talouden alalla fasismin tavoitteena, yleisen näkemyksensä mukaisesti, on saavuttaa mahdollisimman suuri turvallisuus ja vakaus kaikille tuottajille – ei maksimaalinen valinnanvapaus.
******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

kuluttajille. Tätä varten kansainvälinen kauppa on alennettava toissijaiseksi ja toissijaiseksi asemaksi kansallisen suunnittelun edun nimissä. Ja eettisten näkökohtien – sen, millaista elämäntapaa tulisi edistää tai estää – on usein syrjäytettävä taloudelliset näkökohdat.

Fasismin nationalismissa ei ole mitään, mikä olisi ristiriidassa muiden kansojen hyvin ymmärrettyjen etujen kanssa. Sen ulkopolitiikka perustuu periaatteelle, että pidetään huolta omista asioistaan ja ollaan todella valmiita taistelemaan tiettyjen tunnettujen ja vain näiden elintärkeiden etujen puolesta. Se on luonnollisesti vastakkainen Kansainliiton demokraattisille, tasa-arvoisille ja universalistisille periaatteille. Se haluaa ystävällistä yhteistyötä niiden koordinoituneiden kansojen kanssa, joiden kanssa sillä on todella yhteisiä etuja, mahdollisten kitkaongelmien suunnitelmallisen poistamisen pohjalta. Se haluaa johtajuutta kansainvälisissä asioissa sekä kotimaassa. Euroopassa sen tehtävänä on rakentaa uudelleen Euroopan konsertti, jonka Kansainliiton perustajat tuhosivat.

Lopuksi voimme yrittää vastata niin usein kuultuun vastaväitteeseen, että fasismi alistaa yksilön täysin valtion alaisuuteen, elävän olennon epätodellisen abstraktion alaisuuteen. Vastaus tähän on implisiittinen edellä olevassa. Fasistin käsityksen mukaan hallitus ei ole olemassa vain lisätäkseen yksittäisten kansalaisten onnellisuutta. Se on kestävän kansallisen kulttuurin ja sen välttämättömän perustan muodostavien aineellisten resurssien edunvalvoja. Ilman tätä yksilö ei olisi mitään; eikä hän voi luopua siitä, vaikka hän poistuisi valtion alueelta; se on koko esi-isien perinteiden summa, joka erottaa hänet kivikauden ihmisestä. Hallituksella, joka turvaa eri kulttuuriryhmien harmonisen kehityksen ja estää niitä tuhoamasta toisiaan, on vaatimus uskollisuudestamme. Mutta valtio on pelkkä koneisto, pelkkä "säiliö", kuten Hitler sanoi, kansalle, jota pidetään kestävänä biologisena ja kulttuurisena kokonaisuutena. Fasismi ei ole *etatistista;* toisin kuin hegeliläiset, se ei palvo "valtiota" sellaisenaan.

Historiallisesti tarkasteltuna se esittää analogioita antiikin eurooppalaisen valtiomuodon kanssa sellaisena kuin se oli "ennen kuin Orontes alkoi virrata Tiberiin" – ennen abstraktin individualismin ja pelastuksen kaipuun nousua toisessa elämässä. Jälleen se esittää analogioita feodalismin kanssa, jonka käsityksen mukaan hallinnon on perustuttava ihmisen henkilökohtaiseen lojaalisuuteen toista kohtaan – alkuperäiseen germaaniseen comitatus-ajatukseen . Lisäksi se muistuttaa keskiaikaisten kiltojen tavoitteesta säännellä tuotantoa kaikkien tuottajaryhmien edun mukaisesti. Kuten kaikilla suurilla liikkeillä, silläkin on juurensa menneisyydessä. Mutta se ei ole pelkkää paluuta vanhentuneisiin järjestelmiin. Se on käsittämätön ilman pohjimmiltaan nykyaikaisia käsityksiä kansallisuudesta, rodusta, vapaaehtoisista kauppayhdistyksistä, omistajuuden ja johdon erottamisesta, vastuun ajatuksesta ilman syytä, vuorovaikutuksessa olevista kulttuureista "yksiraiteisen" sivilisaation sijaan – ja monista muista.[7] Se on läpikotaisin moderni ja aikamme luomus. Viisi vuotta sitten monista meistä tuntui, ettei ollut muuta vaihtoehtoa kuin individualistisen liberaalidemokratian ja marxilaisen sosialismin, ei kovin miellyttävien vaihtoehtojen, välillä. Nyt on olemassa kolmas vaihtoehto.

---

[1] Kuten M. Haldv on huomauttanut, tällä kolmannella aksioomalla on kaksi muotoa. Toisen version mukaan maksimaalinen yhteiskunnallinen tyytyväisyys seuraa automaattisesti maksimaalisesta yksilönvapaudesta, olivatpa yhteiskunnan lait ja instituutiot mitkä tahansa. Toisaalta tietyt oikeudelliset rajoitukset ovat välttämättömiä tämän suurimman tyydytyksen määrän saavuttamiseksi. Useimmat kirjoittajat eivät pysy aivan johdonmukaisesti kummassakaan versiossa; mutta heillä ei ole epäilystäkään päämäärästä eivätkä keinoista – yksilönvapautta rajoitetaan mahdollisimman vähän. (E. Halevy: Filosofisen radikalismin kasvu.)

[2] J. Bentham: Moraalin ja lainsäädännön periaatteet. Follett: Uusi valtio, s. 27.

[3] Vertaa tätä Aristoteleeseen. *Politiikka* III, 9 ja 12: "Oikeus on tasavertaista kohtelua tasavertaisille ja eriarvoista kohtelua eriarvoisille. Ihmiset jättävät huomiotta yhden tai toisen tekijän, kuten heille sopii, sillä he eivät ole hyviä tuomareita omassa asiassaan." Mutta tämän ei pitäisi vapauttaa meitä velvollisuudesta arvioida niin hyvin kuin pystymme.

[4] Stalin itse vaikuttaa hyvin erilaiselta tyypiltä kuin Venäjän "vanhat bolševikit" juutalaiset johtajat. On silmiinpistävää, että nämä kaksi todella

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Venäjän vallankumouksen tuottamat suuret miehet "eivät ole olleet juutalaisia". Mutta emme tiedä Stalinin vaikutuksen laajuutta appiukko, Lazarus Moiseivitch Kaganovitch, joka näyttää olevan osavaltion toinen mies.

[5] Platon: Syyskuu 420e. Burke: Pohdintoja Ranskan vallankumouksesta.

[6] Miller ja Campbell: Financial Democracy, kahden Liverpoolin yliopiston taloustieteilijän äskettäinen tutkimus demokratian toiminnasta. Brittiläiset teollisuusyritykset.

[7] A. Toynbee: *Historian tutkimus.* Nide I, s. 149 fl.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Sota Espanjassa, kenraalimajuri JFC Fuller

HOllessani sotilaana tai toimittajana mukana neljässä sodassa, nimittäin Etelä-Afrikan sodassa, Toisessa maailmansodassa, Italian-Abessinian sodassa ja viimeiseksi nykyisessä Espanjan sodassa, olen havainnut jokaisen niistä erittäin erilaiseksi.

Syy tähän on ilmeinen, heidän syynsä eroavat toisistaan; mutta kansan keskuudessa asia ei ole niin. On selvää, että nämä syyt vaikuttavat suuresti sodan muotoon.

Esimerkiksi viimeisen näistä sodista tapauksessa on yleisesti hyväksyttyä, että sen syyt ovat poliittisia; toisin sanoen, että kyseessä on kahden hallitusjärjestelmän välinen yhteenotto, joilla on selkeästi määritellyt mutta ristiriitaiset näkemykset. Onko tämä totta? En usko, sillä vaikka politiikalla onkin suinkaan merkityksetön rooli, varmastikin kulttuurilla on ratkaiseva rooli, mikä – jos olen oikeassa – tarkoittaa, että tämän sodan syyt ovat paljon syvempiä kuin sen pintaa peittävä poliittinen vaahto.
Siksi olen sitä mieltä, että emme ymmärrä, mitä tapahtuu, ellemme pidä sitä kulttuurien välisenä yhteenottona sekä poliittisten teorioiden ja asevoimien välisenä yhteenottona.
Näitä kulttuureja on kolme:

Ensinnäkin historian taantumuksellinen Espanja – pysähtynyt kirkko, lattea aristokratia ja kuoleva porvaristo. Toiseksi vallankumouksellinen Espanja – reaktio tätä inertiaa vastaan, jota edustavat sosialistit, anarkistit ja kommunistit, jotka ovat suurelta osin lainanneet ihanteensa ulkomaisilta lähteiltä – Marx, Bakunin, Trotski ja muut. Kolmanneksi hypoteettinen tulevaisuuden Espanja; josta ei unelmoinut Primo de Rivera, joka oli tuskin muuta kuin sotilasdiktaattori, vaan hänen poikansa José Antonio, jonka punainen hallitus salamurhasi vähän aikaa sitten.

Vuonna 1933 tämä nuori mies, vaikka hän ei itse asiassa perustanutkaan Espanjan fasistiliikettä, vahvisti *Falange Espanola de las* JONS -liikkeen (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista – aktiivisten kansallisten syndikalistien komiteat) ja antoi sille elämän ja muodon. Sen peruskirjan hän laati 27 kohdassa, jotka voidaan tiivistää neljän pääotsikon alle seuraavasti:

Kansalliset perustat. Espanja on kaikkien espanjalaisten korkein todellisuus. Kaikki separatismi on rikos. Siksi Espanjan yhtenäisyys on tavoitteena, eikä tämä yhtenäisyys ainoastaan salli kansainvälistä eristäytymistä eikä ulkomaista välitystä, vaan se vaatii myös sotilaallisten hyveiden juurruttamista sekä voimakkaan armeijan ja laivaston luomista.

Poliittiset perusteet. Valtion on oltava luonteeltaan totalitaarinen, ja kaikki poliittiset puolueet lakkautetaan. Korporatiivinen järjestelmä korvaa parlamentaarisen järjestelmän. Poliittista kuria vaaditaan, mutta yksityinen aloitekyky on välttämätöntä, kunhan se on sopusoinnussa kansallissyndikalistisen valtion kollektiivisten etujen kanssa.

Taloudelliset perusteet. Kapitalistinen järjestelmä, ”joka jättää huomiotta kansan tarpeet, epäinhimillistää yksityisomaisuuden ja supistaa työläiset muodottomiksi massoiksi, jotka ovat alttiina kurjuudelle ja epätoivolle”, torjutaan. Samoin torjutaan marxismi. Vahvojen ei enää ole tarkoitus hallita heikkoja.
Yksityisomaisuus tunnustetaan ja myös oikeus työhön. Talonpoikien elintasoa on nostettava perustamalla perhetiloja ja maanviljelyä ja karjankasvatusta on järkeistettävä.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Moraaliset perusteet. Valtion perustat ovat yhtenäisyys, kuri ja sotilaskoulutus.
Koulutus on järjestettävä, ”ettei mikään lahjakkuus mene hukkaan taloudellisten resurssien puutteen vuoksi”.
Politiikasta vapaa katolinen henki on sisällytettävä, ja elämää on pidettävä velvollisuutena, ”jota on elettävä ylevän palvelemisen ja uhrautumisen hengessä”.

ESPANJAN SOTA

Toisin kuin brittiläisessä lehdistössä on paljon kirjoitettu, tällä liikkeellä oli vain vähän tekemistä viime vuoden heinäkuussa puhjenneen kapinan kanssa. Tuolloin se oli vielä lapsenkengissään, mutta viimeisten kahdeksan kuukauden aikana sen kasvu on ollut ihmeellistä. Nykyään sen jäsenten ja kannattajien määrä on miljoonia, joista 180 000 on muodostanut miliisin. Tämän kasvun laajuutta kuvaa hyvin se, että liike julkaisee nykyään yhdeksäntoista päivittäistä ja kolmeakymmentä viikkolehteä.

Kapinan puhjetessa kenraali Francon tavoite näyttää olleen hieman epämääräinen.
Se oli kapina sietämättömiä olosuhteita vastaan – itse asiassa järjestystä anarkiaa vastaan; sillä elämää ja omaisuutta ei enää kunnioitettu ja kirkkoja ryöstettiin tai poltettiin päivittäin. Hänen tavoitteensa oli ilmeisesti lähes kokonaan sotilaallinen, nimittäin järjestyksen palauttaminen, mutta millainen hallitusmuoto kyseessä oli, on epävarmaa. Jos hänen voittonsa olisi ollut nopea, se olisi todennäköisesti johtanut Primo de Riveran tyyppisen sotilasdiktatuurin perustamiseen.

Espanjaan rantautuessaan hän kohtasi paitsi täydellisen hämmennyksen, myös täydellisen yhtenäisyyden ja päämäärättömyyden hänen tukeaan hakeneiden ryhmittymien keskuudessa. Esimerkiksi Acción Popular eli Gil Robles -puolue oli kiihkeästi katolinen ja kristillissosialismiin taipuvainen; sillä ei ollut määriteltyä politiikkaa, se oli poliittisesti epämääräinen ja kirkon työkalu. Sitten olivat requetit eli karlistit, joiden motto on "Jumala, maa ja kuningas". He uskoivat absoluuttiseen itsemääräämisoikeuteen, korporatiiviseen valtioon ja olivat väkivaltaisesti parlamenttia vastustavia. Näiden lisäksi oli monarkisteja – ja muita ryhmittymiä, joista tärkein oli Falange. Kaikki nämä eri puolueet ja liikkeet hänen oli sulautettava itseensä.

Toistaiseksi tämä ei ollut vaikeaa, sillä punaiset pakottivat yhdistymiseen. Demokraateista, tasavaltalaisista, kommunisteista, anarkisteista ja muista sekamelskasta koostuva joukko, heidän ainoa vihollisensa Espanja, suuntaa Saksan ja sen liittolaisen Italian puoleen, aivan kuten Ranska suuntaa Venäjään ja sen puoliliittolaiseen Englantiin. Itse asiassa Saksaa vastaan käydään jälleen kerran okkulttista sotaa Ranskan turvaamiseksi, kuten sitä käytiin vuosi sitten Italian ja Abessinian välisen konfliktin aikana.

Tästä sisäisestä kamppailusta kuullaan lehdistössä vain vähän; mutta sen nimi on "puuttumattomuus", joka todellisuudessa tarkoittaa yhteistyöstä pidättäytymistä Burgosin kanssa ja Ranskan yhteistyötä Valencian kanssa iskeäkseen Saksaan. Jos Espanjan kansainvälinen "saarto" olisi puolueeton, on tuskin epäilystäkään siitä, etteikö se suosisi nationalistista asiaa; mutta se on kaukana siitä, sillä rehellisyys ei ole nykyajan Ranskan ominaispiirre.

Vaikka totuuden selvittäminen on aina erittäin vaikeaa, etenkin sota-aikana, ei ole epäilystäkään siitä, että Ranskan apu punaisille on ollut liiallista ja kannattavaa, sillä kaikki apu on maksettu kullassa. Minne ikinä Valkoisessa Espanjassa mennäänkin, kuullaan samaa tarinaa, nimittäin että Ranskan apu punaisille on ollut paljon tärkeämpää kuin Venäjän. Että viime heinäkuusta lähtien Ranska on siirtänyt Pyreneiden yli 30 000–40 000 punaista kansainvälistä taistelijaa, ja että tämä liikenne jatkuu edelleen. Että ranskalaiset ovat painaneet espanjalaisia passeja pelkästään Bordeaux'ssa, ja että he tarjoavat ennalta päivättyjä sopimuksia "erikoistuneille" työntekijöille, jotta he voivat päästä punaiseen Espanjaan. Lisäksi, että suuri määrä kansainvälisiä sotilaita kuljetetaan ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

rajalle palautettuina pakolaisina tai heidät lähetetään Katalonian satamiin heidän matkustamiensa rahtialusten jäseninä. Ammuksia lähetetään Andorran kautta; bensiiniä kuljettavat kuorma-autot ylittävät rajan päivittäin; Ranskassa on punainen ilmailukoulu ja aseita salakuljetetaan Bilbaoon.

Kaikesta tästä huolimatta on ehdottomasti mahdollista, että Kansallinen Espanja voittaa; koska Francon politiikka on luovaa, kun taas punaisten politiikka ei ole.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Kenraali Francon puhe

Lähetys 1. lokakuuta 1936, Valtiopäämiehen vallan siirtymisestä

GTERVEHDYS teille kaikille, jotka kuuntelette kodeissanne sota-uutisia tai rintamalla, ajatellen kotejanne tai punaisten alueilla, odottaen hartaasti joukkojemme saapumista tai rajojemme takana, seuraten kohtaloamme levottomasti – terveisiä Radio Kastilian mikrofonista!

En aio puhua sodasta, sillä valtiolliset velvoitteet, jotka otan itselleni, tekevät välttämättömäksi kertoa teille jotakin edessämme olevasta työstä.

Meidän ei tarvitse keskustella mistään utopiasta emmekä jakaa toiveidemme toteutumista jäykkiin vaiheisiin. Puhuaksemme kuitenkin aikomuksistamme on ensin tarkasteltava lyhyesti menneisyyttä sekä hyötyäksemme kokemuksistamme että toteuttaaksemme päätöksemme hyödyllisesti.

Espanja, jonka nimeä huudan sieluni kaikella omistautumisella, on kärsinyt vuosien ajan monista vaivoista, joista ei vähiten haitallista ole ollut tasapainottomien älymystön vaikutus. He ovat yrittäneet alentaa rotumme ajattelijoiden arvovaltaa ja katsoneet rajojemme ulkopuolelle tuodakseen Espanjaan kaikenlaisia eksoottisia ja tuhoisia aatteita, jotka olivat juurtumassa muissa maissa. Demoralisoiva kirjallisuus, demagogiset opit, katkera rotuajattelu, tappiomielisten aatteiden soluttautuminen ja historian vääristely – kaikki tämä ja paljon muuta on horjuttanut isänmaallisuutemme perustuksia, niin että menetimme kansamme tärkeimmät ominaispiirteet, häpeämme nykyisyyttämme, unohdamme menneisyytemme ja pelkäämme tulevaisuuttamme.

Saavutettuaan ihmiskunnan moraalisen tuhon, näiden ihmisten ei ollut vaikea laittaa maata huutokauppaan ja myydä sitä korkeimman hinnan ulkomaalaiselle tarjoajalle. Kauppamme alkoi osoittaa velkaa hyvityksen sijaan, ja maamme hedelmiä kohdeltiin kuin ne olisivat jonkin valloitetun siirtomaan hedelmiä, samalla kun pseudopasifismia kannustettiin heikentämään minkä tahansa mahdollisen vapauttajan miekka-asetta. Nousi vääriä profeettoja, jotka kylväen vihaa ja luokkasotaa lupasivat maan talonpojille, diktatuuria työläisille ja autonomian maakunnillemme.

Äärimmäisen kyynisiä nämä ihmiset olisivat vallan saatuaan ottaneet maan talonpojilta, vapauden työläisiltä ja kaiken toivon autonomisesta joustavuudesta maakunnilta.

Ja nyt uusi Espanjamme, ottaen huomioon tehtävänsä suuruuden, kulkee kohti vapautustaan, päättäen osoittaa yhteiskunnallisen yhteistyön hengessä, että lain ja järjestyksen palauttaminen on vapauteen johtava edellytys ja varma tie, jonka hyödyt ulottuvat koko kansalle, sekä kotimaan rajojen sisällä että ulkopuolella.

Espanja organisoituu pitkälti totalitaarisen konseptin mukaisesti, jossa sen kotimaiset instituutiot varmistavat sen kansallisuuden, yhtenäisyyden ja jatkuvuuden. Näiden uusien valtamenetelmien soveltaminen ei tarkoita, että hallintomme olisi yksinomaan sotilaallinen; päinvastoin, järjestelmämme luo hierarkkisen järjestelmän, jossa maan kaikki kyvyt ja energiat saavat ilmaisunsa.

Espanjan maakuntien persoonallisuutta on kunnioitettava vanhan kansallisen perinteen mukaisesti suurimman loistomme aikana; aina edellyttäen, että tämä edistää kansallista yhtenäisyyttä.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Espanjalainen kunta saa takaisin historiallisen merkityksensä voidakseen toimia
sen muinaiset tehtävät yksikkönä julkisessa elämässämme.

Lakkautettuamme yleisen äänioikeuden tuhoisine paikallisine ja kansallisine vaikutuksineen sekä sen sorron ammattiliittojen ja poliittisten etujen kautta, huolehdimme siitä, että kansakunnan tahto ilmenee niiden teknisten ja korporatiivisten elinten kautta, joissa maan tarpeet ja ihanteet kehittyvät parhaiten.

Uuden Espanjan valtion voiman kasvaessa myös hajauttaminen saavutetaan, niin että piirikunnat, kunnat, yhdistykset ja yksilöt nauttivat mahdollisimman laajoista vapauksista valtion tärkeimpien etujen puitteissa.

Sosiaalisessa mielessä työ saa ehdottoman takuun siitä, ettei siitä tule kapitalismin orjaa, edellyttäen, ettei se omaksu niitä katkeria ja taistelutahtoisia menetelmiä, jotka tekevät keskinäisen yhteistyön mahdottomaksi. Työläinen on palkkansa ansainnut: ei ainoastaan palkkaturva saavuteta, vaan kaikki tähän asti turvatut palkankorotukset säilytetään. Työläisen oikeuksien tunnustamisen myötä hänen vastuunsa lojaalista yhteistyöstä kansallisen vaurauden luovien elementtien kanssa säilyy.

Kaikki espanjalaiset ovat velvollisia työskentelemään kykyjensä mukaan. Uusi valtio ei voi
myöntää kaikki loiset.

Valtio antaa katoliselle kirkolle sen oikeudet ja etuoikeudet kunnioittaen siten perinteitämme ja Espanjan kansan valtaosan uskoa; mutta valtio ei salli minkään ulkopuolisen vallan tunkeutumista hallituksen erityistehtäviin.

Tulojen osalta valtio järjestää verojen oikeudenmukaisen jaon ja huolehtii siitä, että
heidän taakkansa langetetaan niiden harteille, jotka parhaiten pystyvät sitä kantamaan.

Maatalouden osalta perheviljelmät toteutetaan perustamalla maanviljelijä maanviljelijäksi, ei minkään hypoteettisen omistusjärjestelmän kautta, vaan suoran ja jatkuvan tuen avulla, jonka tavoitteena on antaa talonpojalle hänen itsenäisyytensä. Työmme pysyvä piirre suunnataan tähän päämäärään. Maataloustyöntekijä saa osan siitä, mitä kaupunki tänään saa korvauksena kaupallisista ja toimistopalveluistaan.

Kansainvälisten asioiden osalta toivomme elävämme rauhassa kaikkien kansojen kanssa ja avaavamme laajan ystävyyden horisontin koko maailman kanssa. Tähän on yksi painokas poikkeus: emme ole missään tekemisissä Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton kanssa, jonka politiikalla on ollut niin tuhoisia seurauksia ihmiskunnalle ja sivilisaatiolle.

Olen varma, että tämä sankarien ja marttyyrien maa kirjoittaa vaikeuksiinsa kohdatessaan jälleen uuden loistavan sivun historiaan ja löytää ratkaisun, joka ei tule idästä eikä lännestä, vaan on aidosti espanjalainen.

Espanjalaiset, eläköön Espanja!

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Kohti taloudellista ortologiaa, kirjoittanut Ezra Pound

Epäilyt *niin kutsutun* ortodoksisen taloustieteen luonteesta , eli siitä, pitäisikö sitä pitää vilpittömänä tutkimuksena vai rikollisena ja harhaanjohtavana huijauksena, voidaan nykyään sanoa olevan ainakin 50 vuotta vanhentuneita. Nykyään ortodoksisen taloustieteen seuraajiin voivat kuulua vain yksinkertaiset, sokeat ja vilpillisesti toimivat uraauurtajat.

Kukaan, joka vakavasti tutkii jotakin aihetta, ei voi kestää 15 vuotta tullakseen tietoiseksi näkyvistä ja yleisistä ilmiöistä.

Väite, ettei taloustiede ole tiedettä, on silkkaa tappiomielialaa ja voi aiheuttaa vain hämmennystä. Viime vuosisadan puolivälissä ilmailua ja radiota ei vielä voitu kutsua tieteiksi (vaikka muuan Loomis onnistuikin vuoden 1864 lopulla siirtämään sähköisiä signaaleja veneestä toiseen ilman johtoja).

Vakavat miehet voivat nykyään erottaa toisistaan taloustieteen tieteen (tiedon ala – episteme) ja teknen *eli* taidon ala (liian usein roiston ala).

Voitaisiin sanoa, että laivan kuljettamisen taito ei ole todellinen tiede: kuitenkin laivan kuljettamisen tiede Navigointi on olemassa ja sitä kehitetään parhaillaan: yksinkertaisesta laivan kompassista gyroskooppiin.

Vaikuttaa luonnolliselta, että taloustieteellisissä julkaisuissa vallitsee runsaasti hämmennystä, kun otetaan huomioon, että taloustieteen tutkimusta ovat itse asiassa tehneet empiristit, miehet, joilta puuttuu vakava terminologinen valmistautuminen. Ajatellaanpa esimerkiksi anglosaksisen maailman vakavissaan pitäviä ja rehellisiä kirjoittajia, jotka ovat rakentaneet elävän taloustieteen. Soddy, Nobelin fysiikan palkinto; Douglas, insinööri, Westinghousen johtaja Intiassa; Larranaga, tieinsinööri; Orage, Douglasin käännyttämä toimittaja; Kitson, Kitson-lampun keksijä; Gesell, liikemies; jne. Kaikki käytännön miehiä!
Sanoa, että he ovat löytäneet kuun, ei tarkoittaisi mitään, mutta he ovat löytäneet uudelleen oikean kuun, samalla kun professorit jatkavat lapsellista leikkiään näyttämökuulla; illusionistit, jotka pystyvät huijaamaan yleisöä vain kojuissaan.

Saadaksemme käsityksen niin kutsutun ortodoksisen taloustieteen perustajien mentaliteetista, otamme esimerkiksi Ricardon lauseen (silmää räpäyttämättä tietenkään sitä tosiasiaa, että hän tunnusti paperirahan arvon): "Ei ole olemassa hyödykettä, jonka tuotantoon ei tarvittaisi enemmän tai vähemmän työtä." Näyttäisi siltä, että David Ricardo ei ollut koskaan ollut kanalassa ja että muna oli suljettu pois hänen talousjärjestelmästään. Pelkästään ravintoarvon (elämänarvon) mittana muna edelsi hintaindeksiä. Luonnonilmiöitä suoraan tarkkailemalla keskivertoihminen erehtyy vähemmän kuin täyttämällä päänsä logaritmeilla ja pankkimytologialla. Enkä vitsaile! Munan arvo kasvaa ja laskee suhteessa nälkään ja kylläisyyteen.

Aristoteles jätti meille perinnöksi sanan, jolla on hämärä ja monimutkainen merkitys: *xpeia,* hyödyllisyys, toivottavuus, jonka Rackham, luonnollisesti Cambridgesta kotoisin, kääntää sanalla kysyntä. Scholiasti ei valista meitä. Aristoteles oli oikeassa, mutta hän tarkoitti sanoa, että rahayksikön arvo "on sen arvoinen, mitä siitä saa". Täysin totta, mutta sitä ei voi kutsua tieteelliseksi terminologiaksi.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Opiskelija voi mennä kirjastoon ja selata 500:aa teeskenneltyä taloustieteen tutkielmaa löytämättä yhtäkään, joka alkaisi euklidisella taulukolla, jossa on määritelty yleisimmät, perustavanlaatuisimmat ja välttämättömät termit taloustieteen keskustelussa.

Aloitetaan esimerkiksi termillä ”raha”. Aristoteles määrittelee sen huonosti, tai pikemminkin ei määrittele sitä ollenkaan, vaan puhuu siitä määrittelemättä sitä todella. Ja ihminen on pysynyt tässä puoliksi hämärän tilassa 20 vuosisataa.

Yritän antaa muutamia määritelmiä, vaikkakin tiedostan, etteivät ne ole kovin hyödyllisiä, ennen kuin jokin akatemia tai kongressi, tai vielä parempi, ryhmä vakavasti otettavia ja arvovaltaisia asiantuntijoita, tunnustaa tämän leksikografisen teoksen pätevyyden.

Rahaa vaihtamaton kulta ei ole rahaa; rahakullan vaihtaminen muihin hyödykkeisiin on pohjimmiltaan eräänlaista vaihtokauppaa: tietyn tavaramäärän tai tietyn painon vaihtoa etukäteen punnittua ja mitattua metallia vastaan.

Rahan olennainen ominaisuus on, että sitä voidaan mitata ja että sitä voidaan käyttää mittana. Jopa jalometallilevyn vaihtamisessa tavaroihin valtion leima määrää sen, onko se rahaa. Hallitus, joka sanoisi: "Emme voi rakentaa teitä, koska meillä ei ole rahaa", olisi yhtä naurettava kuin hallitus, joka sanoisi: "Emme voi rakentaa teitä, koska meillä ei ole kilometrejä."

Yritetään määritellä, mitä raha on. ”Raha on mitattu vaatimus.” Raha on omistusoikeus tai mitattu vaatimus. ”Raha on yleinen vaatimus.” Raha on omistusoikeus, joka ei ole täsmällinen (kuten junalippu, majataloshekki, höyrylaivan lippu, joka oikeuttaa kuljetukseen, ruokaan, hyttiin jne.). Se on yleistä. Lisäksi raha on vaihdettavissa, eli sitä voidaan siirtää henkilöltä toiselle ilman muodollisuuksia. Se ei kerrytä korkoa kuten valtion obligaatio, rautatieobligaatio tai minkään ”nimettömän yhtiön” obligaatio.

Tarkastellaanpa termiä ”luotto”. Sanotaan, että miehellä on luottoa, kun uskotaan pystyvän maksamaan käteisellä ja kun oletetaan, ettei hän yritä kiertää tai lykätä maksua. ”Velka” ei ole täysin ”luoton” vastakohta. Itse asiassa luotto on usein mahdollisuus tehdä velkaa, eikä se aina välttämättä tarkoita jo otetun velan vastakohtaa. Siksi kyseessä on monitulkintainen termi.

Lopuksi tarkastellaan "inflaatiota". Ortodoksisten teeskentelyiden puolitotuuksista muutamat perustuvat luonnollisiin ja toistuviin ilmiöihin. Niin kutsuttu inflaatio on ensin erotettava todellisesta inflaatiosta, joka tapahtuu, kun rahaa lasketaan liikkeeseen "vastaavasti" tavaroita tai palveluita varten, joita kukaan ei halua, tai yli halutun määrän. Rahalla ei ole arvoa, kun sitä lasketaan liikkeeseen "vastaan" (eli näennäisvastineessa) tavaroita tai palveluita varten, joita ei voida toimittaa tai hankkia. Esimerkiksi rahan liikkeeseenlasku "vastaan" vuonna 1917 räjähtänyttä kranaattia olisi inflaatiota, eikä rahalla itsellään olisi arvoa, koska kukaan ei halua kranaattia eikä kukaan voi toimittaa sitä.

Lyhyt luettelo pätevistä määritelmistä antaisi tavalliselle ihmiselle mahdollisuuden paeta suurten koronkiskureiden ja monopolistien petoksia ja ehdotonta kirottua ja mätää petollisuutta.

Itse asiassa, määritelmän, tai pikemminkin vakavan ja oikeudenmukaisen *rahan käsitteen,* myötä Soddy, julkaistuaan useita hämäräperäisiä kirjoja (eli hämäräperäisiä lukijalle, vaikkakin äärimmäisen syvällisiä ja rakkaita professori Soddylle), kirjoittaa teoksessa *Tomorrow's Money :* "Aivan kuten on mahdotonta ajatella, että yksityishenkilöillä olisi valta periä veroja, on järjetöntä, että pankit, kaikkien perustuslaillisten suojatoimien vastaisesti, pelkällä tempulla anastaisivat tämän tehtävän..."

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

parlamentin ja ilman minkäänlaista valtuutta periä pakkomaksuja yhteisön varoista.”

Erotetaan Italian nykytilanne anglosaksisten maiden tilanteesta. Erotetaan maat, joissa vaurauden runsaus aiheuttaa kriisejä, ja maat, joissa on vakava pula tietyistä raaka-aineista; palataanpa hieman taaksepäin hahmotellaksemme "uuden taloustieteen" historiaa, joka kuitenkin sisältää niin paljon vanhaa tietoa tai tietoisuutta.

Nykyajan talousajattelussa on neljä elävää virtausta: (1) douglasismi; (2) gesellismi; (3) kanoninen taloustiede, jonka juuret ovat Pyhällä Ambrosiuksella ja joka kehittyi Pyhän Antoninon myötä; (4)
Yritystalous ja sen parannuspolitiikka (soiden kuivatus jne.), la battaglia del grano, säästöt, perheavustukset, ruokaavustukset, työavustukset, valtion valvonta, kassanotto jne.

Ortologisen taloustieteen, jonka meidän tulisi aloittaa, on otettava huomioon tietyt niin kutsutun ortodoksian hämärtämät tosiasiat. Tavarat ovat kestävyydeltään epätasaisia, tuolit, juusto: Pheidiaan, Praxiteleen tai Botticellin teokset ovat kestävyydeltään erilaisia. Alkukantainen ihminen käytti yhtä instrumenttia, kun taas sivistynyt ihminen käyttää tusinaa.

Minusta tuntuu, että meidän on tehtävä luettelo vakavissaan olevista miehistä, jotka tänä päivänä tekevät yhteistyötä taloustieteen parissa, vaikka he olisivatkin empiristejä, vaikka he olisivatkin tehneet yhden ainoan löydön toiminnassaan eivätkä ole parhaillaan sovittamassa sitä yhteen historian ja muiden koulukuntien, muiden aikojen tai muiden taloussuuntausten oikeutettujen ja pätevien ajatusten kanssa.

Tunnustetaan heti, että joku havaitsi höyryn kyvyn nostaa teekannun kantta. Tällä on arvoa, vaikka keksijä ei julkaissutkaan tietosanakirjaa tai laajaa fysiikan tutkielmaa.

Tunnustetaan, että CH Douglas itse havaitsi teollisen järjestelmän jakaman (ja sisällä) ostovoiman riittämättömyyden. Hänen tehtaansa jakoi ostovoimaa hitaammin kuin se loi "hintoja", eli markkinoille heitettyjä hyödykkeitä. Näin ollen kuukaudessa luotiin suurempi määrä hintoja kuin jaettu ostovoima.

Laiton, imbesilli ja monopolisti, jotka elävät toisten nälkänä, haluaisivat leikata ihmistä hänen turkkinsa mukaan. Douglas näki sen sijaan mahdollisuuden lisätä ostovoimaa, joka vastaa ihmisten toimitettavien ja haluamien hyödykkeiden määrää. Tässä oli vähän uutta ja paljon rehellistä. David Hume oli jo nähnyt, että vauraus ei riippunut minkään tietyn kansakunnan hallussa olevan rahan määrästä, vaan siitä, että tämän määrän tulisi kasvaa. Tarkennamme, että kasvun on oltava hidasta ja jatkuvaa.

Hyödyllisten kirjoittajien joukossa mainittakoon MacNair Wilson, joka on valistanut yleisöään ymmärtämään, että pankit eivät lainaa rahaa, vaan ainoastaan lupaavat maksaa. *(Maksamislupaus.)* Gesell otti vapaan vaihdon näkökulmasta uudelleen mieleen keskiaikaisten piispojen *brakteaatit* .
Viivästysmaksullaan (postimerkit, jotka on liitettävä seteliin joka kuukausi sen ilmoitetun arvon säilyttämiseksi) hän pyrki kiihdyttämään rahan kiertonopeutta, ja Wörglin pormestari Unterguggenberger osoitti tämän järjestelmän tehokkuuden.

Gesell tuhosi Marxin kuolleen osan ytimekkäällä lauseellaan: ”Marx ei koskaan kyseenalaistanut raha.” Eli Marx ei koskaan kyseenalaistanut rahan luonnetta eikä analysoinut sitä.

Gesell-järjestelmän edut ovat ainakin seuraavat: (1) pseudodemokraattisissa maissa se voi vapauttaa kansakunnan eli hallituksen ja kansan (mukaan lukien kaikki tuottajat, olivatpa he sitten työnantajia tai palkattuja) pankkien ja koronkiskurien vallasta.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Silti yksikään puhdasrotuinen geselliitti ei ole koskaan harkinnut viivästyskorvauksia valtion – ja yritysten – näkökulmasta.

Jos kuukausittain lisättäisiin postimerkki, joka on verrannollinen setelin arvoon, 8ÿ miljardin liikkeessä valtio saisi miljardin dollarin tulot vuodessa, eikä veronkantoon tarvitsisi käytännössä kuluja. Keräys olisi automaattista ja lähes täysin vapaata byrokraattisesta manipuloinnista tai puuttumisesta asiaan.

Sen sijaan, että Rooseveltin tavoin kasattaisiin velkoja (tähtitieteellisiä velkoja) kansallisilla obligaatioilla, jokainen valtion velka, jokainen omistusoikeus valtion varallisuuteen, kaksinkertaistumisen sijaan mitätöittäisiin 100 kuukaudessa. (Englantilaiset maksavat edelleen veroja Waterloon taistelusta.)

Valtion obligaatioita voitaisiin edelleen pitää yksityisomistuksessa säästämiskeinona niille, jotka haluavat huolehtia vanhuudesta ja perheistään, mutta niitä pidettäisiin valtion osinkona arvokkaille kansalaisille, ei väistämättömänä välttämättömyytenä hallitukselle, joka haluaa käyttää luottoaan.

Vaadin: valtion ei tarvitse maksaa "vuokraa" luotostaan; toisin sanoen sen ei tarvitse lainata suurilta ammattimaisilta koronkiskureilta, kuten lähes jokaisessa maassa tehdään tietämättömyyden ja ennakkoluulojen vuoksi; esimerkiksi minun onnettomassa maassani, Ranskassa sen nykyisessä vakavassa moraalisessa kriisissä, Englannissa perinteiden voimalla, jotka on hyväksytty tietämättä maailman uusista tapahtumista.

Toinen yhteiskunnallisten velkojien sukupolvi empiristien ja keksijöiden jälkeen on tuottanut Butchartin, joka AR Oragen kannustamana julkaisi ensimmäisen talousopin ortologian kirjan nimeltä *Money.* Toisella osallaan, *To-morrow's Money,* Butchart on ollut vähemmän menestyksekäs; hän on itse asiassa koonnut seitsemän eriävää mielipidettä omaavaa kirjoittajaa, jotka kaikki ovat kiitettäviä, mutta hän ei ole onnistunut saamaan yksittäisiä kirjoittajia lukemaan toistensa esseitä ja korreloimaan niitä. Kirja on arvokas pääasiassa siksi, että se sisältää uudelleenjulkaisuna joitakin Douglasin kirjoituksia ja sivun Soddya, jota tässä artikkelissa jo lainattiin.

Suosittujen kirjailijoiden joukosta on mainittava Irving Fisher ja Christopher Hollis. Mutta yksi asia on erotettava toisistaan: Fisher on toimittaja (virallisesti professori, mutta pohjimmiltaan toimittaja), joka kirjoittaa hyvin.
Neljäkymmentä sivua hänen *postimerkkikäsikirjaansa* ansaitsee jokaisen vakavasti otettavan miehen ja professorien huomion. Fisher ei osallistu taisteluun kovin syvällisesti. Ehkä hän on optimistinen ja yrittää suostutella suuret amerikkalaiset koronkiskurit tyytymään puoleen paunaan lihaa sen sijaan, että he Shylockingiin viimeisenkin palan ja gramman.

Christopher Hollis on kirjoittanut erittäin arvokkaan kirjan nimeltä *Kaksi kansakuntaa* ja jatkanut taistelua yleisön puolesta erilaisissa kirjoissa, joissa hänen voidaan sanoa olevan onnistunut ote; hän on itse asiassa yksi harvoista taloustieteilijöistä, jotka onnistuvat käsittelemään rahapolitiikkaa ja koronkiskonnan erilaisia ongelmia siten, että heidän kirjojaan myydään ja niistä julkaistaan kolmas painos. Nämä vaiheet kuuluvat kansansivistykseen, mikä on välttämätöntä maissa, joissa niin sanotut "enemmistöhallitukset" pysyvät voimassa.

Wyndham Lewis kutsuu Englannin hallitusta *valeantiikkiksi.* Vaikka hän on ensisijaisesti kirjailija ja satiirikko, hän on äskettäin julkaissut valikoidulle yleisölle suunnatun, sosiologisesti arvokkaan kirjan: *Count Your Dead, They Are Alive* (valmistautuminen uuteen suureen sotaan tyhjästä). En mainitse sitä taloustieteenä, vaan viitatakseni rytmiin, jolla nämä ongelmat lävistävät elävien, eturivin kirjailijoiden teoksia. Neljä parasta amerikkalaista runoilijaa nykyään ovat huolissaan rahaongelmista (eivät enää vanhan "vaaleanpunaisen" Webbiten, Fabianin, Manchesterin tai Villardin tapaan), kuten itse asiassa olivat suuret kirjailijat, kuten Dante, Shakespeare, Aristoteles, Hume, Berkeley, Montesquieu jne. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Toinen näihin ajatuksiin suuntautunut ajatusvirtaus esiintyy Pohjois-Amerikan tasavallan perustusten luojien kirjoituksissa, nimittäin Jeffersonin, Jacksonin, Van Burenin, minun *Jeffersonini ja/tai Mussolinin kirjoituksissa,* W. L. Woodwardin kirjoissa, teoksessa A New *American History,* isä Coughlinin ja Buckin artikkeleissa tai tarkemmin sanottuna Coughlinin kirjan parhaassa osassa nimeltä *Money* (s. 211–213).

Olisi vaikea sanoa, mitä englantilaisia ja amerikkalaisia aikakauslehtiä ulkomaalaisen tulisi lukea, sillä näiden maiden älyllinen elämä ilmenee lyhytaikaisina julkaisuina, jotka kestävät vain kaksi tai kolme vuotta (tai jopa vähemmän) ja sitten yhtäkkiä lakkaavat olemasta tai rappeutuvat eräänlaiseksi kirjalliseksi tai ideologiseksi byrokratiaksi, saavat suojelevan värityksen ja rentoutuvat keinotekoisten ideoiden parissa. On kuitenkin huomautettava, että englantilaiset fasistit aloittivat vuosi sitten erittäin elinvoimaisen sosioekonomisen aikakauslehden julkaisemisen: *The Fascist Quarterly.* Tämä on ainoa englanninkielinen aikakauslehti, jossa olen voinut lukea muiden kirjoittajien kirjoituksia, joihin kuuluvat muun muassa kenraali Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, AK Chesterton ja J. Jenks.

Hugo Fack, jolla on suuri ansio julkaistessaan Geselin *teoksen The Natural Economic Order* Texasissa omalla kustannuksellaan, vaikka suuret kustantajat eivät pitäneet sellaista julkaisemista hyvänä bisneksenä, sävyttää pientä lehtensä The Way Out niukkuustaloustieteen jäänteillä ajatuksilla, Loebin Chart of Plenty -teoksen julkaisemisesta huolimatta (ks. Odon Porin uudelleenarviointi Rivista del Lavorossa, maaliskuu 1936).

Sananvapautta ei vallitse näiden liberaalien lahkojen keskuudessa. Geselliittojen julkaisut eivätkä douglasismilaiset viralliset julkaisut salli avointa keskustelua taloudellisista ajatuksista. Ne tuntuvat olevan hypnotisoituja ja jäykistyneitä kuin dekadentit simpukkaihmiset. He riitelevät keskenään. Douglas ajattelee, että viivästysmaksuihin liittyvät postimerkit ovat sortava vero – hyödytön ja ikuinen, vaikkakin ymmärrettävämpi kuin Douglasin luoton "peruuttaminen" tai hänen alennuksensa ja muut keinonsa mitätöidä myönnetty luotto.

Gesellitit ovat lähes sadistisesti raivoissaan ajatuksesta, että koko ihmiskunta voi hyötyä jo kuolleiden työstä ja tieteellisistä löydöksistä. (Arvo syntyy työstä, mutta edeltäjämme, jotka eivät syöneet täällä syödäkseen sen hedelmiä, ovat tehneet suuren määrän työtä.)

The *Fig Tree* (Douglasite) ei viittaa ei-douglasilaisten etenemiseen – geselliläisiin tai korporatiiviseen järjestelmään. *New English Weekly* on uppoutunut englantilaisen esikaupunkien luonteeseen, ja siksi sitä värittää tuo kalpea elämä pikemminkin kuin tietty ja määritelty ideologia. *New Democracy* (New York) oli hyödyllinen, mutta sitä ei enää ole olemassa. Coughlin tekee kansanvalistustyötä viikkolehden kautta suurelle yleisölle, ei vihityille *(Social Justice).* Mutta kesäkuussa anno XV löydän hänen lehdestään uutisia, joita joko ei paineta muualla tai joille on annettu vain muutama rivi, piilotettuna skandaalien ja naamioinnin palstojen sekaan. Yleisluonteisen Press-aikakauslehden toimittajilta saan usein kutsun: *Etkö osaa kirjoittaa mistään muusta kuin taloustieteestä?*

Kaipaan vakavan lukijan suvaitsevaisuutta: olen puhunut liian erilaisista asioista.

Tämä artikkeli koostuu kahdesta osasta: ensimmäisessä olen melkein pyytänyt taloustieteilijöitä harkitsemaan tarkan terminologian kiireellistä tarvetta; toisessa olen lyhyesti viitannut tiettyihin hajanaisiin mutta vilpittömiin teoksiin, jotka on valittu useiden hajanaisten kirjoittajien joukosta. Nämä eivät ole, mutta voitaisiin, koordinoida, jos löydettäisiin ydin, joka koostuu teknikoista, jotka ovat valmiita ottamaan vastuun leksikografisesta työstä.

Sanon erittäin painokkaasti, että ilman tervettä etiikkaa ei voi olla järkevää, ei tieteellistä ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

taloustiede. Pelkän dynaamisuuden tarkastelu ottamatta huomioon rahapolitiikan päämäärää ja kohdetta johtaisi kaaokseen. Tahdon suunta on yksi taloustieteen tutkimuksen osatekijöistä. Badoglio, joka sanoo: "Kultamme on sotilaidemme tahto ja aseet", on taloustieteilijä enemmän kuin kaikki Lontoon professorit.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Laman syyt, kirjoittanut A. Raven Thomson

Minä OLEN kirjoittanut useita kertoja *Fascist Quarterly*- ja *British Union Quarterly* -lehdissä tulevasta lamasta, jonka oli määrä seurata lyhytaikaista, vanhojen jengitaloustieteilijöiden vauhdittamaa elpymisbuumia. Osoitin, kuinka nousu- ja laskusuhdanteiden kaupankäynti oli jatkunut viimeiset sata vuotta, kapitalismin perustamisesta lähtien, ja kuinka se oli osoittanut säännöllisen keskimäärin yhdeksän vuoden jakson, joka toisinaan lyheni seitsemään tai nousi yhteentoista. Keskimäärin seuraavan kriisivuoden olisi pitänyt olla vuosi 1938, ja sen lykkäämisen todennäköisyys vuoteen 1939 laman epätavallisen syvyyden vuoksi. Itse asiassa kriisi on alkanut vuotta tavallista aikaisemmin, ja seuraava lama on jo alkanut vuonna 1937.

Tämä on tullut yllätyksenä jopa niille meistä, jotka olivat vakuuttuneita siitä, ettei "vauraus" voisi kestää. Vasta Quarterly-lehden viime numerossa *käsittelin* uudelleenaseistautumisen ja halvan rahan vaikutusta tulevaan kriisiin, ja vaikka tunnustinkin, että liiallinen spekulointi oli luonut ennenaikaisen nousukauden, katsoin, että uudelleenaseistautumisen vauhti kantaisi meidät läpi ainakin syksyyn 1938 asti, jolloin väitin, että jo pelkkä sota kertyneiden aseiden kuluttamiseksi estäisi laman. Itse asiassa varoitin rahoittajien vaarasta etsiä sotaa vaihtoehtona lamalle.

Olin itse asiassa aliarvioinut amerikkalaisen taloustieteen painoarvon finanssidemokratian kutistuvassa maailmassa ja sen, ettei Amerikassa ollut olemassa minkäänlaista suurta uudelleenaseistautumisohjelmaa. Kuten edellisessäkin lamassa, uusi lama säteilee Amerikasta, eikä mikään uudelleenaseutumisvoittojen kannustaminen riitä estämään Throgmorton Streetiä reagoimasta Wall Streetin osakekurssien dramaattiseen romahdukseen.

Vaikka tämä ennenaikainen lama, kuten vuoden 1907 lama, saattaa olla vähäisempi ja siten pienempi isku kapitalistiselle vakaudelle kuin myöhempi ja voimakkaampi takaisku, sillä on yksi etu: se on tapahtunut ennen kuin sodanlietsojat ovat kaikista ponnisteluistaan huolimatta kyenneet syöksemään meidät sotaan. Laman syventyessä yleinen kiinnostus palaa ulkoasioista polttaviin kotimaan ongelmiin, ja kansainvälisen konfliktin vaara vähenee. Sodan vaara laman ennaltaehkäisevänä keinona on jo ohi.

PANIIKKIA WALL STREETILLÄ

Vaikka lehdistömme pyrkiikin peittelemään sitä, Wall Streetin paniikki on ollut tänä syksynä aivan yhtä paha kuin syksyllä 1929. Pääomatuotantoon käytettävän teräksen kysynnän lasku on ollut ratkaiseva tekijä, ja United States Steelin ja muiden teräsyhtiöiden osakkeet ovat johtaneet arvonlaskua. Alkuvuodesta US Steelin 100 dollarin osakkeen hinta oli 129¼ dollaria. Jopa huhtikuun kultakriisin jälkeen arvo oli selvästi yli 100 dollaria. Syyskuun tasainen lasku toi US...
Teräksen hinta 80:een. Sitten tuli lokakuun romahdus, ja arvot romahtivat päivä päivältä. Yhdysvaltojen hinta laski. Teräksen hinta nousi 70 asteen läpi 68 asteeseen. Lyhyt nousu ja sitten "mustana tiistaina" alkanut paniikkimyynti nostivat hinnan 54 asteeseen. Sen jälkeen hinta on elpynyt edelleen, ja US Steelin hinta on palannut noin 65 asteeseen, mutta jo marraskuussa hinta on laskemassa jälleen 50 asteen suuntaan uusien raporttien myötä teräksen tuotannon vähenemisestä, joka on nyt alle 50 prosenttia kapasiteetista.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Tätä kaikkea ei voida sivuuttaa pelkkinä pörssin "herätyksenä". Wall Streetin laskun taustalla on perustavanlaatuisia syitä. Kulutushyödykkeiden kysyntä saattaa olla toistaiseksi hyvällä tasolla, mutta pääomahyödykkeiden kysyntä laskee nopeasti. Ylituotanto, vaikkakaan ei vielä todellista, on joka tapauksessa potentiaalia, ja teollisuusyritykset lopettavat tehtaiden laajentamisen. Tämän seurauksena pääomahyödykkeiden tuottajat, joihin teräs nyt tulee yhä suuremmassa osassa maata, ovat jo kärsineet pahasti, ja teräsosakkeiden arvon lasku, joka on sekoittanut markkinat, ei ole pelkkä markkinamanööveri, vaan kohtuullinen odotus voittojen pienenemisestä tuotannon laskiessa.

VOIKO ROOSEVELT AUTTAA?

Teräskaupungeissa, kuten Pittsburghissa, työttömyys kasvaa jo, mikä luonnollisesti vaikuttaa kulutustavaroiden kysyntään ja siten kaksinkertaistaa vaikutukset investointeihin.
Amerikka on jälleen kerran matkalla klassiseen lamaan, ennen kuin se on kunnolla toipunut edellisestä. Jos Roosevelt puuttuu asiaan, kuten hän näyttää tähän mennessä olevan haluton tekemään, hän ui vastavirtaan, kuten Hoover pyrki tekemään vuosina 1929–1932. Tällä kertaa Amerikan saattaminen yleisen maailmanlaajuisen toipumisen virran mukanaan tuottoon ei ole helppo tehtävä, kuten vuonna 1933. Tällä kertaa mahtavan presidentin on käytettävä kaikkia voimansa.

Rahataloudellinen manipulointi, julkiset työt ja niin edelleen eivät riitä kriisin ratkaisemiseen. Itse asiassa Roosevelt voi toimivaltansa puitteissa auttaa vain jättimäisillä valtion ostoilla, joiden on ehkä oltava niin intensiivisiä, että suurin osa Amerikan teollisuudesta siirtyy valtion omistukseen.
Koska Rooseveltilla ei ole valtaa panna täytäntöön fasistista vaihtoehtoa, jossa valtio valvoo teollisuutta, ja hänen New Deal -ohjelmansa on kumottu ja suurelta osin tuhottu korkeimman oikeuden päätöksillä, hänet saatetaan hyvinkin pakottaa kommunistiseen menetelmään valtiokapitalismin toteuttamiseksi. Kuinka pitkälle hänen juutalaiset neuvonantajansa työskentelevät tässä suunnassa, jäämme vielä näkemättä. Yhdysvallat ja Neuvostoliitto saattavat lähentyä toisiaan entisestään kahtena suurena materialistisena tasavallana, joissa juutalaisten valvonta on ensiarvoisen tärkeää.

BRITILÄINEN REAKTIOINNIN

Konservatiiviset poliitikkomme vakuuttavat meille kaikista pörssin romahduksen todisteista huolimatta, ettei tulevasta "taantumasta" (yleisön rauhoittelua varten keksitty sana) ole merkkejä, että Britanniaa eivät vaivaa samat talousongelmat kuin Amerikkaa ja että uudelleenaseistautuminen vie meidät läpi. Kaikki tämä on hölynpölyä, sillä kaikki finanssidemokratiat ovat läheisesti sidoksissa kansainväliseen rahoitukseen, ja Wall Street on ja pysyy maailman finanssikeskuksena.
Mitä tahansa siellä tapahtuukin, sillä on väistämättä seurauksensa muuallakin, aivan yhtä paljon vuonna 1937 kuin vuonna 1929. Emmekö loppujen lopuksi ole korostaneet "suurten demokratioiden liittoa" kolmikantasopimuksella? Eikö hallituksemme, "vanhan jengin" puolueiden suosionosoitusten keskellä, neuvottele tiiviimmistä kauppasuhteista Amerikan kanssa? Tämä viimeinen manööveri vaikuttaa suunnilleen yhtä hyödylliseltä kuin uimari, joka tarkoituksella syleilee hukkuvaa miestä – hyvältä, jos tavoitteenamme on juutalais-amerikkalaisen rahoituksen pelastaminen, pahalta, jos haluamme pelastaa Britannian uppoamasta uuden laman aaltoihin.

Mitä tulee uudelleenaseistumiseen, se ei ole pelastanut meitä lamalta, vaan epäilemättä on aiheuttanut ongelmia, ei vain täällä, vaan myös Amerikassa. Spekulaattorit, jotka tietenkin nauttivat demokratian täydestä vapaudesta, näkivät uudelleenaseistumisessa ja sodan mahdollisuudessa lukemattomia voittomahdollisuuksia ja käyttivät hyväkseen poikkeuksellisen halpaa rahaa ja ryhtyivät ostamaan kaikenlaisia osakkeita, joita he ajattelivat uudelleenaseistautuvien maiden tarvitsevan tai jotka saattaisivat käydä niukoiksi sodan aikana.
Tämän seurauksena kaikkien hyödykkeiden, erityisesti metallien, hinnat nousivat puolentoista vuoden aikana joissakin tapauksissa jopa 100 prosenttia: spekulatiivinen nousukausi, jollaista ei ollut historiassa ennennäkemätöntä
******ebook converter DEMO Watermarks******* -kampanjan aikana.

Machine Translated by Google

rauhan ajanjakso, joka ylitettiin itse asiassa vain viimeisen sodan pahimpina aikoina.

Onneksi keinottelijat ylittivät odotukset. Heidän ennakoimansa sota rajoittui Espanjaan ja Kiinaan vasemmistolaisten sodanlietsojien ponnisteluista huolimatta, ja kuten kaikki, jotka yrittävät anastaa tuotteita, he joutuivat pian hämmentyneiksi uudistuneen tuotannon vuoksi, kannattavampien hintatasojen houkuttelemina. He todellakin aliarvioivat täysin modernin teollisuuden valtavan tuotantokapasiteetin ja joutuivat korkeampien hintojen tuottaman hyödyketulvan vietäväksi. Nykyiseen kulutukseen nähden ylituotannon tuottamiseen tarvitaan nyt hyvin vähän kannustimia. Ennennäkemättömän hintojen nousun valtava kannustin on hukuttanut täysin paitsi itse keinottelijat, myös laillisen kaupan, joka ei pysty uudelleenaseistautumisesta huolimatta selviytymään ylitarjonnasta. Itse asiassa tuotantokiintiöiden pienentämisen vaatimuksia on jo esitetty uudelleen, ennen kuin lama on edes täysin käynnissä. Jätämme lukijoidemme pohdittavaksi, miten tällaiset vähennykset vaikuttavat työttömyyteen ja siitä johtuvaan ostovoiman puutteeseen.
Työttömiä on jo 80 000 enemmän kuin elokuussa.

PERUSSYY

Kaikkien näiden ulkoisten oireiden ja niiden reaktion uudelleenaseistumiseen ja sotapelkoihin alla piilee yksi perimmäinen syy, joka on krooninen epäsuhta modernin teollisen tuotannon ja yleisen kansankulutuksen välillä. Niin kauan kuin tämä järjetön ristiriita on olemassa, talousjärjestelmämme on ilmeisesti altis luonnostaan epävakaudelle, joka liittyy finanssikapitalismin toistuviin nousuihin ja laskuihin. Itse asiassa, kun tiede jatkuvasti lisää tuotantovoimaa ja ammattiyhdistysliike on voimaton nostamaan työntekijöiden palkkoja finanssiyhdistysten kasvavaa vastarintaa vastaan, ero kasvaa entisestään, ja kuten Mosley on huomauttanut, nousukaudet lyhenevät ja lyhenevät ja laskukaudet pitenevät ja pitenevät kapitalismin hiipuessa.

Tämän, kuten jokaisen laman, perimmäinen syy on kansan massojen ostovoiman puute, ja kriisin laukaisee tällä kertaa epätavallisen aikaisin ennennäkemätön hintojen nousu, joka ei ole ainoastaan edistänyt tuotannon ylitarjontaa, vaan on entisestään supistanut kansan ostovoimaa, jonka palkat eivät ole pysyneet nousevien elinkustannusten tahdissa. Tästä johtuva taantuma voidaan korjata pysyvästi vain, ei säästöillä ja palkkojen alennuksilla, kuten "vanha jengi" uskoo, vaan julkisilla töillä ja rakentavilla palkankorotuksilla, kunnes valtio ja kansa kuluttavat keskenään modernin teollisuuden tuotannon. On totta, että valtio kuluttaa tällä hetkellä uudelleenaseistamisen kautta tuotantoa epätavallisen nopeasti, mutta edes tämä ei millään tavalla korvaa kansan enemmistön ostovoiman puutetta, joka on köyhtynyt hyödykkeiden hintojen viimeaikaisten nousujen vuoksi.

KORJAUSKEINOT

Yleisesti esitetyt keinot ovat rahauudistus ja taloussuunnittelu. Ensimmäinen on menettänyt vahvimman argumenttinsa, sillä raha on yhtä halpaa vuonna 1937 kuin se oli kallista vuonna 1929, ja silti taantuma on yhtä paha kuin ennenkin. Rahataloudelliset ongelmat ovat ilmeisesti toissijaisia ensisijaiseen ongelmaan, kulutuksen ja tuotannon väliseen taloudelliseen sopeutumattomuuteen, nähden, eikä mikään rahataloudellinen teoria ole hyvä, jos se ei selitä, miten rahan on määrä tavoittaa kuluttaja. Sosiaalisella luotolla on omat intressinsä tässä suhteessa ja se ansaitsee harkinnan, mutta sosiaalisen luoton kannattajien on tunnustettava äärimmäisen auktoriteetin tarve nykyisen finanssidiktatuurin kukistamiseksi. Tässä yhteydessä Albertan sosiaalisen luoton hallituksen toimet pankkien ja jopa lehdistön valvomiseksi ovat erittäin merkittäviä. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Taloussuunnittelu on ilmiselvästi välttämätöntä, mutta jälleen kerran tarvitaan auktoriteettia, ja herää kysymys, miten tämä auktoriteetti saa nimensä. Rahoittajien mukaan, jotka kannattavat, kuten Israel Moses Sieffiä PEP:stä, teollisuus- ja jakeluyhdistystä, suunnitteluvalta tulee kapitalistisen oston ja yhdistämisen kautta. Itse asiassa *suunnittelua oston kautta .* Sosialistien mukaan, jotka kannattavat tuotanto-, jakelu- ja vaihtovälineiden kansallistamista, suunnitteluvalta tulee valtion takavarikoimalla julkishallinnon alaisuudessa. Tässä tapauksessa *suunnittelua takavarikoimalla .*

Brittiläinen unioni suosii vähemmän materialistista keinoa saada suunnitteluvalta, ei yhdistämällä kapitalistista ostamista tai valtion kapitalistista yksityisomaisuuden takavarikointia, jotka ovat hyvin läheisiä totuusmuotoja, vaan kansan valtuuttamana pakottamaan taloussuunnitelma sekä yksityiselle että julkiselle yritykselle. *Suunnittelu suostumuksella.* Keinoja, joilla valtion valta ja yksityisomistus yhdistyvät pitkälti itsehallinnolliseksi talousjärjestelmäksi, voidaan tutkia useissa jo julkaistuissa yritysvaltiota käsittelevissä kirjoissa. On kuitenkin ymmärrettävä, että yritysvaltio on olemassa jakamaan teollisuuden tuotteita kansalle, ja rahoitus on täysin alistettu tälle päätavoitteelle. Erityisesti kaikki spekulointi ja pääoman liiallinen tuotto on kielletty epävakauden estämiseksi ja sen mahdollistamiseksi, että tuotteen kohtuullinen osuus siirtyy tuottajalle.

ERISTYS LISÄÄ LAMAHDUKSIA VASTAAN

Yritysvaltion ei tarvitse ainoastaan tasapainottaa pääoma- ja kulutushyödykkeiden tuotantoa, lopettaa spekulatiivisten investointien epävakautta ja mahdollistaa ihmisille modernin tieteen tuotteiden kulutus, vaan sen on myös suojeltava kansakuntaa ulkomaiselta kilpailulta halvan ulkomaisen työvoiman, kuten tällä hetkellä Japanista tulevan, taholta. Tätä varten on otettava käyttöön eristetyn imperiumin politiikka, joka varaa keisarilliset markkinat kotimaiselle ja keisarilliselle teollisuudelle ja tarjoaa dominioille ja siirtokunnille täysin suojatun osuuden kotimaisten markkinoiden raaka-aineiden kysynnästä.

Vain näillä keinoin voimme toteuttaa täydellisen suunnitelman talousasioillemme, ja vain siten voimme taata kansallemme sen kauhistuttavan taantuman toistumisen, jolla heitä nyt uhkaa. Wall Streetin paniikin ei enää koskaan pitäisi antaa syöstä Britannian teollisuutta lamaan. Eristäkäämme itsemme, kuten Saksa on tehnyt, kapitalistisen maailman järjettömiltä vaihteluilta ja suunnitelkaamme asiamme täysin tietoisina siitä, ettei mikään tuntematon, hallintamme ulkopuolella oleva tekijä voi yhtäkkiä tuhota kaikkea, mitä olemme tehneet. Pelkästään Britannian unionin yritysvaltiopolitiikka eristetyssä imperiumissa tarjoaa turvaa sekä nousu- että laskukausilta ja mahdollistaa modernin tieteellisen keksinnön hedelmien jakamisen Britannian kansalle.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Ezra Poundin pettämä vallankumous

Petetty vallankumous on pohjimmiltaan "meidän" vuoden 1776 Amerikan vallankumouksemme, ei paikallisissa ja yksittäisissä vaiheissaan, eikä varmasti täysin tarpeettomana englantilaisen RODUn jakautumisena.

Olipa tuosta jakautumisesta seurannut mitä tahansa hyvää tai ei, se oli täysin tarpeeton ja suurelta osin tahaton. Siitä ei varmasti ollut mitään hyötyä Britannialle. Se oli kenties ensimmäinen suuri haava, jonka Cromwellin maahan päästämät panttilainaajat aiheuttivat maallenne.

Yhdeksästoista vuosisata oli kaikkea sitä, miksi La Tour du Pin sitä kutsui, kaikkea sitä, miksi Maurras ja ranskalaiset rojalistipellet ovat yrittäneet unohtaa La Tour du Pinin sitä kutsuneen. Se oli koronkiskonnan vuosisata. Se oli hajoamisen vuosisata. Se oli vuosisata, joka oli alempi kuin mikään muu, jonka voin kuvitella termien PETTÄMISEN, sanojen merkitysten sotkemisen ja tahraamisen aika.

PETETTY VALLANKUMOUS ei ole vallankumous, joka olisi petetty vuodessa tai kahdessa Joe Stalinin tai minkään hallituksen yhden tai kahden harha-askeleen vuoksi.

Petetty vallankumous oli Toscanan Leopold-uudistuksista syntynyt vallankumous, joka ilmeni selvästi Jeffersonin prosessissa, joka huipentui Andy Jacksonin ja Martin van Burenin – aivan liian lyhytaikaisiin – voittoihin.

Ennen heitä Leopoldine-uudistukset olivat kehittyneet autarkian käsitteeksi ja uskomukseksi, että kansakunnan VILJA oli olemassa ensisijaisesti sitä varten, että kansakunnan (jokaisen kansalaisensa persoonassa) tulisi SYÖDÄ.

Tuon vallankumouksen ovat varsin selvästi pettäneet Dan Websterien, Biddlejen, Morganien, Baruchien, kaikenlaisten naamioitujien, Trotskien, Wallacejen, Perkinsien, Rooseveltin neuvonantajien kahden parven, Morgenthaun kaltaisten, kehdosta asti koronkiskurien kyllästämien ennakkokäsitysten kyllästämien eliöiden, pikkurahaa keräävien, sukupolvet.

Tätä termiä vaadin. Seemiläisten myrkkyä lieventää seemiläisten epävakaus,
seemiläisten horjuminen yhdestä liiallisuudesta toiseen.

Tämä epävakaus tekee hänestä vaaran staattisille ja halvaantuneille roduille. Mutta koko Rooseveltin hirvittävässä, vaarallisessa ja kumouksellisessa seurueessa juuri juutalainen, herra Ezekiel, on ensimmäisenä tallannut kohti RUNSAUDEN taloutta *2 500 dollarillaan vuodessa.*

Tämä kirja on epämiellyttävä, se on niin välttelevä kuin mikä tahansa seemiläinen kirjoitus voi olla, se väistelee todellisen rahaongelman. Se on juutalaisten kompromissi, siinä on kaikki J. Simonin halu sujuvaan sopimukseen ja yleiseen hiljaisuuteen, MUTTA se on parempi kuin Wallace ja Perkins. Ja jokainen järkevä objektiivinen antisemiitti myöntää myös, että tosiasiat, joilla Mordokai Hesekiel yrittää tehdä kompromissin, ilmenevät urheilullisen juutalaisen Loebin (herra Hemingwayn ujon) johtaman komitean raportista.

Jos uskot, että kokonaista rotua pitäisi rangaista joidenkin jäsentensä synnistä, myönnän, että kahden miljoonan juutalaisen karkottaminen New Yorkista ei olisi kohtuuton rangaistus juutalaisen rahoituksen aiheuttamasta vahingosta englantilaiselle rodulle Amerikassa.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Mitä tahansa toveri Wyndham Lewis onkin sanonut juutalaisten Englannin hallitsemisesta melko hyvin, juutalaiset EIVÄT hallitse Amerikkaa tyydyttävällä tavalla, mutta juutalainen rahoittaja ei ole pahin pahamme.

Pahin pahamme on aryio-kike, joka pystyy omaksumaan kirosanan ja pitämään siitä kiinni poikkeamatta tai käännyttämättä harmauttakaan, ilman juutalaisille tyypillisiä säälin, kiihkon tai ylellisyyden tarpeen hetkiä.

Rotua voidaan mahdollisesti pitää vastuullisena pahimmista yksilöistään. Juutalainen rotu ei ole aikoihin ottanut vastuuta oman lakinsa täytäntöönpanosta. Evankeliumin kertomuksessa, olipa se sitten tosiasia tai havainnollistava fiktio, Jeesuksen teloitus saavutettiin vierittämällä vastuu muiden kannettavaksi. Lainvalvonta oli roomalaisten tehtävä. Jos ihminen aikoo olla antisemiitti, olkoon hän objektiivisesti antisemiitti. Keräköön hän niin paljon faktoja kuin pystyy eikä räpäyttäkö niitä.

Juutalainen on aiheuttanut antisemitismin itselleen JÄRJESTÄMÄTTÖMYYDELLÄ, kieltäytymällä kantaa vastuuta.

Jos juutalainen haluaa elää lähimmäistensä maailmassa VALISTUNEIDEN kansojen keskuudessa, hänen on hyväksyttävä juutalaisen lain epämiellyttävimpien rikkojien kurinpito. Sikäli kuin tiedän, hän on ollut tähän täysin haluton 2000 vuoden ajan. Mikään muu rotu ei pyydä, että maa juoksisi sen puolesta tai valloitettaisiin sen puolesta, ainakaan länsimaissa. Jos bramiinit niin tekevät, he ansaitsevat nimen "likaiset neekerit", ja niin tekevät ehkä jotkut kiinalaiset epigonit, ei-kungfutselaiset.

Rooseveltin hallituksella on kaksi sairautta. New Yorkin koronkiskominen, joka on yhteydessä kaikkeen Lontoon ja sieltä Baselin ja Pariisin viemäreiden koronkiskomiseen.

Mutta siinä on myös Perkinsien aryio-kike-ilkeyttä ja saituutta. Tämä on "pyörökäiden" ilkeyttä ja siinä on pyöreäkätisten itsepintaisuus, saituuden väärä moraali, joka on luultavasti syntynyt kateudesta, mutta joka tapauksessa tuomittavaa.

Ne ”kymmenkunta taloustieteilijää”, jotka *NY Tribune* listasi marraskuussa 1937 Rooseveltin neuvoiksi laman lopettamiseksi, eivät ansaitse inhimillistä sääliä antamiensa neuvojen vuoksi, olivatpa ne sitten raa’asta tietämättömyydestä tai pelkästä pahansuovasta syystä.

”Vahvistakaa yleistä luottamusta” jne. Näillä miehillä oli tilaisuus tarttua ongelmaan, joka koski julkisen ostovoiman ja saatavilla olevien tarvittavien hyödykkeiden välistä tasa-arvoa, mutta he eivät käyttäneet tilaisuutta hyväkseen. He ovat yhtä vähän myötätunnon arvoisia kuin Neimeyer, Baruk tai kuka tahansa osakeyhtiön koronkiskurin vävy.

Katso tätä ja tuota!

Järjestäytyneestä valtiosta peritään vero YHTIÖPÄÄOMASTA.

Tämä valtava siirto ei juurikaan vaikuttanut näennäisdemokraattisten maiden lehdistöön. Punaiset eivät nillittäneet sitä aatteiden voittona. Lainapääomalehdet esittivät sen ikään kuin se olisi yksityisomaisuuden verotus.

Yksikään suurista päivälehdistä ei ole tehnyt eroa omaisuuden (maan, talojen, huonekalujen) ja vaatimuksen välillä "korkoa ja omaisuutta" vastaan tai korkoa vastaan "ja täydelliseen hallintaan, jos korkoa ei makseta viipymättä". Luonnollisesti he eivät ole tehneet niin, he ovat perintö, kuollut ja mädäntynyt käsi haudasta, 1800-luvun yhteisestä ojasta.

Tuo vuosisata oli sanojen kavaltaja. Se tahrasi edellisen vuosisadan jokaisen loistavan ajatuksen. Deisti Voltairea pidettiin ateistina.

VAPAUS, joka tarkoitti oikeutta tehdä asioita, jotka EIVÄT vahingoita muita, naamioitiin oikeus vuodattaa verta
toisille. ******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Jeffersonin suusta tasa-arvo tarkoitti, että miehillä oli samat lainmukaiset oikeudet; ettei kukaan ihminen syntynyt ylitsepääsemättömän vamman kanssa. Siinä oli Burnsin sanonnan "mies on mies vain siksi" kaltainen, mutta se ei Jeffersonin aikana tarkoittanut edes yleistä äänioikeutta. Äänioikeus saattoi olla ansioiden palkinto.
Sitä ei määritelty yhtä tiukasti kuin puolueen jäsenyyttä, mutta sitä ei heitetty sikojen selkään tietämättään.
Ennen kuin näitä mielenterveyksiä voitiin mustamaalata ja tahrata, koronkiskurien lauman oli pakko pettää itse kommunikaatiovälineet. Kieli oli torpedoitava. Jokainen jalostettu sana oli onttoitava peittämään pankkiliikkeeseenlaskun hiipivät gangsterit, Leihkapital.

VAPAUS on mahdotonta ilman järjestystä, ja järjestys syntyy organisaatiosta.

Maatalouskansa, kuten Jeffersonin kansakunta enimmäkseen oli, ei tarvinnut välittömästi kiltaorganisaatiota, kuten keskiaikaiset kaupungit olivat sitä tarvinneet ja kehittäneet. Mikään järjestelmä ei ole idioottivarma ja aikaa kestävä. Kehitä täydellinen sosiaalinen mekanismi ja ota se käyttöön, ja helvetin pojat alkavat talttaa; iilimadot alkavat imeä verta ja tuholaiset saastuttavat valvomatta jääneitä nurkkia.

Se, missä määrin pidätetty lehdistö on hämmentänyt anglosaksisia lukijoita Englannissa ja Yhdysvalloissa, käy ilmi eilen pöydälläni olevasta kirjeestä, jonka on kirjoittanut mies, joka ei suinkaan ole imbesiili. Lainaan sitä osoittaakseni, mitä voi olla:

Uusimmassa kirjassaan Christopher Hollis sanoo, että Mussolini on antanut Italialle kunnollisen rahajärjestelmän viemällä yksityisiltä pankkiireilta vallan luoda rahaa tai luottoa mielivaltaisesti täytekynällä. Hän antaa ymmärtää, että hallitus kontrolloi ja *aiheuttaa* rahan liikkeellelaskun siellä.
Koska en halua uskoa pelkästään hänen sanaansa tällaisessa vallankumouksellisessa kansantalouden uudistuksessa, jota pankkiirien on taisteltava kynsin hampain, kysyn teiltä, onko asia näin. Jos on, Italian pitäisi olla paikkansa pitävä paikka.

Tämä on päivätty marraskuulle 1937, eli kaksi vuotta Italian pankkiuudistuksen jälkeen. Faktat ovat olemassa, mutta Leihkapitalia edustava lehdistö on ehdollistanut nuoren miehen niin, ettei hän voi uskoa niitä ilman ystävän henkilökohtaista kuulemista.

Herrasmies, joka oli juuri nähty alla olevassa kahvilassa, juuri Englannista tullessaan, ei tiennyt, että vero koski YHTIÖPÄÄOMAA, ei yksityispääomaa. Hän luuli tietävänsä, mitä oli tapahtunut. Hän oli lukenut lyhyen, painottamattoman ilmoituksen Lontoon-lehdestään.

Venäjän vallankumous oli syklin LOPPU. Se jatkoi 1800-luvun sanojen pettämistä, se käytti valheellisia sanontoja, kuten "proletariaatin diktatuuria", tarkoittaen muutaman ihmisen diktatuuria jne. Bolšiat eivät edes nyt määrittele sanoja. He eivät halua vallankumousta. Ainakaan kukaan, jonka olen tavannut painetussa mediassa tai päivinä, jolloin heiltä on pyydetty vastauksia, ei halua. He eivät ryhdy taisteluun selkeiden termien, merkitysten selkeiden määritelmien puolesta, joten vaikka kuinka olisi pitänyt joistakin asioista, joita he pyrkivät tuhoamaan, ei yksinkertaisesti voi jäädä seisomaan paikoilleen, ankkuroituna niihin.

Emme voi, tai ainakaan minä en voi, tällä hetkellä saada Venäjältä mitään selkeää tietoa siitä, mitä Stalin tarkoittaa rahallisesti. Kukaan ei edes väitä, että hän, Stalin, tietäisi. Ainakaan en ole nähnyt sellaista väitettä, eikä hänen vastustajansa, herra Bronstein, ole yhtään selkeämpi. Tästä johtuu vaaleanpunainen älymystö.

He EIVÄT pyri määrittelemään sanoja. He EIVÄT keräämään tietoa. He eivät pyri raportoimaan todellisista tapahtumista tällä niemimaalla, kuten Rossonin teoista ja selkeistä...
lausunnot.

”Viljan runsaudessa *on* lisäksi poliittinen syy: leipä on taattava jokaiselle italialaiselle ilman järjettömiä hinnannousuja, ilman moraalittomia spekulaatioita.” Rossoni myöntää, että

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Tämä ei ole uusi talous, tai pikemminkin hänen sanansa ovat: "emme saavuta uutta taloutta." OLEMME kuitenkin ehdottomasti päässeet pois porkkana-nenän edessä -ajattelusta *("* onnellisuuden tavoittelusta").

Yhdessä mielessä tämä on enemmän tai vähemmän paluu Menciuksen ihailemaan yhdeksän kentän järjestelmään. Kielteisesti se ei SUORAAN rinnasta rahaa kulutustavaroiden massaan. Mutta toisaalta se on tehokas, koska jokainen rehellinen hinnanvalvonta yleisön ja yleisen edun hyväksi vaikuttaa olemassa olevan rahan ostovoimaan. Kaksi vuotta sitten eräs italialainen, joka tunnetaan myös nimellä Rossoni tai ehkä paremmin, mutta ei kabinetissa, kirjoitti minulle:

"Nykyaikaisen yhteiskunnan kaksi sairautta ovat koronkiskonnan laillistaminen pankkien kautta ja..." varkauden laillistaminen osakeyhtiölaissa."

Se oli yksityinen kirje, enkä ollut koskaan aivan tiennyt, sainko lainata sitä vapaasti. Nyt tunnen olevani täysin vapaa tekemään niin, sillä sellainen ajatus ei ole enää harkitsematon. Olipa kirje alun perin yksityinen mielipide tai viittaus siihen, mikä oli tulossa julkiseksi sopivana ajankohtana, sen perusajatus on toteutunut ITALIASSA.

Voit mitata fasismin kurssia asteittain:

1. Consegnassa, vuonna 12: "kurinata taloudelliset voimat ja rinnastaa ne" kansakunnan tarpeisiin."
2. Milanon puhe seuraavana syksynä: "tuotanto ratkaistu, taloustieteilijät jatkoivat" Valtion pitäisi ratkaista jakeluongelma."
3. Autarkia. CH Douglasin oppi. Analogia Jeffersonin politiikan kanssa. Terveen taloustieteen perusteet ovat olleet samat vuosituhansien ajan. "Kansakunta EI todellakaan voi maksaa osinkoa asianmukaisesti ja rehellisesti, ennen kuin sillä on, mitä jakaa."

Ostovoiman jakamisen erilaiset menetelmät vaatisivat kokonaisen kysymyksen tätä lehteä kuvailemaan niitä.

Jotta ylistys pysyisi kohtuullisena, antidemokraatin on myönnettävä, että Yhdysvaltain perustuslaki antaa Yhdysvaltain hallitukselle täyden oikeuden keskittää oma valuuttansa. On pelkkää rooseveltilaista kuolaamista ja baruchilaista hölynpölyä paisutella ilmapalloja perustuslaillisuudesta. Yhdysvaltain kongressi, jos se olisi rehellinen ja olettaisi, että sillä olisi satojen apinoidensa joukossa muutamia kymmeniä miehiä, VOISI huomenna vahvistaa dollarin ostovoimaksi yhden bushelin tai minkä tahansa hinnan vehnää, kuuden paunan parasta naudanlihapihviä, kahden jaardin sarssin tai neljän paunan tietynlaatuista villaa tai minkä tahansa hinnan, joka löydettäisiin juuri asianmukaisen kansallisten resurssien kartoituksen jälkeen.

Kukaan muu kuin valehtelija tai henkilökohtaista poliittista etua tavoitteleva mies ei voi yrittää hämärtää tätä. Yhdysvalloissa näitä uudistuksia EI haittaa hallituksen sanallisen välineen vika, vaan tahdon mätäneisyys tai silkka tietämättömyys.

Jos tällainen uudistus on fasismia, sen täytyy olla jacksonilaista fasismia. Jokainen maa tarvitsee jonkinlaista järjestystä. Espanjan ja Yhdysvaltojen välinen sota, kun meitä lapsia (minun aikani lapsia) harjoiteltiin, toi mukanaan ammattikieltä avoimesta järjestyksestä. Voi olla, että perimmäiset saaret ja Amerikan manner vaativat AVOINTA järjestystä, jota ei ole mukautettu Eurooppaan mantereena. Mutta joka tapauksessa yritetään nähdä, mitä on ja mitä on ollut, ja yritetään pitää nämä todellisuudet erillään siitä, mitä herrat Bunkum ja Wunkum meille kertovat ja mitä meille heidän lehdissään kerrotaan.

Avoimen muodostelman joukkojen kuri eroaa Braddockin johtamien joukkojen kurinalaisuudesta, sillä he yrittivät taistella intiaaneja vastaan jo ennen vuotta 1776. Pyydän anteeksi sotilaallisia vertailuja, jos kyse on tavoista.
******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

jotta voisin tehdä niin. Mutta haluaisin jotenkin esittää asiani. Haluaisin tehdä todellisen rajan sanojen "vapaus", "järjestys", "vastuu" ja "vaihtelevuus" välille.

Mussolinin äskettäinen lausunto, jonka mukaan ”Pääoma on valtion palveluksessa”, on vastaus Adam Smithin lauseeseen: ”Saman ammatin ihmiset eivät koskaan tapaa toisiaan ilman salaliittoa suurta yleisöä vastaan.”

Kirottu asia pidetyssä lehdistössä ja palkatuissa pseudoekonomisteissa on se, etteivät he koskaan tuo esiin niiden kirjailijoiden todellista suuruutta, joita he väittävät ihailevansa ja joille he liittävät vahingolliset teoriansa. Tuo Smithin lause oli totta.

1800-luku ei koskaan kohdannut sitä. Se tarvitsi sata vuotta ja Romagnan sepän pojan löytääkseen vastauksen ja tasapainon. Tästä syystä syntyi erilaisia corporazioneja eli korkean keskitetyn kiltaorganisaatioita, mukaan lukien "Ennakointi ja luotto" -corporazione. Luottoa pidettiin elämän verenä.

Tämän artikkelin loppuosaa sovelletaan rehellisten kirjoittajien sekalaisiin väitteisiin vastaamiseen.
Jonkun täytyy yrittää korreloida nykyistä ajattelua, yrittää poistaa tiettyjä väärinkäsityksiä, vaikka *ne eivät kaikki kuuluisikaan* samaan aiheen osaan.

Alaviitteenä vastauksena kirjeeseen, jossa tiedusteltiin Italian oman rahan luomista. Italia luo oman rahansa, mutta luotto on luonnollinen ihmisen tuote. Niin kauan kuin yksi ihminen luottaa toiseen, mikään valtio ei voi koskaan TÄYSIN estää pienten yksilöllisten luottopaikkojen nousua, kuten ruoho on luonnostaan hyväntekeväinen ja veljellinen.

Italiassa EI OLE valtion palvontaa. Ilmaus "valtion palvonta" on keksitty tietämättömyydestä ja propagandatarkoituksiin.

Sen voi saada suoraan alkulähteiltä. Italian valtio ei ole täällä tukahduttamaan yksilön aloitekykyä, vaan estämään väärinkäytöksiä ja löytämään oikeudenmukaisen ratkaisun, kun kilpailevilla intresseillä ei ole riittävästi järkeä löytää omaa ratkaisuaan.

Vastauksena kymmenelle kirjeenvaihtajalle ja kahdenkymmenen keskustelun loppupäätelmiin, KYLLÄ, Italian yritysvaltiossa on tällä hetkellä puutteita, JA ne johtuvat entisten monopolistien taikauskosta, jätteistä ja likaisista tavoista. Italiassa, kuten kaikissa maissa, on ihmissikoja ja horroksessa olevia ja saamattomia mieliä, jotka yhä elävät vanhassa suossa yrittäen sabotoida, yrittää huijata naapureitaan, estääkseen yksinkertaisia ja naiiveja ihmisiä saavuttamasta maksimaalista hyötyä itselleen ja niin suurelle osalle yleisöstä kuin heidän toimintansa voi vaikuttaa.

Mutta uskon lujasti, että näihin puutteisiin puututaan aikanaan. En ole koskaan vielä havainnut mitään taipumusta lannistaa ketään, joka ryhtyy taistelemaan näitä väheneviä esteitä tai "tuulimyllyjä" vastaan yksin.

”Roomalainen lahjoitus on mitta”, millä tarkoitan roomalaista neroutta 2 000 ja useammat vuodet on ollut mittasuhteiden nero.

Valtion vallalla on rajansa (olipa teoriansa mikä tahansa), ja valtio EI voi tehdä joitakin asioita. Kohtuuton venäläinen kokeilu havainnollistaa nyt, mitä tapahtuu, kun valtio yrittää ylittää Plimsoll-rajansa liikaa.

1800-luvun valtio yritti tulla toimeen ilman painolastia. Mussolinin Italia on kenties ensimmäinen valtio, joka vakavasti kysyi itseltään, kuinka paljon vapautta voidaan jättää yksityisiin käsiin olematta tuhon siemen.
Tarkoitan, että mikään muu valtio ei ole koskaan vakavasti tutkinut tätä kysymystä.

Jeffersonin väki hyökkäsi etuoikeuksien pahuutta ja keskitetyn rahoitusjärjestelmän mädäntymistä vastaan.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

tyranniaa. He tiesivät, etteivät heidän aikanaan pääsisi kovin pitkälle päinvastaiseen suuntaan.

Jos en uskoisi, että fasismi Italiassa tarkoittaa täydellistä kehitystä ja yksilönvapauden maksimaalista kenttää, joka on yhteensopiva järkevän yhteiskuntajärjestyksen kanssa, olisin yhtä antifasisti kuin idiootit ja ranskalaiset pseudo-kirjallisuuden harrastajat, jotka eivät vielä tiedä, että Italiassa on alkanut jotain. On sallittua uskoa vapauteen järjestyksen kautta. Sen saavuttaa paljon todennäköisemmin kunnollisilla liikennesäännöillä kuin tyhmyyden tai epäaktiivisuuden kautta, kuten sankarin, joka onnistui ampumaan oman kamelinsa kamelinhyökkäyksen aikana.

Olen nyt yhtä huolissani taloudellisten ja poliittisten uutisten, tai sanotaanko talousajattelun tilaa koskevien uutisten, välityksen puutteesta kuin olin 25 vuotta sitten todellisten kirjoja koskevien uutisten puutteesta. Silloin ei ollut paikkaa, josta olisi voinut kätevästi tietää, mitä ulkomailla kirjoitetaan. Vakava antifasisti haluaisi nykyään tietää, mitä hän vastustaa ja vastaavatko hänen lempivihansa olemassa olevaa ja objektiivista todellisuutta.

”Demokraattisessa maailmassa on”, sanoo Karl Winter Civilta Fascistan lokakuun numerossa, ”antifasismia, joka perustuu oikeudenmukaiseen asemaan ja vilpilliseen tarkoitukseen; on myös tietämätöntä ja vilpitöntä antifasismia.”

Suosittelen Winterin artikkelia ja sitä, mitä hän sanoo vasemmistosta rakentavana elementtinä totalitaarisissa maissa. Myös Beniamino de Ritis osallistuu tuohon "CF"-lehden numeroon artikkelilla vihamielisyyden katoamisesta pohjoisen ja etelän välillä Yhdysvalloissa, mikä saattaa johtaa miettimään uuden ja parantuneen Euroopan mahdollisuuksia.

Olen toistuvasti sanonut, että jokaisen, joka haluaa rakastaa tai vihata uutta Italiaa älykkäästi, on luettava ainakin muutama italialainen kuukausittainen aikakauslehti, kuten Rossonin *La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista* tai professori Spinedin, senaattori Bevionen ja Furio Lenzin toimittama *Rassegna Monet aria .*

Lopuksi, Montague Fordhamin ihailtavassa artikkelissa BUQ:ssa joulukuussa on yksi ilmaus, jonka haluaisin nähdä selkeämmin määriteltynä. Kun hän "epäilee erityisten rahaemissioiden arvoa kuluttajille sinänsä", en ole aivan varma, mitä hän tarkoittaa. Eivätkö jotkut lukijat voisi ajatella, että tällaiset emissiot olivat osa Douglasin keskeistä teesiä? Eivät ole.

Pelkästään kokonaisostovoiman rinnastamisesta saatavilla oleviin haluttuihin hyödykkeisiin, mahdollinen ero voitaisiin teoriassa paikata välittömillä markkinoilla kenen tahansa toimesta, joka pystyisi luomaan ja käyttämään uutta rahaa (tai luottoa).

Monet Douglasin vastustajat ovat nähneet, että avun jakaminen eniten apua tarvitseville tarkoittaa nopeinta mahdollista kulutusta. Brittiläinen (hiton) työttömyyskorvaus annetaan varmasti ihmisille, jotka EIVÄT ole mukana tuotannossa, eli pro-tem-periaatteella toimiville ei-tuottajille. "Pro-tem" on melko ohut teoria kahdeksan vuotta työttöminä olleiden miesten tapauksessa.

Mutta Douglasin osinko maksetaan, kuten muistaakseni majuri on meille kertonut, osakkeenomistajille sinänsä maassa. Se maksetaan esi-isiemme, toisin sanoen työntekijöiden, jotka eivät enää ole läsnä syömässä ruokaa ja käyttämässä taloja, tekemästä työstä (enimmäkseen kekseliäisestä, mutta myös tehdasrakennustyöstä).

En tiedä, pitääkö herra Fordham Italiassa lapsilisää tuleville tuottajille vai ei-tuottajille pro temp -periaatteella myönnettynä; se myönnetään varmasti välittömille kuluttajille ja pro temp -periaatteella toimiville ei-tuottajille.

Vaihtoehtoja on ainakin seuraavat, ja niihin liittyvät seuraavat ehdot.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Luottolainaus – ellei sitä tehdä suoraan korottomien ”mitattujen saatavien” eli valtionvelkakirjojen liikkeeseenlaskuna (kuten Jefferson ne ainakin vuonna 1816 ja kaikki sen jälkeen asioihin perehtyneet taloustieteilijät ymmärsivät) – se lasketaan liikkeeseen lainaamalla ja maksamalla korkoa, ja haluaisin tietää, kenen herra F.:n mielestä pitäisi saada tällaista korkoa, vaikka se olisi niinkin alhainen kuin mitä herra Rooseveltin oletetaan maksavan vanhojen aatteiden kannattajille.

Lainatun luoton liikkeeseenlasku kirjataan velaksi.

Lainaamattomien luottojen myöntäminen on rahakysymys.

Herra Fordham sanoo "erityisiä raha-asioita", enkä halua epäoikeudenmukaisesti tulkita tähän tarkoittaen "erityisten" rahan liikkeeseenlaskua.

Haluan kuitenkin tehdä selväksi, että moneta d'Aviglianon tai geselliittalaisen setelien liikkeeseenlasku viivästyskorkoineen on mitattuja saatavia, jotka häviävät 100 kuukaudessa jättämättä velkaa.

Douglas kutsuu kuukausileimoja veroksi, mutta huomautan jälleen, että valtio, tarjoamalla vaihdon, joka on myös vaihdettavissa oleva saatava, suorittaa palveluksen ja että kuukausileimaa voidaan pitää korvauksena tällaisesta palvelusta. Se joka tapauksessa poistaa muiden verojen tarpeen enintään 12 prosenttiin liikkeessä olevan rahan määrästä vuodessa.

Se on helpommin ymmärrettävä kuin mikään Douglasin mitätöintijärjestelmistä. Sen pedagoginen arvo on valtava. Tarkoitan, että jopa aivan tavallisilla ihmisillä, jotka ovat käyttäneet tällaista rahaa, on paljon selkeämpi käsitys siitä, mitä raha ON, kuin Cambridgen "taloustieteen" opiskelijoilla yleensä.

Käyttämättömän ostovoiman viivästysmaksuille on lukuisia vaihtoehtoisia järjestelmiä, mutta mikään niistä ei ole yleisesti ottaen yhtä opettavainen. Esimerkiksi Milhaudin suunnitelma kouluttaisi vain muutamia viejiä ja tuojia sekä muutamia heidän virkailijoitaan.

Luonnollisesti, jos laskette liikkeeseen luottoa tai rahaa tai jopa erityisiä rahalajeja saatavilla olevien HALUTTUJEN hyödykkeiden määrän yli, teillä on inflaatio, eli sairaus, joka tekee tyhjäksi liikkeeseenlaskun tarkoituksen, ELLEI teillä ole valtion määräämää hintapolitiikkaa, kuten Douglas ja OPERATIIVINEN TOIMIJA vaativat Italiassa tänään.

Devalvaatio on huijausta ja lisäksi se vähentää huomattavasti ostovoimaa. Mies, joka valitsee devalvaation ajankohdan, voi aina päihittää jonkun toisen.
Vaikka hänen aikomuksensa olisivatkin kunnolliset, hän houkuttelee ja melkein pakottaa keinotteluun roistoja ja ahtaalla olevia miehiä, jotka kamppailevat elääkseen merkantiliismin ja merkantilistisen koronkiskurin ilmapiirin helvetissä.

Kullanomistajat, jotka ovat paljon ovelampia, viekkaampia ja verenimijämpiä kuin suuri yleisö, ovat aivan luonnollisesti ja (ellemme olisi tuollaisia ääliöitä) opettavaisesti perustaneet vakautusrahastoja huolehtiakseen OMISTA eduistaan.

ORJA on sellainen, joka odottaa, että joku vapauttaisi hänet.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Marxismi, rappeutumisen oppi, kirjoittanut Francis Mcevoy

MARKSISMI on saksalaisjuutalaisen Karl Marxin esittämä universaalin tuhon oppi, joka on löytänyt poliittisen ilmaisun Venäjällä "kommunismin" nimikkeen alla.
Tämä jälkimmäinen huijaus, riisuttuina dialektisen materialismin pseudotieteellisestä ammattikielestä ja huijareiden hölynpölyistä – proletariaatin diktatuurista, ihmisten veljeydestä ja muusta – paljastuu vain despoottisen valtiokapitalismin järjestelmäksi, jota ylläpidetään salamurhilla ja terrorilla. Sen kollektivisointijärjestelmässä kollektiivinen vampirismi on hallitseva tekijä.

On sanomattakin selvää, että kansallisuudesta irtautuneen älymystön utopistista tasa-arvoisuutta ei ole koskaan ollut missään, mutta ei poliittinen niin kutsuttu kommunismi uhkaa välitöntä vaaraa tälle maalle. Se olisi lopullinen täyttymys, mutta ennen kuin itämaiset komissaarit voivat astua esiin, mahdollisten uhrien mielet on valmisteltava tapahtumaan, toisin sanoen vääristeltävä ja myrkytettävä tarvittavaan vastaanottokykyyn asti. Tässä piilee kulttuurimarxismin tehtävä, mielen alustava bolševisointi, jota helpottaa liberalismin mielivaltainen suvaitsevaisuuspsykoosi, joka on luontainen sosialidemokratialle ja johtaa sen lopulliseen väistämättömään romahdukseen.

Näin ollen Venäjällä marxismilla on tällä hetkellä poliittinen valta-asema ja se hallitsee siten kaikkia toiminnan aloja, kun taas täällä ja muissa demokratioissa sen turmeleva vaikutus näkyy vielä pääasiassa yhteiskunnallisessa ja kulttuurielämässä. Tämä on paljon salakavalampaa ja perustavanlaatuisesti tuhoisampaa kuin mikään pelkkä doktrinäärinen poliittinen toiminta, sillä kansan elämään hienovaraisesti tuotu kumouksellinen materialismin uskontunnustus on kaiken hengellisyyden, moraalisten arvojen ja kansallisen kulttuurin tuhoaja. Se on, Mommsenin sanoin, "aktiivista kosmopoliittisuuden ja kansallisen hajoamisen käymistä". Monet ihmiset, sekä poliittisen kommunismin vastustajat että sen pilkkaajat, samoin kuin suuret osat pinnallisista massoista, ajautuvat tietämättään kulttuuribolshevismin Zaragozanmereen monien epäterveiden virtausten mukana, jotka saastuttavat nykyelämää.

Lukuisat ovat pahan kukat, jotka houkuttelevat aistin etsijöitä ja hedonisteja
nykyaikaiset kaupungit, niiden mädäntymisen hohteessa!

Vertaa sitä, mitä nykyään kutsutaan taiteeksi, Elisabetin ajan lumoaviin saavutuksiin tai muiden, vähemmän tunnettujen aikakausien saavutuksiin aina nykyisen vuosisadan alkuun asti. Kansanmielen tylsistyminen *alkoi* vakavasti teollisen vallankumouksen ja sitä seuraavan talonpoikaisväestön tuhoutumisen myötä. Nyt amorfisena se ei kykene reagoimaan henkiseen tartuntaan. Kaikesta huolimatta 1800-luku kykeni kuitenkin osoittamaan alamäkessään joitakin suuria kirjailijoita ja runoilijoita, hyviä maalareita ja kyvykkäitä säveltäjiä.

Mikä on kansan älyllinen ravinto tänä päivänä, siunatun demokratiamme ambrosia?
Surrealistinen maalaus ja kuvanveisto, sairaalloisten ja vääristyneiden mielikuvituksen orgia, joka löytää kakofonisen vastineensa hyräilystä ja kuumasta rytmistä – viidakkomusiikista, joka on tahrautunut yökerhon neuroosilla. Kiihotuksesta, kosmopoliittisuudesta ja propagandasta ladattuja elokuvia. Joko sensaatiomaisia tai seksuaalisia, tai molempia kirjoja ja aikakauslehtiä. Valheellisia, triviaalisia ja valokuvia täynnä olevia lehtiä, jotka on suunniteltu kiinnittämään huomiota enemmän naisten vartaloihin kuin heidän kasvoihinsa. On omituista, että niin monet "kauniit ja lumoavat neitit se ja se" vetävät hameensa ylös...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

tulla valokuvatuksi.

Talouden saralla liberalismi, joka on kaikkien demokraattisten puolueiden filosofinen johtoajatus, antaa esteettömän leiman saalistusvaistoille ja heikkojen ja vähemmän viekkaiden hallitsemiselle tai tuhoamiselle vahvojen toimesta. Apokryfiset humanitaarit, jotka närkästyneinä tuomitsevat kaikenlaisen fyysisen voimankäytön, eivät vaadi minkäänlaisia rajoituksia joukkorahoitusvallan käytölle tai häikäilemättömän "liiketoimintakyvyn" taloudelliselle tyrannialle. Ja silti voi olla muita ja halveksittavampia kiusaamisen muotoja kuin raaka fyysinen väkivalta.

Orjuus ja alistaminen eivät ole aina vain fyysisiä. Yksilöt, joilla ei ole yhtään pelastavaa ominaisuutta eivätkä lahjakkuutta pelkän kaupallisen oveluuden lisäksi, voivat ja tekevätkin niin, pakottavat muita äärettömän paljon arvokkaampia ja lahjakkaampia ihmisiä äärimmäiseen taloudelliseen riippuvuuteen. He ovat vieneet taistelun maaperälle, jossa he tietävät olevansa varmoja voitostaan, jossa Mammona-lainsäädäntö on vallitseva. Rahadiktatuurin aikana voitto on välttämättä ensimmäinen ja viimeinen tavoite, ja massastandardisointi jokaisessa elämänvaiheessa tarjoaa järkevimmän ja siten tuottoisimman tavan tyhjentää julkinen lypsylehmä. Kansakunta huomaa olevansa yhä enemmän kehdosta hautaan ulottuvan taloudellisen ja kaupallisen ketjujärjestelmän hallitsema. Moraaliset, hengelliset ja kulttuuriset ihanteet eivät ole "maksullisia ehdotuksia". Niitä ei voida "härätä" tai "kannattaa" pörsseissä. Myös ihmisiltä, joilla niitä on, puuttuu tarvittava tottelevaisuus ja apatia tullakseen standardoidun riiston ja petoksen uhreiksi.

Näin marxilainen hengellinen kumouksellinen ajattelu marssii käsi kädessä kaupallisen materialismin kanssa, "hyödyntäen" hulluutta ja rappiota. Yksi ennakkotapaus laajenee toiseksi (lauseke, joka kiteyttää modernin demokraattisen ajattelutavan romahduksen), vapaus synnyttää lisää vapauksia ja huipentuu hallitsemattomaan väärinkäyttöön. Kiilan klassinen ohut pää työnnetään sisään täällä, siellä ja kaikkialla, ja halkeama levenee, kunnes "todellinen" kansakunta horjuu kohti tuhoaan.

Rappeutumisen apostolit kutsuvat tätä ”edistykseksi”. Se on sitä, mutta edistystä heidän omalla määräämällään tiellä Gehennaan. Hengellisen bolševismin haravoiman edistyksen, marxismin mätänevän sisuksen, joka syövyttää kansakunnan elintärkeitä elimiä – synkkä lemmenrohto, jota rappion noitatohtorit antavat demokraattisen vapauden, itseilmaisun ja edistyneen ajattelun erilaisten nimimerkkien alla. ”On pysyttävä ajan mukana” on turha iskulause, ikään kuin nykyinen yhteiskunnallinen anarkia olisi seurausta ”ylivoimaisesta esteestä” ja Britannian kansan parantumattomaksi kohtaloksi olisi tullut langeta kosmopoliittisen rappeutumisen myllerrykseen.

Moraalisen ja kulttuurisen mädäntymisen ohella rodullisen surkastumisen ja sekarotuisuuden oppi saapuu nykypäivän kentälle, ja samat myrkyn tislaajat ovat eturintamassa roturajoitusten ja värirajan poistamisen kampanjassa. Maaseudun ihmiset, kansallisen terveyden ja kulttuurin lähde, kuristetaan taloudellisesti, ja heidän vaistonvaraisen vastustuksensa este poistetaan. Viimeisetkin rippeet kerätään kaupunkeihin keinotekoiseksi ja luonnottomaksi ympäristöksi, jossa heistä tehdään osa luonnosta irtautunutta megalopolistista massaa, joka kasvattaa finanssidemokratian passiivisten, sokeiden uhrien määrää kansainvälisten kauppaketjujen ja elokuvateattereiden suuremman voiton saavuttamiseksi.

Viikonlopun matkat maaseudulle tai merelle tai paritaloasunnot puutarhalähiöissä eivät voi korvata kansan laajamittaista rappeutumista, englantilaisen talonpojan lähes täydellistä tuhoa, sillä taloudellisten vaarojen lisäksi moraaliset, fyysiset ja kulttuuriset vaikutukset ovat mittaamattomat. Kansantaloutemme täydellisen uudelleensuunnittelun ja -suuntaamisen kipeän tarpeen edessä sosiaalidemokratia tarjoaa meille "vihreitä vyöhykkeitä" ja "kansallisen kunnon" kampanjoita. Lapsellisia palliatiivisia hoitoja, hiekkalinnoja ja mielikuvitusleikkejä. Viikonlopun pakolaiset...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

koneellisesta sivilisaatiosta kantavat kaupunkia mukanaan mielessään ja heijastavat sitä alitajuisissa teoissaan. Se seuraa heitä heidän puheessaan ja kirjallisuudessaan, heidän jazz-levyissään kannettavalle gramofonille ja heidän langattomissa soittimissaan, heidän kaupunkilaisessa kiemurteessaan ja heidän teeskentelyissään.
Fiksu Alick korvaa kauan unohdetun Amyntasin, ja shortsit päissä oleva rasvainen juutalaisnainen on hänen amaryllisensä. (”Oi Persefonen laulaja.”) Etsiskellen Arkadiaa he löytävät majan. He eivät kuule Panin pillejä lehtimetsissä, vaan valittavat neekerijazz-laulua tai internationaalia hylätyillä pelloilla, jotka odottavat ”kehitystä” ja joista keijut ovat paenneet.

Tällaisessa rappeutumisen ilmapiirissä marxismi kukoistaa kuin Kuolleenmeren hedelmä, samalla kun inhimillistä heikkoutta, ahneutta, turhamaisuutta ja paheellisuutta mielistellään ja käytetään hyväksi. Epäterveellisiä makuja ja taipumuksia kiihotetaan ehdotuksilla ja "johtajuutta antavalla" propagandalla, ja niitä sitten kyynisesti kutsutaan "yleisön vaatimukseksi". Kauneimmat tytöistämme esittelevät viehätysvoimaansa elokuvissa, kansainvälisissä tanssiryhmissä tai "stripteaseina" ulkomaisissa kabareeissa ihmiskunnan monivärisen roskan edessä.

Kansallisen rappeutumisen huipentuma, jos sitä ei hillitä, on poliittisen bolševismin kontrolli. Marxilaisten suunnitelmana on pakottaa se salaa pseudoidealistisen sosialismin varjolla, kun kollektiivinen mieli on jo tarpeeksi myrkyttynyt kollektiivisen rappeutumisen viruksella. Marxilaisuuden kätyrit heikentävät meitä piisamiruton voimakkuudella, ja jokainen vastuuton nautinnonhaluinen, jokainen apaattinen egoisti ja jokainen typerä imbesilli, joka pitää kaiken perinteisen, isänmaallisen ja terveen tuomitsemista muodikkaana tai nokkelana, auttaa lisäämään kansallisen rappeutumisen vauhtia.

Teksti on seinällä. Näkevätkö ihmiset vain pörssiraportteja, urheilutuloksia, päivittäistä mitättömien nautintojen ohjelmaa, julmuuksien ja vainon lietsomista sekä antifasistista vihan litaniaa? On merkittävää, että juuri niitä vastaan, jotka ovat nähneet ja ymmärtäneet tuon tekstin merkityksen, kaikki tämä hyeenan kaltainen murahdus on suunnattu.

Marxismi hyötyy jokaisesta hulluudesta ja heikkoudesta, etsii yhteistä kaikissa haarniskoissa ja vaatii suvaitsevaisuutta ja vielä enemmän suvaitsevaisuutta, kunnes on tullut aika tyrkyttää sen oma mittaamaton suvaitsemattomuus.

Vaikka sen pahan työ jäisikin vain puolitiehen, varmasti Britannian sielun tuhoaminen olisi liian suuri uhri Antikristuksen alttarilla.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Vihollinen on liberalismi, kirjoittanut J. K. Heydon

OSA YKSI

T Kansakunta on luonnollinen ykseys, joka toimii elävänä organismina yhteisen rakkauden nojalla, joka sitoo yhteen sen muodostavat yksilöt. Se on olemassa luonnostaan, sillä ihminen on luonteeltaan sekä sosiaalinen että yksilöllinen; se on olemassa yhteistä hyvää varten, joka, kuten Aristoteles totesi, on ylevämpää kuin yksilön hyvä; ja siksi se muodostaa elämän, joka joiltakin osin ylittää sen kulloinkin muodostavien yksilöiden elämän.

Sanon ”joissakin suhteissa”, koska totuus tasapainoilee aina virheiden välillä, jotka liioittelevat yhtä sen puolta ja jättävät toisen huomiotta. On virheellistä sanoa Hegelin tavoin, että kansakunta ylittää yksilön kaikissa suhteissa, aivan kuten on virheellistä sanoa liberaalien tavoin, että kansakunta ei ole muuta kuin yksilöidensä aritmeettinen summa. Totuus on näiden virheiden välissä. Kansakunta on osista koostuva yhtenäisyys, ja siksi sillä on suurempi oleminen kuin sen osilla; koska sillä, mikä koostuu, on suurempi oleminen kuin sillä, mistä se koostuu. Sillä on koostumuksen periaate, tässä tapauksessa rakkaus, joka aktualisoi sen osien potentiaalit ja muodostaa siten suuremman olemisen. Lisäksi kansakunnan suurempi oleminen ilmenee monin tavoin.

Kansakunnalla on tietty luonnollinen kuolemattomuus, jota sen yksilöillä ei ole; sillä on tietty määrä luomisvoimaa, joka on uskottu sen perusyksiköille, perheille; sillä on oikeus riistää yksilön henki riittävästä syystä, mitä ei kenelläkään yksilöllä ole. Tästä on selvää, että kansakunta, täydellinen yhteisö, ylittää sen muodostavat yksilöt.

Mutta kaikki tämä pätee vain luonnon järjestyksessä, joka on se järjestys, jossa kansakunta on olemassa. Ihminen, yksilö, on toisin kuin kansakunta, yliluonnollinen olento. Hänellä ei ole luonnollista päämäärää, tarkkaan ottaen; hänellä on vain yliluonnollinen päämäärä, jolle koko hänen luonnollinen elämänsä, olipa se henkilökohtainen tai sosiaalinen, on alistettu. Tästä seuraa, että kansakunta, joka on olemassa vain luonnollisessa järjestyksessä, on yksilön alainen lopullisuuden suhteen. Se on olemassa luonnostaan, juuri sitä varten, että sen yksilöt voisivat syntyä ja sitten kykenisivät saavuttamaan sen yliluonnollisen päämäärän, jota varten he ovat syntyneet.

Tämä asia on äärimmäisen tärkeä, ja fasistien on hyvä pitää se täysin kirkkaana mielessään, muuten he saattavat vaarantaa kantansa ydintä. Sanan "totalitaarinen" käyttöä on paheksuttava, sillä se on hyvin monitulkintainen, varsinkin jos juuri piirtämäni ero ei ole selkeästi mielessä. Kun kommunismi on ehdottoman totalitaarinen ja kieltää yksilön yliluonnollisen päämäärän tai oikeudet yhteiskuntavaltaa vastaan, fasistit tyytyvät joskus ylimieliseen suhtautumiseen uskontoon, ikään kuin he voisivat oikeutetusti väittää absoluuttista totalitarismia, mutta luopua siitä jalomielisesti uskonnollisten käytäntöjen tapauksessa. Jos tämä edustaisi heidän todellista asennettaan, se murskaisi koko heidän asiansa voiman ja oikeuttaisi syytöksen, jonka mukaan fasismi ei eroa kommunismista pohjimmiltaan. Pidetään selvänä kuin keskipäivä, että pidämme kansallista organismia yksilöitä suurempana, vain luonnon järjestyksessä ja yhteisen hyvän päämääränä, joka yhteinen hyvä on ymmärrettävä yksilöiden yliluonnollisen kohtalon valossa.

Vaikka tämä on tehty selväksi, sanan "totalitaarinen" käyttö on edelleen vanhentunutta, koska se johtaa

******ebook converter DEMO Watermarks********* -sovellukseen

Machine Translated by Google

väärinkäsitys. Se antaa ymmärtää, että valtio, hallitsijan yhteiskunnallisen vallan merkityksessä, voisi vaatia oikeutta tehdä sellaisia asioita kuin ottaa lapset pois vanhempiensa hallinnasta, jos se katsotaan sopivaksi, vaikka vanhemmat eivät olisi tehneet mitään luopuakseen luonnollisesta oikeudestaan kasvattaa lapsiaan. Valtio ei tietenkään voi vaatia tällaista oikeutta, sillä perheen tuhoaminen on luonnonvastaista, eikä siksi voi mitenkään olla yhteisen hyvän mukaista. Fasistien tarkoituksena ei ole esittää mitään tällaista luonnotonta väitettä, mutta he kutsuvat itseään joskus totalitaarisiksi painottaakseen asiaa, tarkoittaen vaatia täyttä valtaa hallita yhteisen hyvän vuoksi. Tämä sanan käyttö on puolustettavissa, mutta se on liian altis väärinymmärryksille ja jopa viattomille väärinkäsityksille.

Lisäksi tarkoitettu painotus on täysin tarpeeton. Maallisen vallan järkevää oppia ei tarvitse korostaa, sillä se on, että hallitsijalla on luonnollisen lain mukaan *täysi* valta maallisen hyvän puolesta. Mikään valta ei voi olla täydempää kuin täysi, ja siihen asia on parasta jättää, paitsi pohtia, mitä maallisella hyvällä tarkoitetaan.

Tässä suhteessa on huomattava, että kansallinen organismi ei ole vailla sisäistä rakennetta. Päinvastoin, se on orgaaninen kauttaaltaan. Rakkaus on sen elämänperiaate, avio- ja vanhempien rakkaudesta perheessä aina isänmaallisuuteen, joka antaa persoonallisuuden koko kansakunnalle; ja näiden rajoittavien ilmentymien väliin se muodostaa kaikenlaisia ja -laatuisia, poliittisia, kulttuurisia ja taloudellisia, välittäviä keskittymiä, jotka vastaavat kansakunnan tarpeita tai yksilöiden tarpeita erilaisissa sosiaalisissa mutta kansallisia tasoja alemmilla tasoilla. Mies voi olla samanaikaisesti aviomies, äänestäjä kansallisessa ja kansallista tasoa alemmalla tasolla, lääkäri, osakkeenomistaja useissa yrityksissä, golfaaja, luonnontieteilijä, taiteen ystävä ja paljon muuta; ja jokaisessa ominaisuudessa, joista osa on kansallisesti tärkeitä ja osa ei, hän huomaa olevansa yhteydessä muihin yksilöihin yhteisen rakkauden siteen kautta.

Jotkut kansakunnan orgaanisista keskittymistä ovat niin elintärkeitä, että voimme verrata niitä vain ihmisen tärkeimpiin elimiin, kun taas toiset ovat koristeellisempia. Näin ollen hallitsija on selvästi kansakunnan pää, maatalous ja teollisuus ovat sen kädet ja liikenne on sen punaista verta; julkisuus on kansan korva ja armeija on suojaava iho; poliisi on kenties fagosyyttejä ja niin edelleen. Kuninkaallinen akatemia sitä vastoin on viehättävä kuoppa, haluttu ja palvelee terveyttä ja onnellisuutta, mutta vähemmän kiireellinen.

Koska kansallisen organismin elämä on tällaista, tästä seuraa, että vapaus koostuu jokaisen yksilön mahdollisuudesta saavuttaa harmoninen tasapaino kaikkien niiden elämänsä osa-alueiden välillä, jotka ovat hänelle ominaisia hänen yleisen ja erityisen luonteensa vuoksi, olivatpa nämä osa-alueet yksilöllisiä tai sosiaalisia, tärkeitä tai merkityksettömiä. Ja lisäksi mahdollisuus on tässä yhteydessä ymmärrettävä myönteisessä merkityksessä, koska rakkaus on yhteiskunnallisen elämän periaate.
Mahdollisuus ei ole pelkkä *laissez faire* tehdä käytännössä mahdoton muutos, vaan yhteisön on tarjottava miehelle kaikki mahdollisuudet ja kannustus saavuttaa harmonia kaikilla elämänsä osa-alueilla, niin että mikään muu kuin hänen oma rakkaudenpuuteensa ei voi estää häntä.

Mahdollisuus, toisessa merkityksessä, jossa aktiivista ennaltaehkäisyä ei tehdä, voidaan kenties kutsua vapaudeksi, mutta se on kaukana vapaudesta. Esimerkiksi etiikka tarjoaa erilaisia kriteerejä, joiden avulla voimme ainakin likimääräisesti arvioida, mikä on työläisen oikeudenmukainen palkka tietyissä olosuhteissa.
Tämä palkka ei voi missään olosuhteissa olla pienempi kuin palkka, joka ylläpitää miehen ja hänen perheensä vaatimattomassa mukavuudessa, ja se on tätä suurempi, jos osittain miehen työllä tuotettu vauraus on enemmän kuin riittävä tarjoamaan pelkän korvauksen kaikille vaurauden tuotantoon osallistuville ihmistoimijoille. Mutta liberaali teoria jättää huomiotta etiikan oikeudenmukaisen palkan ja pitää työtä hyödykkeenä, joka on ostettava mahdollisimman halvalla työmarkkinoilta; se olettaa, että luonnollinen palkka syntyy työn kysynnän ja tarjonnan vapaasta vuorovaikutuksesta;

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Ja tämä on palkkateoria, joka on nykyisen Englannin koko liberaalin organisaation ruumiillistuma, vaikka sosiaalilainsäädäntö onkin huomattavasti rajoittanut absoluuttista *laissez faire* -periaatetta. Näissä olosuhteissa ei ehkä ole täysin hölynpölyä sanoa, että työläinen on *vapaa* kieltäytymään markkinapalkasta ja vaatimaan oikeudenmukaista palkkaa, että työnantaja on *vapaa* maksamaan oikeudenmukaista palkkaa ja jättämään markkinapalkan huomiotta. Taloustieteilijät puhuvat palkkasopimuksesta vapaana sopimuksena, ja tällä voi olla merkitystä, aivan kuten sillä on merkitystä, että olen vapaa kiipeämään kuuhun. Työläinen on vapaa hyväksymään epäoikeudenmukaisen palkan tai liittymään työttömien joukkoon; vapaassa maassamme työttömyys ei ole rangaistavaa. Ja niin on työnantajakin vapaa maksamaan epäoikeudenmukaista palkkaa tai antautumaan kilpailijoidensa vapaalle kilpailulle ja lakkauttamaan yhteiskunnallisen tehtävänsä hoitamisen työnantajana. Mutta kumpikaan, ei työläinen eikä työnantaja, voi vaatia tai tarjota oikeutta ja silti jatkaa pitkään yhteiskunnallisen tehtävänsä hoitamista. Siksi kumpikaan heistä ei nauti vapautta.
Vapaus edellyttää vähintäänkin sitä, että oikeudenmukaisuus toteutuu yhteiskunnallisten tehtävien suorittamisessa, sillä oikeudenmukaisuus tulee rakkauden edelle. Jos rakkaus on yhteiskunnallisen organismin elämänperiaate eikä se voi ilmetä pelkänä sosiaalisena oikeudenmukaisuutena, niin on selvää, että yhteiskunnallinen organismi on sairas ja vapaus heikentynyt. Vapaus on yhteiskunnallista terveyttä, sosiaalista ympäristöä, jossa yksilöllä on kaikki mahdollisuudet ja kannustus saavuttaa harmonia kaikilla elämänsä osa-alueilla.

Tämä on todellinen vapauden teoria, ja verrataanpa sitä väärään liberaaliteoriaan, jonka kuolintuskien keskellä anglosaksinen sivilisaatio yhä miehekkäästi ja säälittävästi yrittää kukoistaa. Parhaimmillaan liberaali teoria ei samaista vapautta *laissez faire -periaatteeseen;* tämä samaistus oli luonnollinen kehitys teoriasta, joka oli alun perin vähemmän ilmeisen väärä. Parhaimmillaan ja edustavimmillaan liberaali teoria pitää vapautta tasapainona henkilökohtaisen toimintavapauden ja yhteiskuntasopimuksesta johtuvien velvoitteiden välillä, jonka kansalaisten katsotaan tehneen keskenään hyvän järjestyksen vuoksi, ja jonka sopimuksen ehdot on määriteltävä yleisen mielipiteen perusteella, sillä kansan ääni on Jumalan ääni.

Yksilöllinen oman edun tavoittelu on ainoa vaikuttavaksi tunnustettu voima, nimittäin tavallinen oman edun tavoittelu, kun tarkastellaan henkilökohtaista vapautta, ja valistuneenlainen oman edun tavoittelu, kun tarkastellaan henkilökohtaisen vapauden välttämättömiä rajoituksia. Rakkaus ei tule lainkaan mukaan tähän tapaukseen, koska kaikki henkilökohtaisen vapauden uhraaminen, joka saattaa olla tarpeen järjestyksen vuoksi, katsotaan valistuneen oman edun riittäväksi selitykseksi.

Tämä teoria saattaisi toimia oikein hyvin, jos ihmiset olisivat täydellisiä. Se olisi kuitenkin keinotekoinen ja yksinkertaisesti väärä muotoiltu, mutta en näe mitään syytä, miksi se ei johtaisi samoihin tuloksiin kuin todellinen teoria; koska itsekkyys täydellisyydessään pyrkii samaan päämäärään kuin rakkaus, nimittäin korkeimman hyvän valitsemiseen.

Mutta emme ole täydellisiä. Olemme pohjimmiltaan hyviä ja totuutta rakastavia, mutta emme täydellisiä; olemme ehdottomasti vääristyneitä kohti itsekkyyttä, joka on rakkauden vastakohta. Vääristymä ei riitä tekemään meistä luonnostamme muita kuin hyviä ja kauniita, mutta se on selvä ja kiistaton tahra. Kukaan ei kiistä eikä voi kiistää sen olemassaoloa, olipa hän sitten kristillisen lankeemusopin kannattaja tai piti meitä kehittyvinä apinoista kohti superihmisiä.

Koska näin on, voisit odottaa liberaalin teorian poikkeavan täydellisestä toiminnasta yhtä paljon, mutta ei enempää kuin ihmiskunta poikkeaa täydellisestä valistuksesta oman edun arvioinnissaan; ja voisit kysyä, mitä parempaa työhypoteesia voimme odottaa tai toivoa epätäydellisessä maailmassa. On kaunista puhua rakkaudesta yhteiskunnan elämänperiaatteena; mutta koska rakkausteorian toimintaan vaikuttaa itsekkyyden taipumuksemme yhtä paljon kuin valistuneen oman edun teoriaan, mitä hyödyn korvaamalla yhden teorian toisella?

Tällainen päättely saattaa olla harhaanjohtavaa, mutta se olisi väärää, sillä rakkausteoria on totta, kun taas

******ebook converter DEMO Watermarks*********

Machine Translated by Google

valistuneen itsekkyyden teoria, mitä minä hyödyn siitä, että väärä teoria toimii paremmin kuin yksinkertaisesti väärän teorian pitäisi, koska rakkaus on edelleen auttamassa sitä; ja myönnän, että oikea teoria ei toimi niin hyvin kuin sen pitäisi, koska rakkaus on itsekkyyden saastuttamaa. Mutta kaikesta huolimatta on silti totta, että liberaali teoria on väärä teoria, ja väärä teoria ihmisasioissa johtaa väistämättä tuhoon pitkällä aikavälillä, koska olemme epätäydellisiä. Näin täytyy olla abstraktien periaatteiden perusteella.

Mutta minun ei tarvitse turvautua abstraktiin päättelyyn. Liberaalinen teoria on ollut keskuudessamme riittävän kauan, jotta voimme tarkkailla tuhoisaa prosessia todella toiminnassa. Kun se alun perin muotoiltiin, sen toiminnan epätäydellisyys ei ehkä ollut suurempaa kuin ihmiskunnan epätäydellisyys. Itse asiassa sillä ei ollut lainkaan merkittävää toimintaa; vasta kun teoria löysi ilmaisun taloustieteen opissa ja siihen perustuvassa poliittisessa toiminnassa, sen toiminta kasvoi yhteiskunnan liberaaliksi organisaatioksi, joka pitää meitä nyt lähes avuttomina otteessaan.

Liberalismin puhtaasti teoreettisen hypoteesin ilmaiseminen taloustieteessä ja siihen perustuvassa politiikassa oli päättelyn kysymys; ja tämä päättely oli rappeutumisprosessin alku. Niin kauan kuin sydän oli vapaa kumoamaan väärä teoria, ei voinut olla ihmiskunnan alhaisuutta alhaisempia tuloksia; mutta väärän teorian pohjalta päättely voi edetä alhaisuuteen rajattomasti. Aluksi ehkä oletettu tasapaino henkilökohtaisen toimintavapauden ja järjestyksen vuoksi tehtyjen uhrausten välillä oli vain hieman vääristynyt henkilökohtaisen vapauden puolelle; mutta kun ihmiset tottuivat tähän väärään tasapainoon ja alkoivat pohtia asiaa, heidän itsekkyytensä löysi helposti tekosyitä vaa'an kääntämiseen hieman enemmän henkilökohtaisen vapauden eduksi. Ja niin prosessi jatkui, kunnes saavutimme alastoman *laissez-faire -periaatteen,* joka julistettiin juhlallisesti korkeimmaksi taloudelliseksi ja poliittiseksi viisaudeksi.

Siihen mennessä olimme väärän teorian orjia, ainakin yksilöinä. Hyväsydämisyydestä ei ollut hyötyä; rajoittamaton kilpailu oli päivän sääntö, jota suojelivat maan lait ja koko yhteiskunnan organisaatio; hyväsydäminen mies saattoi vain huokaista ja sanoa itselleen, että liiketoiminta oli liiketoimintaa, että talouden lait olivat viidakon armottomat lait – syö tai sinut syödään.

Mutta ihmisluonto pysyi hyvänä ja kauniina, ja *laissez faire* -periaatteen seuraukset olivat avoimesti järkyttäviä. Yksilö ei voinut tehdä mitään muuttaakseen sitä, mutta yhteisö kokonaisuutena saattoi hillitä viidakon lakia; ja niin kävi, että ihmiset kääntyivät poliittiseen toimintaan, jolta he aiemmin olivat vaatineet teollisuuden jättävän sen rauhaan ja kehottaneet sitä puuttumaan asioihin yhä enemmän yhteiskunnallisen lainsäädännön avulla.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Kansallissosialisti, kirjoittanut William Joyce

THOMAS CARLYLE on ensimmäinen edeltäjiensä brittiläisten ajattelijoiden joukossa, jotka esittivät kirjoituksissaan joitakin fasistisen filosofian pääsuuntauksia, ja heistä Shakespeare ja Goldsmith antoivat paljon. Mutta Carlylen koko laajassa laajuudessa ei ole mitään, mitä voitaisiin pitää muuna kuin kansallissosialistisen mielen tuotoksena. Hänellä itsellään oli kansallissosialismin henki jo kauan ennen kuin nimi oli olemassa. Hänen sanansa ovat aina patriootin sanoja. Hänen intohimoinen rakkautensa isänmaata kohtaan ei ehkä omana aikanaan täyttänyt isänmaallisuuden testejä, koska hän ei rakastanut abstraktiota, vaan kansaa. Ja tässä piilee juuri vanhan ja uuden isänmaallisuuden perustavanlaatuinen ero. Vanha keskittyy ideoihin ja ulkoisiin piirteisiin: uusi keskittyy kansan todellisuuteen ja on isänmaallisuutta, koska se on sosialismia ainoassa kunniallisessa merkityksessä, joka termiin voidaan liittää.

Tämän lyhyen artikkelin tarkoituksena ei ole kirjoittaa Carlylesta, arvostella häntä ja lisätä jo ennestään raskasta yleistysten joukkoa, joka väistämättä kudotaan jokaisen suuren kirjailijan ympärille. Vielä vähemmän aiomme keskustella siitä, mitä varomattomat kuvailisivat "Carlylen politiikaksi". Antakoot niiden, joilla on yllin kyllin aikaa, ryhtyä tutkimuksiin, joiden tarkoituksena on osoittaa, että suuri kirjailija oli whig- tai konservatiivipuolue. Sen osoittaminen, että hän oli jompikumpi, olisi vaikeaa; mutta vaikeuden lisäksi se olisi hyödytöntä, koska nämä ikivanhat termit eivät tarkoita mitään sellaista, mikä on olemassa Britannian nykypolitiikassa. Sen sijaan, että yrittäisimme todistaa teesimme, esittelemme yksinkertaisesti Thomas Carlylen vielä kerran.

Niille, jotka ovat epäviisaasti jättäneet hänet pitkäksi aikaa, antakaa hänen puhua puolestaan, niin hänen sanansa tarjoavat kansallissosialistille sekä inspiraatiota että vahvistusta fasistiselle teorialle. Jokainen fasistisen kansallissosialismin kannattaja on tietoinen hänen liikettään vastaan jatkuvasti esitetystä syytöksestä: että hän juonittelee vapauden tuhoamiseksi. Ehkäpä kansallissosialistista uskontunnustusta vastaan ei esitetäkään useammin syytöstä.

Silmäillessämme *Past and Present* -kirjan sivuja , luemme:

> ”Vapaus? Ihmisen todellinen vapaus on sitä, että hän löytää tai pakotetaan löytämään oikea polku ja kulkemaan sitä. Oppia tai saada opetusta siitä työstä, johon hän todellisuudessa kykeni, ja sitten luvan, suostuttelun ja jopa pakon sanelemana ryhtyä tekemään sitä. Se on todellinen autuus, kunnia, ’vapaus’ ja maksimaalinen hyvinvointi. Jos vapaus ei ole sitä, minulla ei ole juurikaan väliä vapaudesta.”

Tuskinpa koskaan on esitetty selkeämpää lausuntoa siitä, että ilman kuria vapaus on mahdotonta.

Samoin näemme tässä selkeän vaatimuksen oikeudesta toimia. Kuten Sir Oswald Mosley sanoo: ”Vapauden alku on taloudellisen kaaoksen loppu. Mutta miten taloudellinen kaaos voidaan voittaa ilman toimintavaltaa? Perustuslaillinen vapaus on säilytettävä, mutta tämä vapaus ilmenee kansan vallan kautta valita parlamentti ja hallitus ja siten valita haluamansa johtamismuoto. Sen pidemmälle se ei voi mennä.” Tai lainatakseni virallista vaaliohjelmaa...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Brittiläinen unioni: Fasismi on kansakunnan johtajuutta. Se ei ole diktatuuria sanan vanhassa merkityksessä, joka tarkoittaa hallitusta kansan tahtoa vastaan. Se on diktatuuria sanan nykyaikaisessa merkityksessä, joka tarkoittaa hallitusta, jolla on kansan aseistama täysi toimintavalta voittaa ongelmat, jotka on ratkaistava, jos kansakunta aikoo elää.

Carlylen johtajuus- ja auktoriteettioppi ei sisällä kumpaakaan vanhojen puolueiden luokkakäsityksistä. Yhtä vastenmielisiä hänelle ovat snobismi ja luokkasota. Pitkät lainaukset ovat tuskin perusteltuja, elleivät ne ole poikkeuksellisen arvokkaita, mutta tässä otamme vapauden lainata pitkää katkelmaa, koska se on yksi parhaista koskaan kielellämme kirjoitetuista:

> ”Kaksi miestä kunnioitan, eikä kolmatta. Ensimmäinen, työläs käsityöläinen, joka maasta tehdyillä työkaluilla vaivalloisesti valloittaa Maan ja tekee siitä miehen käsintehdyn. Kunnioitettava minulle on kova käsi; kiero, karkea; jossa kuitenkin piilee ovela hyve, voittamattoman kuninkaallinen, kuten tämän planeetan valtikassa. Kunnioitettava on myös karu kasvot, sään ruskettama, likaantunut, karkeine älyineen; sillä ne ovat ihmisen tavoin elävän Miehen kasvot.”
> Oi, sitäkin kunnioitettavampi olet töykeytesi vuoksi, ja jopa siksi, että meidän täytyy sekä sääliä että rakastaa sinua! Tuskin rukoiltu veli! Selkäsi oli meille niin kumarassa, suorat raajasi ja sormesi epämuodostuneet: sinä olit värväytyjämme, jolle arpa lankesi, ja taistelumme olivat niin turmeltuneita. Sillä sinussakin oli Jumalan luoma hahmo, mutta sitä ei ollut tarkoitus avata; sen täytyi seistä työn paksujen kiinnikkeiden ja vaurioiden peitossa; ja ruumiisi, kuten sielusi, ei saanut tuntea vapautta. Silti raataa, raataa: sinä olet velvollisuudessasi, ole siitä poissa kuka tahansa; sinä raadaat kaiken välttämättömän eteen, jokapäiväisen leivän eteen.
>
> Toista ihmistä kunnioitan, ja vielä korkeammalta: Häntä, jonka nähdään työskentelevän hengellisesti välttämättömän eteen; ei jokapäiväisen leivän, vaan Elämän leivän. Eikö hänkin ole velvollisuudessaan pyrkimässä sisäiseen harmoniaan; paljastaen tätä teoin tai sanoin kaikkien ulkoisten ponnistelujensa kautta, olivatpa ne korkeita tai matalia? Korkeimmaksi kaikista, kun hänen ulkoinen ja sisäinen ponnistelunsa ovat yksi: kun voimme kutsua häntä Taiteilijaksi; ei vain maalliseksi käsityöläiseksi, vaan inspiroituneeksi Ajattelijaksi, joka taivaallisella työkalulla valloittaa taivaan puolestamme! Jos köyhä ja vaatimaton työ, jolla meillä on Ruokaa, eikö hänen puolestaan tarvitse vastineeksi tehdä korkeaa ja loistavaa työtä, jotta hänellä olisi Valoa, Ohjausta, Vapautta, Kuolemattomuutta? Näitä kahta, kaikissa asteissaan, kunnioitan: kaikki muu on akanoita ja tomua, jotka antavat tuulen puhaltaa minne haluaa.

Työn arvokkuutta ei ole koskaan ilmaistu uskollisemmin kuin näillä riveillä, jotka yksinään julistavat Carlylen suureksi kansallissosialistiseksi ajattelijaksi. Lukemattomat sosialistiset kirjanoppineet ovat kirjoittaneet paljon samasta aiheesta, mutta kukaan heistä ei käsittele teemaa tällä tavalla. Parhaimmillaan työ esitetään vaivana ja pahimmillaan kirouksena, heidän yleisenä näkemyksenään on, että työ on tarkoituksenmukainen ja väistämätön epäoikeudenmukaisuus, joka kohdistuu ihmiseen, jonka on lunastettava itsensä häpeästä vaatimalla korkeinta hintaa palveluksistaan. Mutta olipa hinta kuinka korkea tahansa, hän on sosialistisessa filosofiassa vain "palkkaorja". Siksi on mielenkiintoista lukea, mitä Carlyle sanoo sankaruuden ja saavutusten motiiveista. Hän kirjoittaa: ”On ihmisille panettelua sanoa, että helppous, nautinnon toivo, palkkio – mikä tahansa sokeriluumu tässä maailmassa tai

> tulevassa – herättää heidät sankarilliseen toimintaan. Halvimmassakin kuolevaisessa on jotakin jalompaa. Köyhällä, kiroilevalla sotilaalla, joka palkataan ammuttavaksi, on sotilaan kunnia, joka on erilainen kuin harjoitusmääräykset ja päiväraha. Aadamin köyhin poika ei hämärästi kaipaa makeiden asioiden maistamista, vaan jalojen ja totuudenmukaisten asioiden tekemistä ja itsensä puolustamista Jumalan taivaan alla jumalallisena ihmisenä. Näytä…”

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

> Jos hän tekee niin, tylsinkin arkipäivän raataminen sytyttää sankarin. Ne tekevät suurta vääryyttä ihmiselle, joka sanoo viehättyvänsä helppouteen. Vaikeus, luopuminen, marttyyrikuolema, kuolema ovat houkutuksia, jotka vaikuttavat ihmisen sydämeen. Jos sytytät hänen sisäisen hyväntuulisen elämänsä, saat liekin, joka polttaa kaikki alemmat ajatukset."

Tällaiset tuntemukset eivät voi koskaan olla peräisin finanssidemokratiasta tai sen ihailijoista. Carlyle, mainittakoon, käsittelee tässä sankaruuden, ei pelkän työn, motiiveja. Hän iskee vanhan marxilaisen dogmin, työarvoteorian, juurille ja tuhoaa sen. Hän osoittaa selkeimmän ymmärryksen siitä, mitä Marx ei koskaan ymmärtäisi: että luova äly ja sankarillinen toiminta ovat täysin yhteismitattomia tavallisten työprosessien kanssa; ja että ihmisen jaloimpia ja siten tärkeimpiä saavutuksia ei voida missään nimessä pitää pelkän mekaanisen ponnistelun kategoriassa.

Carlyle saattaa väittää, että hän vain esittää ihmisen järjettömänä tai järjettömänä olentona. Jos asia on niin, Carlyle on oikeassa.

Joissakin yhteiskunnissa sankaruus kutistuu äärimmilleen. Nykyään finanssidemokraattisissa maissa juutalaiset rahoittajat jopa vähättelevät ja vihaavat sitä, koska se vahvistaisi kansallista luonnetta kansallista itsenäisyyttä vaativalla ylpeydellä. Mutta se, että sankarillinen motiivi voi olla pikemminkin sääntö kuin poikkeus, on osoitettu Saksassa ja Italiassa, joissa, vaikka fasistisen järjestelmän koko tarkoituksena on parantaa kansan kohtaloa tunnistamattomaksi, valtaosa ihmisistä on valmis uhraamaan kaiken, ei aineellisen hyödyn, vaan pyhinä pitämiensä periaatteiden vuoksi.

Kirjoittajamme osoittaa yhdessä erittäin silmiinpistävässä kohdassa työn ja imperiumin todellisen suhteen. Kun väitetään, että Thomas Carlyle oli pelkkä sosialisti, meidän on ajateltava propagandaa, jota kansainvälinen sosialismi on niin monien vuosien ajan harjoittanut imperialismia vastaan, ja vedottava yhteen Sartor Resartuksen silmiinpistävimmistä kohdista:

"Totta, sinä Kulta-Hofrat", huudahtaa professori muualla: "liian ahdasta." Sillä välin, minkä osan tästä mitättömästä maapallosta olette itse asiassa kyntäneet ja kaivaneet, kunnes se ei enää kasva? Kuinka tiheästi teillä on väestöä Amerikan pampoissa ja savannissa; muinaisen Karthagon ympäristössä ja Afrikan sisämaassa; Altai-vuoriston molemmilla rinteillä, Aasian keskitasangolla; Espanjassa, Kreikassa, Turkissa, Synkässä Tartarissa, Kildaren Curraghissa? Yksi mies, yhden vuoden aikana, niin kuin olen ymmärtänyt, jos lainaatte hänelle maan, ruokkii itsensä ja yhdeksän muuta. Voi, missä nyt ovat yhä hehkuvan, yhä laajenevan Eurooppamme hengistit ja alarit? jotka, kun heidän kotinsa käy liian kapeaksi, värväytyvät ja ohjaavat tulipylväiden tavoin eteenpäin noita tarpeettomia massoja lannistumatonta elävää urheutta; varustettuina, ei nyt taistelukirveellä ja sotavaunuilla, vaan höyrykoneella ja auralla? Missä he ovat? – Säilyttämässä saalistaan?

On mielenkiintoista huomata tässä esimerkki aristokratiaa kohtaan tunnetusta asenteesta, jota Carlyle toistaa lähes joka kerta. Hän oli liian syvällinen ajattelija ja äärettömän rehellinen teeskennelläkseen aristokratian olevan tarpeetonta. Hänen kirjoituksissaan tehdään yhä uudelleen selväksi, ettei hän voi kuvitella minkään kansan toimivan yhteisönä ilman johtajien luokan ohjausta. Mutta se, mitä hän odottaa tältä luokalta, tehdään myös hyvin selväksi, ja se on jyrkässä ristiriidassa sen kanssa, mitä hänen aikansa ihmiset saivat ja mitä meidän aikamme ihmiset ovat vielä hyvin lyhyen aikaa saamassa. Hän halusi rakentaa todellisen Brittiläisen imperiumin, ja tämä halu on selvästi kirjoitettu hänen omin sanoin:

> "Englanti, pian tämä saaremme tulee pitämään sisällään vain pienen osan englantilaisista."

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

> Amerikassa, Uudessa-Hollannissa, idässä ja lännessä aina antipodeille asti, tulee olemaan saksikunta, joka kattaa laajoja alueita maapallolla. Ja mikä voi nyt pitää kaikki nämä yhdessä käytännössä yhdeksi kansakunnaksi, niin että he eivät riitele ja taistele, vaan elävät rauhassa ja veljellisessä kanssakäymisessä? Tätä pidetään syystäkin suurimpana käytännön ongelmana, asiana, jota kaikenlaiset suvereniteetit ja hallitukset ovat täällä saavuttamassa.
>
> Mikä saa tämän aikaan? Parlamentin säädökset, eivät hallinnolliset pääministerit. Amerikka on erotettu meistä siinä määrin kuin parlamentti voi sen erottaa. Älkää kutsuko sitä fantasioksi, sillä siinä on paljon todellisuutta. Tässä, sanon minä, on englantilainen kuningas, jota ei aika eikä sattuma, parlamentti tai parlamenttien yhdistelmä voi syrjäyttää. Eikö tämä kuningas, Shakespeare, loista kruunatulla suvereeniudella meidän kaikkien yli jaloimpana, lempeimpänä, mutta silti vahvimpana yhdistävänä merkkinä; tuhoutumaton?

Johtopäätös ei tietenkään ole se, että meillä olisi Shakespeare fasistisena keisarina, vaan se, että vahvimpien siteiden täytyy todellakin olla kansamme henkisessä kulttuurissa, missä tahansa päin maailmaa se onkin; ja viime kädessä tämä väite ei tarkoita enempää kuin sitä, että kansojen käytös ja kohtalo määräytyvät niiden filosofioiden mukaan, joita ne kannattavat. Jaloimman filosofian perusteellinen tunteminen on jalojen tekojen tekemistä; neekeri- ja seemiläiskulttuurien aiheuttaman surkean turmeluksen alistaminen on valkoisen ihmisen tuhoa.

Carlyle tiesi, etteivät sopimukset eivätkä konferenssit voisi luoda hänen niin kovasti haluamaansa maailman yhtenäisyyttä. Sen saavuttaminen olisi mahdollista vain hengellisen yhtenäisyyden kautta. Kuten olemme toisessa yhteydessä kirjoittaneet: "Missä ei ole kollektiivista henkeä, ei voi olla kollektiivista turvallisuutta." Mutta tämä hengellisen voiman lähde, tämä kulttuuri ja filosofia, voivat tulla vain todellisesta aristokratiasta, joka ei perustu mihinkään sellaisiin luokkakäytäntöihin kuin finanssidemokratiassa vallitsevat. Toisaalta Carlyle korosti aivan oikein maanomistuksen ja kansakunnan kulttuuriin vaikuttamisen välistä yhteyttä. Teoksessa *Past and Present* sanotaan osuvasti: ”Maa on aristokratian oikea perusta; kuka tahansa omistaa maan, hän on painokkaammin kuin kukaan muu kuvernööri, maan ihmisten varakuningas. Se on näinä päivinä, kuten se oli Henry Plantagenetin ja apotti Samsonin aikoina, niin se tulee olemaan kaikkina päivinä. Maa on meidän kaikkien äiti; se ravitsee, suojaa, ilahduttaa, rakastavasti rikastuttaa meitä kaikkia: kuinka monella tavalla, ensimmäisestä heräämisestämme viimeiseen uneemme hänen siunatulla äitinsä sylissä, hän, kuin siunatuilla äidin käsivarsilla, syleilee meitä kaikkia.”

Carlyle ei kuitenkaan täysin osannut ennakoida teollisen vallankumouksen vaikutuksia. Hän tuskin kykeni kuvittelemaan päivää, jolloin kaikki tuhoutuisi ja maanviljelijä, maanviljelijä ja maanomistaja joutuisi kurjan voimattomuuden asemaan, juutalaisen koronkiskonnan kahleissa.
Hän ei olisi uskonut, että maanomistaja voisi tässä säälittävässä tilanteessa näytellä hyväntahtoisen aristokraatin roolia; sillä hänelle aristokratia oli valtaa, ja valta merkitsi vastuuta ja palvelua. ”Yläluokka”, hän kirjoittaa, ”ilman velvollisuuksia on kuin jyrkänteelle istutettu puu, jonka juurista koko maa on murentunut. Luonnolla ei ole ketään, joka ei olisi marttyyri. Mitä jalous tarkoittaa, jos se on jaloa? Jalous ei ole koskaan piillut urheassa kärsimyksessä toisten puolesta, ei laiskassa toisten kärsimyksen aiheuttamisessa meidän puolestamme.”

Carlylen teoksista voi lukea tuntikausia kohtia, jotka käsittelevät hänen aikansa olosuhteita ja jotka soveltuisivat yhtä lailla meidän oloihinmme. Tuskin voi olla miettimättä, onko parlamentille tapahtunut mitään viimeisen sadan vuoden aikana, kun lukee:

”Parlamentin on, millä tahansa ponnisteluilla, noustava pois noista tekemättömyyden syvistä uumista ja opittava sanomaan joka puolelta jotain rakentavampaa kuin Laissez-faire. Jos parlamentti ei voi oppia sitä, mitä parlamentille tapahtuu?” Englannin miljoonat uurastajat kysyvät ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Ennen kaikkea Englannin parlamentti, voitko hallita meitä vai et? Parlamentti etuoikeuksineen on vahva, mutta pakko ja luonnonlait ovat sitä voimakkaampia. Jos parlamentti ei voi tehdä tätä, niin ennustamme, että parlamentti tekee jotakin muuta ja asioita, jotka oudoimmalla ja ei-onnollisimmalla tavalla edistävät sen toteutumista – luultavasti ei juurikaan parlamentin eduksi! Asia on tehtävä tavalla tai toisella.

Kuten Adolf Hitler sanoi: ”Etwas muss geschehen.” Tai kuten Oswald Mosley on todennut: ”Molempien valtiojärjestelmien, eli kahden suuren organisaatiopuolueen, tulos on lopulta sama: vakaus sekoittuneena taantumukseen ja muutosvastarinta, edistys sekoittuneena jarruttavaan keskusteluun ja komitean vastuuttomuuteen, päätyvät yhtä lailla kaaokseen. Molemmat ovat välineitä asioiden tekemisen estämiseksi, ja nykyajan ensimmäinen vaatimus on, että asiat tehdään.” Tämä katkelma teoksesta The Greater Britain osoittaa Carlylen kanssa vallitsevan yhteisymmärryksen, joka siirtyy vakaumuksesta ilmaisumenetelmään.

Kirjoittajastamme voidaan valita mikä tahansa satunnainen kohta havainnollistamaan hänen vihaansa likaista Manchesterin koulukunnan materialismi:

”Näinä monimutkaisina aikoina”, hän kirjoittaa, ”kun käteismaksu on ainoa yhteys ihmisten välillä, ihmiskunnan työtätekevät luokat julistavat hämmentävällä mutta painokkaalla tavallaan työtätekeville, että heitä hallitaan; että heidän on pakko, chartismien, rikollisjärjestöjen, raatojen polttojen ja jopa synkempien asioiden uhalla kuin nämä, käteismaksu on ainoa yhteys; ja on niin paljon asioita, joita käteisellä ei voi ostaa! Käteinen on suuri ihme, mutta sillä ei ole kaikkea valtaa taivaassa eikä edes maan päällä.”

Ottaen huomioon kaiken, mitä Carlyle kirjoitti ja mitä hänestä on kirjoitettu, olisi turhaa ja ylimielistä yrittää tehdä niin lyhyessä artikkelissa täydellinen analyysi hänen työstään. Olisi jopa harkitsematonta valita otteita hänen kirjoituksistaan ja pitää niitä pelkkinä poliittisen uskontunnustuksena. Tästä syystä olemme omaksuneet toisen ja suoremman menetelmän, jossa valitsemme hänen valtavasta teoksestaan sattumanvaraisesti otteita, joita ei ole tarkoitettu rajoitettaviksi pelkkien poliittisten oppien termeihin, vaan jotka hengessään ja järjellään ovat kansallissosialistisen ajattelun ilmaisuja, joista jokainen fasisti voisi olla ylpeä.

Jos väitetään, että valintaa on heikentänyt puolueellisuus, ainoa vastaus on, ettei kukaan vastuullinen henkilö ole koskaan syyttänyt Carlylea epäjohdonmukaisuudesta. Filosofia, jonka löydämme yhdeltä sivulta, löytyy toiselta, ja niin edelleen kirjan loppuun asti. Sen sijaan, että olettaisimme, että alkuperäinen väitteemme on todistettu lukijaa tyydyttävällä tavalla, pitäisimme paljon parempana, että hän etsii todisteita itse Thomas Carlylen jatkotutkimuksesta, jonka kovuuden ja ajattelun puhtauden tulisi toimia esimerkkinä niille, jotka kannattavat rautakauden teräsuskontaisuutta, joka Mosleyn sanoin: "leikkaa läpi illuusion sanaston uuden todellisuuden saavuttamiseksi".

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

William Morris - Kansallissosialisti, Arthur Reade

Englantilaisten sosialistien asenne William Morrisia kohtaan on pitkään aiheuttanut yllätystä ja pettymystä hänen ihailijoissaan. Tässä oli mies, yksi 1800-luvun suurimmista, joka valtansa huipulla laiminlöi monia entisiä kiinnostuksen kohteitaan heittäytyäkseen sosialistiseen liikkeeseen. Yksikään yhtä kaliiperinen englantilainen ei ollut koskaan liittynyt sen riveihin.
Ja silti hän on tavallaan aina pysynyt liikkeessä muukalaisena, ja hänen sosialistitoverinsa tuntevat hänet sellaisena. He ovat ajoittain tunnustaneet hänen suuruutensa vaivautuneesti, hänen työtään ja saavutuksiaan on ylistetty teeskennellen, mutta he eivät ole koskaan antaneet hänelle sydäntään, eivätkä ole koskaan pitäneet häntä yhtenä heistä ja inspiroituneena johtajanaan. Tämä asema on varattu saksalaisjuutalaiselle Karl Marxille.

Tämä tosiasia valaisee huomattavasti Morrisin läsnäolon sosialistien keskuudessa aiheuttamaa hämmennystä. Hän oli todellakin heidän kanssaan yhtä halussaan lopettaa kurja köyhyys ja siihen liittyvät pahuudet ja uskoi, että sosialismi, jossain muodossa, tarjoaisi ulospääsytien. Mutta hänen elämänkatsomuksensa ja näkemyksensä sosialismista poikkesivat monissa tärkeissä suhteissa "tovereiden" näkemyksistä, ja hän tunsi sisimmässään, että heille suositeltu yhteiskunta olisi vankila hänelle itselleen. Hän taisteli kuuliaisesti Marxin kanssa ja yritti tunnollisesti imeä hänet itseensä. Hänellä oli jopa hetkiä, jolloin hän oli innostunut "Pääomasta". Mutta pitkällä aikavälillä jokin hänessä, vahvempi kuin hänen pinnallinen minänsä, kapinoi. Hän halusi vallankumouksen – kyllä, mutta tämä marxilainen yhteiskunta ei ollut hänen näkemystään vastaava elämäntapa. Se oli hänelle aivan liian mekaaninen, liian abstrakti, liian urbaani; liian kosmopoliittinen, liian epäenglantilainen.

Marxin ja Morrisin elämänkatsomuksen välillä oli todellakin suuri kuilu. Marx oli kosmopoliittinen juutalainen, Morris oli eteläenglantilainen. Marx oli työhuoneen mies, Morris ulkoilman ja työpajan mies. Marx syleili kaupunkia, Morris unelmoi aina maaseudusta, joka olisi puhdistettu "höyryn ja männäniskun kuorsauksesta", ja Lontoosta, joka olisi "pieni, valkoinen ja puhdas". Marx oli koneintoilija, Morris halusi elvyttää yksilöllisen käsityötaidon, joka oli tehnyt Englannista kauniin. Marx oli materialisti, jolla oli visioita koneellisesta yhteiskunnallisesta organisaatiosta, Morris oli runoilija ja sellaisena hieman anarkisti. Marx saarnasi luokkavihaa ja sisällissotaa. Morrisin sydämen huuto oli toveruuden puolesta. "Yhteys on taivas, ja toveruuden puute on helvetti: yhteys on elämä, ja toveruuden puute on kuolema! Ja teot, joita teette maan päällä, teette ne yhteyden vuoksi."

Morris ei siis, kuinka kovasti hän yrittikään, koskaan pohjimmiltaan ollut marxilainen. Kosmopoliittisuus, olipa se sitten kansainvälisen sosialismin tai kansainvälisen rahoituksen suuntaista, oli hänelle vastenmielinen. Hän ei syntynyt ainoastaan unelmien unelmoijana, vaan myös sosialistina. Sosialistina hän oli edelläkävijä jollekin, joka oli vielä ajan kohdussa. Hänen hengellinen yhteenkuuluvuutensa oli liikkeen kanssa, joka syntyi ja vahvistui vasta kauan hänen kuolemansa jälkeen. Hänen todellinen paikkansa ei ole marxilaisten, vaan kansallissosialistien keskuudessa.

Sillä Morris oli voimakkaiden intohimojen mies, eikä mikään hänen elämässään ollut voimakkaampi tai pysyvämpi kuin hänen intohimonsa Englantiin. Kuinka rakastavasti ja ymmärtäväisesti hän kirjoittaakaan tämän ulkonäöstä.

Maa on pieni maa, liian suljettu kapeisiin meriin, siltä näyttää, ettei sillä ole paljon tilaa paisua valtavaksi; siellä ei ole suuria autiomaita, jotka olisivat ankeudessaan musertavia, ei

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

suuria metsien yksinäisyyksiä, ei kauheita, tallaamattomia vuorenseinämiä: kaikki on mitattua, sekoittunutta, vaihtelevaa, liukuen helposti toiseen; pieniä jokia, pieniä tasankoja, jotka paisuvat nopeasti - muuttuvia ylängöitä, kaikki ympäröity kauniilla, järjestyneillä puilla; pieniä kukkuloita, pieniä vuoria, joiden päällä on lammaskäytäväjen muureja: ei vankilaa eikä palatsia, vaan kunnollinen koti."

Sama lämmin arvostus leimaa ihania kuvauksia englantilaisista maisemista ”Maallisen paratiisin” johdannoissa kuukausi kuukaudelta ja on jatkuva seuralainen sille unelmalle uudistetusta ja heränneestä Englannista, joka on ”Uutisia tyhjästä” -tarinan teema, ja antaa niin paljon väriä ja hehkua ”John Ballin unelmalle”. Morrisin Sosialismi sai todellakin pitkälti inspiraationsa kaipauksesta pelastaa tai palauttaa vanhat englantilaiset arvot, sen arkkitehtuurin loisto, sen maiseman kauneus, yksilöllinen työnjälki, joka teki käsityöläisistä jopa sen vaatimattomimmistakin ihmisistä, sen kansan luonteesta ”tosi maalaismaisen ja ahdasmielisen, mutta vakavan, totuudenmukaisen ja yksinkertaisten tapojen omaavan”. Hän kertoi kerran birminghamilaiselle yleisölle nähneensä Ylä-Thamesin syrjäisessä kolkassa puoli tusinaa ”pientä kyläkirkkoa, joista jokainen on kaunis taideteos. Nämä ovat Thamesin varren maaseutuhölmöjen, kuten te meitä kutsuisitte, teoksia – ei mitään sen suurempaa. Jos samanlaiset ihmiset suunnittelisivat ja rakentaisivat niitä nyt, he eivät voisi tehdä mitään parempaa kuin tavalliset pienet, vaatimattomat nonkonformistiset kappelit, joita näkee hajallaan uusilla kaupunginosilla. Sitä ne vastaavat…” Ja Westminsteristä hän kirjoitti, että ”tämän suuren eepoksen tekijät eivät ole jättäneet jälkeensä nimiä. Sillä se ei todellakaan ole yhdenkään ihmisen, vaan Kaakkois-Englannin kansan työtä. Se oli erottamattoman tahdon työtä miesjoukolle, joka työskenteli, kuten eläi, koska he eivät voineet tehdä toisin…” Löytää nykyaikaisen elämän termein jonkinlainen vastine tälle saavutukselle, tuolle aikaisemman, onnellisemman Englannin hengelle – tämä oli Morrisin sosialismin liikkeellepaneva voima.

Hänen todellinen paikkansa on siis sosialismissa, joka on lakannut olemasta kosmopoliittinen ja muuttunut kansalliseksi. Ja koska hän on kyllästynyt keskiaikaan, hän olisi tuntenut erityistä kiinnostusta kaikkiin näihin kansallissosialismin puoliin, jotka tuovat mieleen keskiaikaiset käsityöläiskillat. Se, että yritysvaltion kansalaisuuden ei tulisi perustua pelkästään alueelliseen perustaan, vaan aktiiviseen jäsenyyteen suuressa työläiskillassa, olisi tuntunut hänestä korkeimmalta järkevyydeltä.
Hän olisi tosin katunut sitä, että insinöörit ja teknikot olivat niin pitkälti syrjäyttäneet keskiajan yksittäisen käsityöläisen. Mutta hän olisi tuntenut, että tunnustaessaan järjestäytyneiden työntekijöiden merkityksen sinänsä yritysvaltio oli saanut inspiraationsa oikeasta ajatuksesta.
Liian kauan politiikka oli ollut irrallaan tavallisen ihmisen tarpeista ja toiveista ja jätetty noiden juristien erikoistuneiden käsiin, jotka ovat ilkikurisesti väistettyjä ja kiitollisia, joiden monopoleista vihainen kansa teoksessa ”John Ballin unelma” haluaa niin kovasti eroon. Teoksessa ”Uutisia tyhjästä” parlamenttitalot ovat vain mielenkiintoinen jäänne. Englantia hallitsevat englantilaiset ja englantilaisia varten, eikä se ole enää niiden taloudellisten etujen pelinappula, jotka nykyään manipuloivat sen puoluepolitiikkaa Westminsterissä.

Toinen kansallissosialismin piirre, jonka Morris olisi täysin hyväksynyt, on sen korostus maatalouden perustavanlaatuisesta merkityksestä. Morris, kuten nykyajan kansallissosialistitkin, ei kuvitellut onnellista yhteisöä suurten kaupunkien, vaan pääasiassa maatalouteen perustuvan yhteiskunnan termein. Maa on hänelle intohimo. "Maa ja sen kasvu ja sen elämä! Jospa vain voisin sanoa tai näyttää, kuinka rakastan sitä!"

Mutta ei pelkästään runojen kirjoittamisen aiheena. Myös vahvan rodun vaalimisen ja vaalimisen kohteena. Yksi Morrisin kauneimmista näkymistä maailmassa oli "vihreät, kasvun alkaneet eekkerit", ja yhdessä kirjeistään hän puhuu elokuusta ja sen kultaisesta sadosta.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

peltoja parhaimpina kuukausina nähdä Englannin maaseutua. ”News from Nowhere” -teoksessa on ihastuttava kuvaus heinäntekijöistä työssään Thamesin laaksossa, kaikki iloisesti pukeutuneina, niin että niitty näytti jättimäiseltä tulppaanipenkiltä. ”Kaikki kädet työskentelivät harkitusti, mutta hyvin ja tasaisesti, vaikka he olivat yhtä äänekkäitä iloisesta puheesta kuin syyskottaraisten lehto.” Maaseutua ei ollut enää kauan sitten katsottu alas, sitä ei ollut laiminlyöty, se oli ollut tylsä. Muualla hän kirjoittaa: ”Haluan kaupungin olevan täynnä maaseudun kauneutta ja maaseudun kaupungin älykkyyttä ja eloisaa elämää.”

Morris olisi todellakin innokkaasti kannattanut koko taloudellisen autarkian nimellä kulkevaa oppia. Hän ymmärsi kaupan romantiikan ja hyödyllisyyden ja kuvitteli vanhan London Bridgen alla olevia vihreitä aaltoja liplattavana.

> Muutamia kölejä, joissa on levanttilaiset sauvat,
> hakattu marjakuusipuusta palaneelta kukkulalta, ja
> teräviä ruukkuja, joita kreikkalaiset kädet ahkerasti
> täyttivät, ja vaalivat niukkoja mausteita kaukaisesta
> merestä, Firenzen kultakangasta ja Ypresin
> seinävaatteita, ja bruggelaista kangasta ja guiennen tynnyriä.”

Tietyt kauniit ja harvinaiset esineet on välttämättä hankittava kaupan kautta. Ilman nykyaikaista talousoppia, jossa eletään viennillä, uhrataan kaikki "suotuisan kauppatase" saavuttamiseksi, hän tunsi vain halveksuntaa. Onnellisen elämän perusta ja salaisuus oli hänelle siinä, että hän tuotti asioita omasta maaperästään. Klassinen ilmaus tästä tunteesta löytyy hänen kuvauksestaan Burgdalen miesten elämästä tuossa jalossa romanssissa "Vuorten juuret". Teoksessa "Uutiset tyhjästä" Englanti on vapautunut riippuvuudestaan valtavasta ulkomaankaupasta ja löytänyt onnen ja huomattavan runsauden omista varoistaan.

Vielä yksi yhteys kansallissosialismin ja Morrisin välillä löytyy edellisen filosofiasta *Kraft durch Freude* (Voimaa ilon kautta). Tämä on läheisessä yhteydessä Morrisin opetukseen työn ilosta. Suuri osa tavallisesta sosialistisesta propagandasta pyrkii esittämään työn kirouksena. Tämä on kaukana Morrisista. "Yritin miettiä, mitä minulle tapahtuisi", hän kirjoittaa, "jos minulta kiellettäisiin tavallinen päivittäinen työni; ja tiesin, että kuolisin epätoivoon ja väsymykseen." Mutta hän katsoi, että "mikään työ, jota ei voida tehdä ilolla, ei ole tekemisen arvoista", ja hän pyrki sosialisminsa kautta varmistamaan, että kaikki hänen työtoverinsa voisivat myös valita mieleisensä työn ja rakastaa sitä kuten hän. Jo mainitsemistaan Thamesin varren maaseudun möllöistä hän kirjoitti: "Oli aika, jolloin jokainen, joka teki mitä tahansa, teki taideteoksen hyödyllisen esineen lisäksi, ja se antoi heille 'iloa tehdä sitä'. Mitä tahansa epäilenkin, sitä en epäile." Ja viitaten nykypäivään hän sanoo: ”Oikein järjestetyssä yhteiskuntatilassa jokaiselle työtä haluavalle miehelle tulisi taata: Ensinnäkin kunniallinen ja sopiva työ; Toiseksi terveellinen ja kaunis koti; Kolmanneksi täysi vapaa-aika mielen ja ruumiin levolle.” Kuinka kaukana siitä olemmekaan tänä päivänä! Katsoessaan ulos ikkunasta Hammersmithiin hän kuulee ”huudot ja kirkaisut ja kaiken sen alennuksen, joka kohdistuu Shakespearen ja Miltonin loistavaan kieleen” ja näkee ”raakojen, holtittomien hahmojen ja kasvojen kulkevan ohitseni”. ”Tiedän omien tunteideni ja halujeni perusteella, mitä nämä miehet haluavat, mikä olisi pelastanut heidät tästä syvimmästä raakuuden syvyydestä: työtä, joka edistäisi heidän itsekunnioitustaan ja voittaisi kanssaihmistensä kiitoksen ja myötätunnon, ja asuntoja, joihin he voisivat tulla mielellään, ympäristöjä, jotka rauhoittaisivat ja kohottaisivat heitä; kohtuullista työtä, kohtuullista lepoa.” Hän ei usko liialliseen erikoistumiseen – ihmisen pitäisi voida tehdä monia eri asioita. Ja iloa on saatavilla sekä rasituksesta ja ponnisteluista että herkemmästä ja hienostuneemmasta työstä. ”Uutisia tyhjästä” sisältää eloisan…

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

kuvaus miesryhmästä, joka energisesti korjasi tietä, ja heidän siitä nauttivasta työstä, sekä pahoittelun sana siitä, että karkea työ on käymässä melko harvinaiseksi näinä utopistisina aikoina.

Toinen Morrisin ja kansallissosialismin yhtymäkohta on hänen intohimoinen halunsa, että kansa palaisi omille juurilleen. Alusta loppuun hän oli suuri pohjoiseurooppalainen. Hän saattoi olla eri mieltä Hitlerin rodun korostamisesta pitäen sitä liioitteluna, mutta hän inhosi kosmopoliittisuutta, joka synnytti tuon korostamisen, ja oli sydämeltään syvästi pohjoismainen. Vaikka hän rakasti kaikkia englantilaisen luonteen ja tarinan muodostumiseen vaikuttavia elementtejä, hänellä oli kuitenkin erityinen kiintymys pohjoismaisiin juuriin. Niinpä tarinankertojana hän teki täyden oikeutena klassisille ja kelttiläisille juurille, joista mekin ammennamme verta ja voimaa, kertoen niiden saagoja uudelleen hellällä innostuksella. Kuitenkin juuri pohjoisen saagan ympärillä hänen mahtavimmat innostuksensa aaltoilevat, ja erityisesti tuon islantilaisen saagan, jonka hän kirjoitti niin karusti ja liikuttavasti teoksessaan "Poems by the Way". Sen tuntemattomat kirjoittajat olivat löytäneet "loitsun, jolla pelon sumu sulatettiin", ja heidän puoleensa Morris kääntyi oman elämänsä paineissa ja saattoi sanoa jälkikäteen: "No, te olette auttaneet minua hädässäni." Se, ettei miesten tulisi tietää näitä tarinoita, aiheutti hänelle fyysistä kipua, ja kertoessaan niitä uudelleen teoksessaan ”Sigurd the Volsung” hän antoi uhmattomasti käyttöön kaikki voimansa. Hän vieraili Islannissa kahdesti ja alkoi pitää sitä eräänlaisena rotumme pyhänä maana.

Heikko Englantimme voisi tänä päivänä hengittää hyödyllisesti tuota inspiroivaa, virkistävää ilmaa.

Jopa näin lyhyellä vilkaisulla on selvää, että Morrisin kiintymys kansallissosialismiin on erittäin silmiinpistävää. Hänen todennäköistä kritiikkiään ei ole vaikea kuvitella.
Hän oli suuri runoilija, ja runoilijassa on aina jotain anarkistista. Kansallissosialismin vähiten houkutteleva asia hänelle olisi se suuri painotus, jonka se yleensä asettaa valtiolle. Tässä kansallissosialistit saattavat hyvinkin olla oikeassa; on ainakin varmaa, että suurten kriisien ja siirtymäkausien aikana, kun uusia muotoja luodaan ja kokeillaan, vahva yhtenäinen komento on välttämätön selviytymisen kannalta. Mutta on aina olemassa vaara, että erittäin keskitetty organisaatio, koska se on välttämätön väline yhteiskunnan terveydelle stressin aikoina, voi viipyä ja muuttua itsetarkoitukseksi päivinä, jolloin tarvitaan suurempaa vapautta. Kansallissosialismi voi käsitellä tätä vaaraa, jos ja kun se ilmenee. Samaan aikaan ei ole huono asia saada muistutusta niin vahvalta edelläkävijältä kuin William Morrisilta, että muiden tekijöiden pysyessä samoina kansallissosialismin tulisi, kun sen luomat uudet muodot on vakiinnutettu ja vakiinnutettu, pyrkiä vähentämään valtion puuttumista sen sijaan, että se vaikuttaisi enemmän.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Juutalainen myytti,
kirjoittanut ”Skepticus”

A Brittiläisen yhdistyksen vuosikokouksessa Nottinghamissa syyskuussa 1936, herra... H.G. Wells puhui historiallisen totuuden juutalaisten roolista uskonnollisessa ajattelussa, jota hän väitti liioitetuksi. Kun herra Wells piti puheensa, juutalaiset kaikista yhteiskuntaluokista tulivat vastaamaan ja saivat monia ei-julkisia henkilöitä hylkäämään herra Wellsin näkemykset. Juutalaisten tärkein argumentti heidän vastauksissaan oli – kuten alusta asti – että heprealaiset profeetat ovat opettaneet ihmiskunnalle monoteismia.

Suuri ongelma on, voidaanko tätä heprealaista väitettä vahvistaa nuolenpääkirjoitusten ja klassisten kirjoittajien valossa, jotka molemmat ajoittuvat samaan aikaan heprean alkuperän ja juutalaisen kuningaskunnan ajan Palestiinassa.

On poikkeuksellista, että kaikki edellä mainitut lähteet todistavat täysin päinvastaista kuin nuo väitteet.

Kahden Amenhotepin hallitseman Keski-imperiumin (1750–1350 *eaa.)* egyptiläiset dokumentit osoittavat epäilemättä, että noin vuonna 1400 *eaa.* Akhenaten ja hänen hovinsa tekivät uskonnollisen vallankumouksen ottamalla käyttöön monoteismin valtionuskonnoksi. Tosiasiat on kuvattu huolellisesti Cambridgen antiikin historiassa.

Latinalaisen historioitsijan Justinuksen todiste juutalaisten alkuperästä Damaskoksessa on nyt enemmän kuin vahvistettu Tell-Amarnan kirjeillä. Tämä kirjeenvaihto osoittaa, että Kanaan oli vuosisatojen ajan vain Egyptin rajaseutu, jonka hallussapidosta heettiläiset usein kiistivät. Kirjeenvaihdon kieli oli babylonialainen.

Näitä Tell-Amarnan kirjeitä valaisevat edelleen Boghaz-Keuyn heettiläisten arkistot.
Molemmat mainitsevat *habiru* -nimisen kansanryhmän , joka on orjaluokka. Juutalaistaustaiset tutkijat kaikissa maissa kiistävät, että *habiruilla* olisi mitään tekemistä heprealaisten kanssa. Tell-Amarnan kirjeissä on mielenkiintoisia yksityiskohtia. Kuusi Egyptin faaraolle osoitettua kirjettä on peräisin *Abdi-hibalta,* Urusalimin (Jerusalemin) kuvernööriltä. Uskon, että tämä Abdi-hiba on egyptiläinen transkriptio nimestä Abraham, joka on joka tapauksessa kotoisin Syyriasta, kun taas Vanha testamentti tuo Abraamin Kaldean Urista. Habirut painostavat Abdi-hibaa kovasti (noin 1400 eaa.). Kirjeestä toiseen hän pyytää sotilaallista apua Egyptiltä. ”Kuninkaalle, herralleni, Aurinnolleni. Abdi-hiba, palvelijallesi, seitsemän ja seitsemän kertaa minä kaadun kuninkaan, herrani, jalkojen juureen. Se on panettelua, mitä he minua vastaan väittävät. Katso, en ole ruhtinas... Katso, eivät isäni eivätkä äitini ole asettaneet minua tähän paikkaan; mahtavan kuninkaan käsivarsi on saattanut minut isäni taloon.”

Toisessa avunpyyntökirjeessään hän kirjoittaa faaraolle: ”Habirut valtaavat kuninkaan linnoituksia... kaikki ovat tuhoutuneet. Lähettäköön herrani kuningas apua maalleen.”

Vanha testamentti ei tiedä mitään näistä tai myöhemmistä tosiasioista, ei mitään Ramses II:n (1292–1225 eaa.) ja Kadešin heettiläisten välisestä suuresta maailmansodasta, jossa kaikki silloiset järjestäytyneet valtiot olivat liittyneet jompaankumpaan kahdesta sotaa käyvästä osapuolesta.

Kuningas Daavidista tai Salomosta ei ole sanaakaan mistään lähteestä paitsi suullisesta perimätiedosta.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Vanhasta testamentista, joka kirjoitettiin muistiin monta vuosisataa myöhemmin, luultavasti Babylonin pakkosiirtolaisuuden aikana, eli vuoden 585 eaa. jälkeen. Se, ettei niistä mainita missään lähteessä, ei välttämättä sulje pois niiden olemassaolon mahdollisuutta ja tarinan likimääräistä totuutta; varsinkin kun Syyriasta ja Palestiinasta eniten kiinnostunut maa, Assyria, oli tuolloin pimennossa, eli noin vuonna 1000 eaa.

Seuraavat nuolenpääkirjoitukset herättävät kysymyksiä Jahur-Jehovan alkuperästä. Vanhan testamentin perimätieto nimen juutalaisesta alkuperästä on hyvin tiedossa. Mutta Zinjirlistä (Eufratin laakson keskiosasta) löydetyt aramealaiset piirtokirjoitukset osoittavat selvästi, että Tiglat-Pileser III:n (740 eaa.) hyökätessä Sam'alin maahan, siellä oli pieni itsenäinen Y'di-kuningaskunta, joka on todellakin Yaudi. Tämän Y'di-dynastian perusti ilmeisesti 8. vuosisadalla eaa. KrL; hänen seuraajakseen tuli Parra I, joka on jättänyt piirtokirjoituksen jumalalleen Hadadille. Näin ollen Yaudin kuningas Azrian, joka samaistettiin Juudan Asarjaan (2. Kuninkaiden kirja, 15.) tämän aramealaisen piirtokirjoituksen löytämiseen asti, osoittautuu kuuluvan keskimmäiseen Eufratin dynastiaan. Tämä paljastus on myös aiheuttanut suuren häiriön Vanhan testamentin kertomuksessa.

Assyrian sotilaallisen vallan aikana, Assurnatsirpal II:sta (884-860 eaa.) Assyrian loppuun (612 eaa.), assyrialaiset mainitsevat yhden Samarian ja yhden Juudan kuninkaan. On outoa, ettei Israelia ja Kanaania mainita. Ne olivat pieniä ruhtinaskuntia, jotka olivat aina Assyrian ja läheisemmän Damaskoksen valtakunnan veronalaisia. 35-vuotisen valtakautensa aikana Šabuanassar III (859-824 eaa.) hyökkäsi Syyriaan ja Palestiinaan neljätoista kertaa. Hän mainitsee ainakin viisi hyökkäystä, joiden aikana hän vei palestiinalaisia Assyriaan. Tiglat-Pileser IV (745-728 eaa.), Sargon II (722-705 eaa.), Sanherib (705-682 eaa.), Azarhadon jne. kaikki vuorollaan hyökkäsivät Syyriaan ja Palestiinaan ja hävittivät ne, kutakin useita kertoja, ja veivät ihmisiä Assyriaan ja Babyloniaan. Kuten Egyptin kuningas Amenhotep IV, Zoroaster oli laulanut hymnejä auringolle ja Ahuramazdalle, monoteismin puhtaimmalle muodolle, 700-luvun alusta eaa.

Yksi jumala, Ahuramazda, hyvyyden ja puhtauden lähde, säilyi jopa Zarathustran itsensä marttyyrikuoleman jälkeen – ja luultavasti juuri sen ansiosta. Todiste tästä on se, että akhemenilaiset (vuodesta 548 eaa. eteenpäin) omaksuivat Ahuramazdan yhdeksi jumalakseen. Nyt voidaan todistaa, että Zarathustra eli 700-luvun alkupuoliskolla eaa. Syyrian ja Palestiinan kansat, jotka hajaannuivat kaikkialle Assyrian valtakuntaan karkotustoimien kautta, eivät olisi täysin tietämättömiä Zarathustran monoteistisesta opista.

Vanhassa testamentissa sanotaan, että Babylonian kuningas Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer) Vanhassa testamentissa vei juutalaiset pakkosiirtolaisuuteen (noin 555 eaa.). Babylonian teksteissä ei ole tästä mainintaa. Mutta olettaen, että se on totta, kuten se todennäköisesti on, Babylonin juutalaisvangit, erityisesti Jerusalemin temppelin tuhon jälkeen, olisivat luonnollisesti taipuvaisia syvällisempään ajatteluun. Zarathustralainen uskonto on täytynyt olla siellä melko yleinen.
On todisteita siitä, että Assyrian täydellinen tuho (612-606 eaa.) ja arjalaisten rotujen nousu järkyttivät syvästi Länsi-Aasiaa. Kaikki nämä enemmän tai vähemmän palvoivat Zarathustraa. Yhden jumalan ajatuksen on täytynyt levitä jopa niin konservatiivisen kansan kuin babylonialaisten keskuuteen. Babylonian viimeinen kuningas Nabunaid (553-538 eaa.), tietoisena nousuvedestä, yritti estää vaaran.
Hän keräsi pääkaupunkiin jollain tekosyllä kaikki Babylonian eri kaupunkien epäjumalat ja paikallisten jumalten kuvat. Tämä teko aiheutti valtavaa tyytymättömyyttä paikallisten pappien ja heidän lukuisten palvelijoidensa keskuudessa. Tämä on luultavasti yksi syy siihen, miksi Babylonian armeija ei tehnyt vastarintaa, kun Kyyros tunkeutui hiljaisesti kaupunkiin (538 eaa.) ja lopetti Babylonian valtakunnan.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Vanhan testamentin perimätieto kertoo, että Kyyros vapautti juutalaisvangit. Mielestäni tämä leppoisa persialainen ei välittänyt lainkaan kaupungin asukkaista, kunhan hän sai veron. Näkemykseni on, että juutalainen monoteismi toi Palestiinaan Babylonin vangit. Esran kirjan 1. luvun ja muiden Aikakirjojen lukujen kriittinen tarkastelu on altis tällaiselle tulkinnalle. Rotutietoisuus kasvoi juutalaisten keskuudessa – jos koskaan ennen suurta hajaantumista vuonna 71 jKr. – Babylonin vankeuden seurauksena. Kokemus oli osoittanut, että liian monet jumalat eivät olleet pelastaneet ihmiskuntaa. Lunastuksen todennäköisyys yhden kaikkivaltiaan jumalan palvonnan kautta oli suurempi.

Tutkijoita on suuresti hämmentänyt se, että koko hellenistisen ajan juutalaisten yleinen viestintäkieli oli kreikka. Tietenkin oli olemassa sanhedrin ja papisto. Seemiläisten alkuperäisasukkaiden pääasiallinen puhetapa näyttää olleen aramean kieli. Ei voida varmistaa, puhuivatko juutalaispapit keskenään hepreaa.

Cicero on epäilemättä Rooman tasavallan älykkäin ja oikeudenmukaisin valtiomies. Täydellisen korruption ja hillittömän ajattelun maailmassa hän on yksin Caton kanssa, jota vastaan ei ole esitetty syytteitä lahjonnasta tai väärinkäytöksistä. Hänen kirjoituksensa todistavat hänen älyllisten kykyjensä ja päättelynsä laajuuden. Satojen konsulien ja pretorien joukossa hän on ainoa konsuli, joka palasi Kilikiasta kunniallisen maineen kanssa. Cicero on ylevä poliittinen ajattelija, oikeudenmukainen ja rehellinen. Hän on hyvin objektiivinen vieraita kansoja kohtaan. Hän kirjoitti kreikkalaisten kevytmielisyydestä ja lydialaisten orjuuttavuudesta, mutta ei koskaan kutsunut ketään heistä Bornen vihollisiksi. Vain juutalaiset kutsuvat heitä yhä uudelleen ja uudelleen "vihollisiksemme". *Sequitur auri ilia invidia Iudaici.*

Seuraava asia on syytös juutalaisesta kullasta... *Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. – Mitä tulee* kultaan, jota juutalaiset vievät Italiasta ja kaikista provinsseistamme Jerusalemiin. . . . *Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit. – Mutta* tämän barbaarisen taikauskon vastustaminen oli arvokasta tekoa, tuomita suuri joukko juutalaisia. Tasavallan etujen puolustamiseksi pidetyt kokoukset.

. . *Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta.* – Vihollistemme juutalaisten uskonnollinen uskontunnustus ei ollut este. . . jne., jne.

Tämä Ciceron runo on luultavasti yksi kauneimmista ja isänmaallisimmista latinankielisistä teoksista; viimeisten viidenkymmenen vuoden aikana siitä ei kuitenkaan ole ilmeisistä syistä ollut koulupainosta maan julkisille kouluille ja yliopistoille. Eikä Tacituksen teosta *The Histories* ole myöskään julkaistu samasta syystä. Tacitus (Annalium.il.85) mainitsee, että keisari Tiberiuksen aikana senaatti antoi asetuksen, joka kielsi egyptiläisen ja juutalaisen jumalanpalveluksen ja karkotti 4 000 juutalaista vapautettua miestä Roomasta Sardiniaan ja määräsi loput lähtemään Roomasta välittömästi.

Tacitus itse asiassa toteaa yhdessä kohdassa, että juutalaisen valtakunnan menestyksekkäimpänä aikana (vuosisata eaa. ja aina Tituksen vuonna 70 jaa. suorittamaan Jerusalemin tuhoon asti) juutalaiset palvoivat temppelissään aasinpäätä. (Tacitus: Historiarum V. 2-5).

Horatiuksella ja Juvenaliuksella on paljon muutakin sanottavaa heistä. Konstantinus, niin kutsuttu Suuri, teki kauhistuttavan teon sallimalla Vanhan testamentin kanonisoinnin Nikean ensimmäisessä kirkolliskokouksessa vuonna 325 jKr. Noin sukupolven tai kahden ajan juutalaisista tuli erittäin suosittuja kaikkialla kristikunnassa profeettojen lapsina. Mutta tuskin vuosisataa kului (eli 400-luvun alkupuolelta), ennen kuin massoittain heitä käskettiin lähtemään Konstantinopolista ja Aleksandriasta.

Ei ole epäilystäkään siitä, että kostaakseen "kristikunnalle", juutalaiset

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

näyttelivät huomattavaa osaa islamilaisen liikkeen organisoinnissa. On kuitenkin erittäin erikoista, että juutalaisten tekemistä palveluksista huolimatta ensimmäiset kalifit kylväsivät heidän kimppuunsa pelottavaa fanaattisuutta. ”Kirjan kansoina” arabit eivät koskaan pakottaneet kristittyjä kääntymään islamiin, paitsi virallisen kutsun perusteella. Mutta ennen abbasidien kalifeja (850 jKr.) islam ei tunnustanut juutalaisia monoteistisiksi. Kokonaiset Levantin juutalaisyhteisöt pakotettiin kääntymään, ja miehet ajettiin islamilaisten armeijoiden eturivissä.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Muslimimaailma ja Palestiina,

kirjoittanut A. Yusuf Ali

P Britannian itäisen sodan aikainen Palestiinan-politiikka on ollut jatkuva haava Ison-Britannian ja muslimimaailman välisissä suhteissa. Sen aiheuttamat väärinkäsitykset olivat jo 1920-luvulla tarpeeksi pahoja – 1930-luvulla niiden synnyttämä kuumuus oli niin valtavaa, että oli olemassa räjähdyksen vaara. Ja tänä armon vuonna 1938 maailmantilanne on huonontunut niin nopeasti, ettei kukaan voi jättää Palestiinaa huomiotta tärkeänä tekijänä maailman tulevalle rauhalle. Britannian viranomaiset ovat hämärästi ymmärtäneet mahdottoman tilanteensa ja lähettäneet kahden vuoden kuluessa kaksi komissiota auttamaan heitä ongelman ratkaisemisessa. He eivät ole ymmärtäneet muslimien tunteiden voimaa ja niitä horjumattomia perusteita, joille ne perustuvat.

Ei pidä paikkaansa, että vain arabimaat olisivat kiinnostuneita asiasta. Intian sanomalehdet uutisoivat joka viikko maan eri keskuksissa järjestettävistä kokouksista, joissa ilmaistaan myötätuntoa arabeja kohtaan ja pyydetään Isoa-Britanniaa muuttamaan Palestiinan-politiikkaansa.

Ei vain muslimit, vaan myös hindut ovat kiinnostuneita asiasta. Useampi kuin yksi Palestiinan päivä on vietetty, ja sen yhteydessä on pidetty voimakkaita puheita. Hijratia (vapaaehtoista maanpakoa) ja yhteistyön kieltämistä hallituksen kanssa on ehdotettu keinoiksi painostaa viranomaisia. Alankomaiden hallinnassa olevat Jaavan muslimit ovat osoittaneet samaa vilkasta kiinnostusta ja aiheuttaneet hallitukselleen paljon hämmennystä. Ranskan muslimisiirtokunnissa palestiinalaistunne lisää olennaisesti niitä monimutkaisia ongelmia, joita Ranskan siirtomaapolitiikan on kohdattava. Ja on aivan luonnollista, että itse arabimaissa myötätunto arabiveljiään kohtaan ja närkästys Palestiinassa harjoitettavaa sortoa ja epäoikeudenmukaisuutta kohtaan saavat voimakkaan ilmaisun.

Jemenin prinssi Saiful Islam ilmaisi kruunajaisvaltuuskuntansa kanssa vuonna 1937 julkisesti omat ja kansansa syvät tunteet Lontoossa pidetyissä kokouksissa. Diplomaattikunnan eri jäsenten läsnä ollessa pidetyssä vastaanotossa hän sanoi: "Kaikki maailman muslimit tuntevat myötätuntoa Palestiinan arabeja kohtaan eivätkä lepää, ennen kuin Palestiinan kysymys on ratkaistu arabien kansalaisoikeuksia loukkaamatta." Jemen ei ole sen jälkeen ollut hiljaa, vaan on tehnyt useita toimia ratkaisun ehdottamiseksi.

Irak on ollut vieläkin itsepintaisempi. Irakin nykyinen pääministeri on antanut lausuntoja, joita on joillakin tahoilla arvosteltu "räikeiksi harkitsemattomuudeksi". Jos ne olivat harkitsemattomia, ne olivat ainakin inspiroituneita aidosta huolesta siitä, ettei brittiläistä mielipidettä johdettaisi harhaan uusiin virheisiin Palestiinassa. Uskotaan, että hänen äskettäisen Lontoon-vierailunsa (syksyllä 1938) tarkoituksena oli pääasiassa esittää jokin järkevä ratkaisu Palestiinan kysymykseen, ja se oli vastaus hänen oman kansansa keskuudessa Bagdadissa vallitsevaan erittäin voimakkaaseen mielipiteeseen asiasta. Transjordania naapurina ja joiltakin osin osana samaa maantieteellistä aluetta on tietenkin läheisesti kiinnostunut. Saudi-Arabian kuningas Abdul Aziz Ibn-Saud on toistaiseksi pysynyt diplomaattisesti hiljaa, mutta hänen alamaisensa, kiihkeä Ikwan, ovat kenties tärkeimpiä arabiryhmiä, jotka seuraavat Palestiinan tapahtumia enemmän kuin platonisella mielenkiinnolla.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Syyria on uuden vapautensa synnyinkohdassa itsenäisenä arabivaltiona, eikä arabien näkemys Palestiinasta ole missään ajankohtaisempi kuin Damaskoksessa. Historiallisesti ja maantieteellisesti Palestiina on osa Syyriaa, ja Palestiinan kapinalla on sydämellisin myötätunto ja tuki syntyvässä Syyrian tasavallassa. Jerusalemin suurmufti on pakolainen yhdessä Syyrian osavaltioista – Damaskos on ollut ja on edelleen yksi tärkeimmistä Palestiinan arabien asian tukikeskuksista. Bludanissa (lähellä Damaskosta) on pidetty useita kansainvälisiä muslimikongresseja. Viimeisin tällainen kongressi pidettiin Kairossa lokakuussa 1938. Siihen osallistui muslimeja lainsäädäntöelimistä eri maista. Se sitoutui puolustamaan Palestiinaa, perustamaan maahan kansallisen hallituksen ja hylkäämään epäkäytännöllisen ajatuksen juutalaisten kansalliskodista Palestiinassa. Kairossa pidettiin Mme. Sharawyn johdolla kansainvälinen arabien asiaa kannattavien naisten kokous Palestiinassa heti parlamentaarisen kongressin jälkeen. Sekä egyptiläiset, niin kansa kuin heidän uskonnolliset ja parlamentaariset johtajansakin, ovat täysin sydämin asian kanssa. Ja Egypti on arabiankielisen maailman älyllinen keskus.

Näin ollen meillä on käytännössä yksimielinen ääni muslimimaailmassa juutalaisten pyrkimysten vastustamisessa Palestiinassa. Myös arabimaiden kristityt ovat täysin yhtä mieltä muslimiveljiensä kanssa tässä asiassa. Ei ole liioiteltua sanoa, että koko Lähi-itä on kiihkeä tässä kysymyksessä, ja koko muslimimaailma on myötätuntoinen ja yhteistyössä.
Näiden valtioiden valta ja merkitys kasvavat vähitellen. Niiden tavoitteena on muodostaa tiivis *blokki,* ja tämän tavoitteen edistämiseksi on neuvoteltu useita sopimuksia. Iran ja Turkki ovat liittyneet joihinkin näistä sopimuksista. Onko vaivan arvoista vieraannuttaa tällaisia tärkeitä Länsi-Aasian ja Pohjois-Afrikan väestön elementtejä Balfourin julistuksen täytäntöönpanemiseksi, joka itsessään oli ristiriidassa arabeille annettujen lupausten kanssa? Itse asiassa, jos juutalaisten vaatimukset täytetään, ne rikkoisivat Balfourin julistuksen olennaista osaa, sillä herra Balfourin lordi Rothschildille lähettämässä 2. marraskuuta 1917 julkaistussa kirjeessä oli seuraavat kursiivilla kirjoitetut sanat:

> *"Suhtaudumme myönteisesti juutalaisten kansalliskodin perustamiseen Palestiinaan ja teemme parhaamme tämän tavoitteen edistämiseksi, ja* on selvää, ettei mitään sellaista tehdä, mikä saattaisi 'vaarantaa Palestiinan olemassa olevien ei-juutalaisten yhteisöjen kansalaisoikeuksia ja uskonnollisia oikeuksia'."

Julistus oli epäselvä ja ristiriidassa Britannian arabeja kohtaan osoittaman hyvän tahdon kanssa. Se on todettu käytännössä toimimattomaksi ja se on vahingoittanut paljon Britannian arvovaltaa muslimimaailmassa. Se on maailmanpolitiikan jatkuva haava tällä hetkellä ja todennäköisesti aiheuttaa tulevaisuudessa paljon levottomuutta ja epävakautta. Englannin viholliset löytävät sieltä lupaavan kentän propagandalleen, eivätkä he todennäköisesti menetä tilaisuuksiaan kriisin tai vaaran aikana. Älykäs ja hyvin valistunut mielipide varmasti vastustaisi voimakkaasti tällaista farssimaista politiikkaa.

Tähän mennessä olemme käsitelleet vain poliittisia kysymyksiä. Tarkastellaan asiaa oikeudenmukaisuuskysymyksenä. Jerusalem ja Pyhä maa eivät ole pyhiä vain juutalaisille; ne ovat vielä pyhempiä kristityille ja muslimeille. Kristinuskon perustamisen keskeinen tapahtuma tapahtui tuossa maassa. *Urasjid al-Aqsa* mainitaan nimenomaisesti pyhänä paikkana Koraanissa (17. 1, 5 ja 7). Juutalaisia on ajettu pois maasta 1868 vuoden ajan, siitä lähtien, kun Titus tuhosi temppelin vuonna 70 *jKr.,* juutalaisia on ajettu pois maasta 2500 vuoden ajan (Babylonian vankeudesta lähtien)

Juutalaisilla ei ole ollut maassa ylintä valtaa. Kuuden vuosisadan ajan (Jouosuan ajasta vuonna 1254 eaa. Nebukadnessarin Jerusalemin valloitukseen vuonna 587 *eaa.)* he yrittivät hallita sekavaltiota.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

väestöstä, vaan ne olivat jakautuneet keskenään. Heidän todellinen valtansa kesti tuskin kahta sukupolvea, nimittäin Daavidin ja Salomon hallituskausina (1055–977 *eaa.).* He eivät missään vaiheessa muodostaneet enemmistöä väestössä, joka koostui filistealaisista (joiden mukaan Palestiina on nimetty) ja useista arabiheimoista, kuten edomilaisista, amalekilaisista, moabilaisista jne. Juutalaiset ovat olleet maassa vain ajoittain ja vain vähemmistönä.

Onko näissä olosuhteissa oikeudenmukaista puhua Palestiinasta juutalaisten maana? Oikeammin sanotaan, että se on osa Jazirat-ut-arabia, arabien saarivaltiota, jota lähes kokonaan ympäröivät Välimeri, Punainenmeri, Arabianmeri, Persianlahti ja Eufrat-Tigrisin laakso.
Taloudellisesti Arabia, jos se joskus itsenäistyy, voi elättää itsensä vain hedelmällisillä rannikkoalueilla, jotka ympäröivät sen hiekkaisia aavikoita. Juridisesti Britannian Palestiinaan liittyvä mandaatti ei tee Palestiinasta Britannian aluetta eikä valtuuta Britanniaa hallitsemaan maata mielensä mukaan. Se on "itsenäisen kansakunnan" edunvalvoja, ja sen tehtävänä on "antaa hallinnollista neuvontaa ja apua", ei antaa osaa alueestaan muukalaisille tai pitää sitä itsellään. Kansainliiton peruskirjassa (artikla 22) sanotaan Palestiinasta ja Syyriasta: "Tietyt aiemmin Turkin valtakuntaan kuuluneet yhteisöt ovat saavuttaneet kehitysvaiheen, jossa niiden olemassaolo itsenäisinä kansakuntina voidaan väliaikaisesti tunnustaa, edellyttäen, että mandaatti antaa hallinnollista neuvontaa ja apua, kunnes ne pystyvät toimimaan itsenäisesti. Näiden yhteisöjen toiveiden on oltava ensisijainen näkökohta mandaattia valittaessa."

Palestiinan alkuperäisväestön enemmistön, eli lähes kaikkien paitsi äskettäin maahan tuotujen muukalaisväestön, yksimielinen toive on, että heidät julistettaisiin itsenäiseksi itsenäiseksi kansakunnaksi. He ovat kokeneet valtavia uhrauksia ja vuodattaneet vertaan vapaasti taistellessaan tämän tavoitteen puolesta. Ainoa kunniallinen toimintatapa, joka Britannialle jää, on siis:

Luopua mandaatista;

Luovuttaa alue kansalle itsenäisenä kansakuntana, jonka perustuslaki on laadittu
ihmiset itse;

Kieltää kaikki tuleva juutalaisten maahanmuutto;

Tehdä uuden valtion kanssa sopimus juutalaisvähemmistön kohtuulliseksi suojelemiseksi, jotka haluavat pysyä valtion uskollisina jäseninä ja noudattaa sen lakeja, sekä varmistaa paikallisen autonomian sellaiset takeet, joista voidaan sopia, periaatteella, että *tosiasiassa vale quod fieri non debuit;*

Antaa vapaan valinnan erota niille, jotka eivät halua liittyä osavaltioon.

Tällainen järjestely edistäisi tulevaa rauhaa ja kehitystä ja tekisi vihdoin oikeutta ahdistelluille arabeille. Tämä olisi yksi viimeisistä Versailles'n sopimuksen räikeistä epäoikeudenmukaisuuksista, jotka korjataan oikeudenmukaisuuden, hyvän omantunnon ja tilanteen todellisten tosiasioiden kohtuullisen hyväksynnän periaatteiden mukaisesti.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Fasismi ja dialektiikka,

kirjoittanut A. Raven Thomson

Fasismin keskeytymätön eteneminen Euroopassa näyttäisi viittaavan uuden historiallisen prosessin olemassaoloon, jota ei voida kieltää, vaan joka marssii kohti väistämätöntä päätöstään. Marxilaiset, jotka luulivat perineensä profeetta Kaarlelta täydellisen selityksen historialliselle edistykselle, ovat nyt täysin ymmällään selittämään tätä odottamatonta takaiskua, joka tekee tuhoa heidän strategiselle suunnitelmalleen juuri sillä hetkellä, kun voitto näytti proletariaatin ulottuvilta. On aivan oikein kutsua fasismia "kapitalistien päättäväisyyden järjestäytyneeksi ilmaisuksi olla pitämättä kiinni mistään pysyäkseen vallassa", kuten herra John Strachey tekee; mutta tämä ei selitä sitä ylimielistä tapaa, jolla fasistijohtajat kohtelevat suurimpia kapitalisteja, eikä sitä, että he täysin alistavat taloudellisen vapauden kansalliselle hyvinvoinnille.

Tarkastellaanpa marxilaista järjestelmää, ”historian materialistista tulkintaa”, nähdäksemme, missä se on mennyt pieleen. Ensinnäkin meidän on palattava Hegeliin, sillä kuten Lenin totesi: ”Marx on käsittämätön ilman Hegeliä.” Hegel ei todellakaan ollut materialisti; päinvastoin, hän oli idealisti. Hän uskoi, että maailmankaikkeus oli kokonaan henkeä tai oikeammin, kokonaan ”ideaa”. Tämä ei miellyttänyt juutalaista Karl Marxia; mutta ilmiöiden selityksissään Hegel keksi järjestelmän nimeltä ”Dialektiikka”, jolla oli valtava vetovoima Marxin hienovaraiseen mieleen.

Hegelin käsitys "maailmankaikkeudesta" oli ihmisälyn valtava ponnistus, kenties ihmiskunnan suurin henkinen saavutus. Hän näki pelottavan näytelmän kaikenkattavasta "ideasta", joka oli mukana loputtomassa itsetuntemuksen prosessissa. Tässä prosessissa kaikki ilmiöt, mukaan lukien ihmiskunnan itsensä olemassaolo, olivat osia laajasta ja monimutkaisesta "dialektiikasta" eli argumentista, jonka avulla "idea" kiisteli itsensä kanssa tavoitellessaan lopullista totuutta tai oikeammin "itsetuntemusta". Hän käsitti prosessin olevan jonkin "teesin" eli totuuden aspektin toistuva postulointi, aivan kuten tiedemies postuloi teorian selittääkseen kemiallisia tai fysikaalisia tosiasioita.

Koska tämä teesi ei todellisuudessa omaksuisi koko totuutta, se kiristäisi "antiteesin" eli vastakkaisen käsitteen, joka sitten ryhtyisi "dialektiseen" taisteluun "teesin" epätäydellisen oletuksen kanssa. Aivan kuten tieteellisen teorian vastustajat kokoavat argumentteja sitä vastaan.

Lopulta tästä dialektiikasta syntyisi ”synteesi”, johon sisältyi sekä teesin että antiteesin näkökohtia totuuden tarkemmassa ymmärtämisessä. Koska tämä synteesi muodostaisi sitten uuden, mutta silti keskeneräisen teesin, se herättäisi lisää dialektista kamppailua, lisää synteesiä ja niin edelleen, edistyvässä pyrkimyksessä perimmäiseen tietoon. Jälleen kerran rinnastus tieteellisen tutkimuksen edistymiseen on lähellä. Hegel piti luonnollisesti ihmistä ja erityisesti järjestäytynyttä, sivistynyttä valtiota korkeimmassa arvossa, edistyneimpänä välineenä idean dialektisessa täydellistämisessä. Tästä on lähtöisin melko virheellinen käsitys, että Hegel kannatti valtion palvontaa. Itse asiassa Hegel oli panteisti; kenties ihmiskunnan koskaan tuntema voimakkain monoteisti.

MARX JA DIALEKTIKKA

Marxilla oli vain vähän Hegelin älyllistä kapasiteettia, jonka järjestelmä on hahmoteltu vain raa'immissa osissa

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

yllä olevaa muotoa, mutta hän kiinnittyi dialektiseen prosessiin selityksenä ja oikeutuksena luokkasodalle. Jakaen Hegelin arvostuksen ihmistä ja järjestäytynyttä valtiota kohtaan, Marx oli erityisen kiinnostunut yhteiskunnan kehityksestä dialektisen prosessin alaisuudessa. Nähdessään yhteiskunnan tuotantovälineenä, toisin kuin Hegel tiedon välineenä, hän piti "työläisiä" ainoana yhteiskunnan osana, jolla oli oikeus kunnioitukseen, ja tuomitsi sellaisen yhteiskunnan epätäydellisyyden, joka antoi vallan ja arvovallan loisille ja tuottamattomille.

Marxilainen ”materialistinen historiantulkinta” perustuu yhteiskuntaluokkien väliseen dialektiseen taisteluun, jonka lopullisena tavoitteena on luokattoman yhteiskunnan täydellistäminen, jossa kaikki ”työskentelevät” eli kaikki osallistuvat tuotantoprosessiin. Vaikka tämä marxilainen suunnitelma on kaukana hegeliläisen filosofian ylevästä universaalista käsitteestä, se ei voi olla ansaitsematta kaikkien niiden realistien myötätuntoista huomiota, jotka hylkäävät sekä idealismin että materialismin täydellisinä olemassaolon filosofioina. Emme ehkä jaa marxilaista ennakkoluuloa aineellisten tuottajien puolesta ja voimme silti pitää kunniapaikan totuuden etsijöille, olipa kyse sitten taiteesta, tieteestä tai uskonnosta, mutta me kapinoimme minkä tahansa yhteiskuntaluokan herruutta vastaan, varsinkin jos kyseinen luokka ei edistä totuuden tuntemusta eikä vaurauden tuotantoa.

KESKEYTYVÄ SIVILISAATIO

Olipa näkemyksemme hegeliläisen filosofian perimmäisestä totuudesta mikä tahansa, ei voida kieltää, etteikö hegeliläinen "kolmikko" teesistä, antiteesistä ja synteesistä muodostaisi perustavanlaatuisen olemassaolon rytmin sekä luonnossa että yhteiskunnassa. Protonin ja elektronin yhdistymisestä atomiksi miehen ja vaimon yhdistymiseen perheen muodostamiseksi löytyy sama perustavanlaatuinen kolminaisuus. Yhteiskunnassa sama laki pätee jatkuvassa dynaamisessa prosessissa, jonka Marx epäilemättä oikeutetusti katsoi johtavan täydelliseen luokattomaan yhteiskuntaan. Jäljittäkäämme tätä prosessia eurooppalaisen sivilisaation kehityksen kautta.

Nyky-Euroopan kaukainen alkuperä on barbaarilaumojen vaikutuksessa Rooman valtakuntaan. Mikä täydellisempi esimerkki dialektisesta prosessista voitaisiin antaa? Roomalaisen sivilisaation teesi, keinotekoinen, materialistinen ja dekadentti, kohtasi haasteen sen vastakohtana, saksalaisen barbarismin, joka oli luonnollinen, idealistinen ja miehekäs. Tuloksena oli lähes täydellinen synteesi katkeran valloitusten, takaisinvalloitusten, orjuuttamisen ja vandalismin dialektisen taistelun jälkeen, kun feodaalijärjestelmä nousi Rooman raunioille barbaarijohtajien johdolla. Heillä oli kuitenkin edelleen perinteisiä arvonimiä keisarillinen Rooma, dux (herttua), comes (kreivi), imperator (keisari) ja niin edelleen, halliten maalaisväkeä, mutta äskettäin vapautettuina palveluksesta roomalaisissa huviloissa.

Tämä feodaalinen järjestelmä perustui kokonaan sotilaalliseen miekalla suojelukseen vastineeksi sotilaspalveluksesta esiherralle. Hyvin luonnollisesti dialektisessa prosessissa (jonka Marx täysin sivuutti) sotilaallinen voima herätti sen täydellisen antiteesin - henkisen vallan. Feodaalisen paronin valtaa haastoi papin valta, ja keskiaikaa leimasi kirkon ja valtion suuri taistelu, joka huipentui paavin ja keisarin väliseen kilpailuun, joka päättyi Canossassa paaviuden voittoon, sekä sotilaallisen ja henkisen vallan hämmästyttävään synteesiin ristiretkissä.

Paavin ylivalta, joka keskittyi Italiaan, kävi kuitenkin sietämättömäksi maakuntaaatelistolle, joka lopulta mursi Rooman vallan uskonpuhdistuksessa ja perusti Euroopan itsenäiset valtiot hajottaen kristikunnan aiemman yhtenäisyyden. Toinen synteesi seurasi, kun aateliset ja papisto yhdistyivät palvelemaan absoluuttista monarkiaa. Sillä ei ole juurikaan merkitystä, onko

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Tämä saavutettiin Henrik VIII:n armottomilla menetelmillä tai Ludvig XIV:n hienostuneisuudella, kun hän teki kardinaalista johtavan valtioministerinsä: sekä protestanttisissa että katolisissa maissa monarkian synteesi lopetti maallisen ja hengellisen vallan dialektisen taistelun.

Monarkia oli kuitenkin vain kilpi ja oikeutus syntyperän ja papiston etuoikeudelle, sille aristokraattiselle etuoikeudelle, jota Karl Marx virheellisesti kutsuu "feodaaliseksi". Nyt vihdoin astumme lyhyeen historian ajanjaksoon, joka yksin kiinnostaa marxilaisia, ajanjaksoon, jolloin materialistiset motiivit alkavat hallita idealistisia motiiveja ja luokkaherruus alkaa tuntua. Väistämättä tavallinen kansa paheksui ja kapinoi aristokraattisia pyrkimyksiä vastaan, ja suuri kapina, Ranskan vallankumous, "hullu vuosi" 1848 olivat vain tapahtumia laajassa dialektisessa taistelussa, joka päättyi aristokratian kukistamiseen. Silti synteesin armoton logiikka vain lopetti yhden etuoikeuden aloittaakseen toisen, vielä pahemman kuin ennen. Kukkaroltaan ylpeät porvarit korvasivat maanomistavan aristokratian. Syntyperäinen etuoikeus väistyi vaurauden etuoikeuden tieltä.

Aristokratia antoi tilaa plutokratialle.

KAPITALISMI

Niin syntyi kapitalismi ja uusi luokkasodan dialektiikka etuoikeutettujen omaisuudenomistajien ja omaisuuden menettäneen proletariaatin, työläisen ja talonpojan, välillä, jotka heiluttivat symbolista sirppiään ja vasaraansa. Kuten feodaalinen maanomistaja, teollisuuskapitalisti luotti puhtaaseen voimaan säilyttääkseen asemansa, ja kuten feodaalinen maanomistaja, hän sai osakseen vetoomuksen oikeuteen työläisiltään, jotka vastustivat heidän negatiivista vastustustaan hänen positiivista valtaansa kohtaan. Ammattiliitot yhdistivät työläiset ja kehittivät heidän oikeutensa lakkoon ja pidättää työnsä tehokkaana puolustusaseena.
Organisoituminen oli olennainen osa tätä operaatiota, ja laajoja ammattiyhdistysliikkeitä syntyi kaikissa länsimaiden maissa.

Teollisuuskapitalistit vastasivat rakentamalla omia laajoja trustinsa ja yhdistyksiään, jotka pian ulottuivat kauas kansallisten rajojen ulkopuolelle kansainvälisiksi federaatioiksi, joita yhdistivät kansainvälisen rahoituksen perimmäiset kapitalistiset herrat. Samaan aikaan myös työntekijät laajensivat ammattiliittojaan yhä suuremmiksi organisaatioiksi, etsivät kansainvälisiä yhteyksiä ja lopulta etsivät Moskovasta ja Stalinista johtoasemaa maailmanvallankumouksessa. Näin kasvoivat kansainvälisen rahoituksen ja kansainvälisen sosialismin kilpailevat järjestöt, jotka olivat valmiina siihen, mitä marxilaiset hartaasti toivoivat olevan sosiaalisen vuosituhannen viimeinen taistelu. Outo rinnastus todellakin feodaalisen Euroopan kansainväliseen organisaatioon keisarin ja paavin alaisuudessa sitä varten, mitä miljoonat ihmiset noina päivinä kuvittelivat olevan uskonnollinen vuosituhat.

Miksi tätä vuosituhatta on sietämättömästi lykätty? Tuotantovoimat ovat viime vuosina kasvaneet valtavasti tieteellisten keksintöjen ja teknisen kehityksen ansiosta, mutta silti kansan elintaso on edelleen alhainen ja yhteiskunnalliset olosuhteet surkeat.
Samaan aikaan tuotannon tehostuminen tarkoittaa vain valtavan työttömien armeijan luomista. Miten tämä on selitettävissä? Miksi yhteiskunnallinen vallankumous on niin täynnä onnea?

VALLAN ETUOIKEUS

Selitys on, että vallan tavoittelu tuo mukanaan oman korruptionsa. Jättimäisten ammattiyhdistysjärjestöjen kehittyminen antaa näiden järjestöjen johtajille valtavan vallan.
Sitten heistä tulee haluttomia vaarantamaan organisaatioitaan luokkasodan huipentumassa luodakseen luokattoman valtion, jossa tällaiset organisaatiot menettävät tärkeimmän oikeutuksensa.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Miljoonia miehiä komentavat ammattiliittojen johtajat, aivan yhtä lailla kuin miljoonia rahoja komentavat monopolikapitalistitkin, ovat omissa intresseissään ylläpitää järjestelmää, joka antaa heille paljon henkilökohtaista valtaa.

Meillä on siis uusi ja korruptoitunut synteesi. Rahoittajat ja ammattiliittojen virkamiehet tekevät aselevon ja myöhemmin jopa liittoutuvat puolustaakseen järjestelmää, joka on niin hyödyllinen molemmille. Ensimmäinen petos tapahtui, kun ammattiliittojohtaja Ben Turner tapasi kansainvälisen juutalaisen rahoittajan Alfred Mondin (myöhemmin lordi Melchett) ja allekirjoitti pahamaineisen Mondin ja Turnerin sopimuksen, jolla hän hylkäsi iskuaseen. Toinen ja vakavampi petos on tapahtunut viime aikoina, kun ammattiliittoliikkeen johtajat ja maailmankapitalismin rahoittajat yhdistyivät "puolustaakseen demokratiaa" ja "säilyttääkseen vapauden". Internationalismi, jota ensin etsittiin keinona laajentaa luokkasotaa, muuttuu itsetarkoitukseksi, jonka vuoksi työntekijöiden on oltava valmiita uhraamaan palkkoja, olosuhteita ja itse elämää. Niinpä tulevat vetoomukset Abessinian ja Tšekkoslovakian, Kiinan ja Espanjan puolesta, samalla kun työttömyys ja kurjuus kasvavat kotimaassa.

Mitä muuta tämä kaikki on kuin vanhaa tuttua taistelua etuoikeuksien – tällä kertaa vallan etuoikeuksien – säilyttämiseksi. Sellainen on marxilaisen luokkasodan kurja päätös länsimaissa. Syntymän etuoikeudet vaihtuivat vaurauden etuoikeuksiin: molemmat kumartavat nyt ihmisten ja rahan johtajien omistamaa vallan etuoikeutta.

LUOKATON VALLANKUMOUS

Dialektinen prosessi ei kuitenkaan pääty tähän. Historialle ei voi sen enempää huutaa "Seis" kuin vuorovedellekään. Monopolioikeuksien teesi herättää väistämättä vastakohtansa, ja tämä vastakohta on kaikkien taloudellisen ja ammattiliittojen tyrannian alaisena kärsivien luokkien joukkoliike. Viimeinkin syntyy toivo todellisesta "luokattomasta" valtiosta, sillä "pomovallan" vastakohta on "luokkaton" vallankumous. Kaikki luokkaoikeudet on nyt lakkautettu. Vain muutamilla miehillä on hallussaan miljoonien työntekijöiden tai miljoonien osakkeiden heille antama valta, ja he käyttävät tänään tätä valtaa ylläpitääkseen järjestelmää, joka sen tarjoaa. Näitä miehiä vastaan nousee luokattomien vallankumousten vuorovesi.

Ei ole yllättävää, että tämä uusi vallankumouksellinen voima omaksuu kansallisen muodon.
Patriotismi on aina ollut tunne, joka on yhdistänyt kaikki yhteisön luokat yhteiseen toimintaan. Niinpä kaikki luokat kääntyvät patriotismin puoleen vapautuakseen joko itse muukalaisten (enimmäkseen juutalaisten) tai kansainväliseen näkemykseen naimisiin joutuneiden miesten harjoittamasta tyranniasta.

Näin fasismilla on osansa yhteiskunnan dialektisessa kehityksessä. 1900-luvun vallankumouksellinen liike on yhtä aidosti osa historiallista prosessia kuin aina 1700-luvun demokraattinen liike tai 1800-luvun proletariaatin liike. Itse asiassa seuraava synteesi on jo tekemässä vaikutustaan. Vastuuton vallankäyttö on herättänyt kansan kapinan. Voisi olettaa, että tämä kapina ottaisi anarkistisen muodon henkilökohtaisen vallan närkästyneenä torjumisena. Silti vastauksena väistämättömään synteesin lakiin kansankapina tarttuu valtaan ainoana keinonaan voittaa tyrannia. Fasismin periaate on vastuullinen vallankäyttö kansanomaisen johtajan toimesta, jolle kansa on uskonut vallan toimia heidän nimissään. Kansallisen kapinan haastama vastuuton valta luo todellisen synteesin kansallisesta auktoriteetista, joka on vastuussa valtansa käyttämisestä kansakunnan hyväksi.

KAMPPAILUN LOPPU?

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Jäljellä on enää keskustella siitä, lopettaako fasismin luokaton vallankumous yhteiskunnallisen prosessin ja täydellistääkö se luokattoman valtion. Tämän on pitkälti jäätävä tulevaisuuden asiaksi. Voidaan toivoa, että dialektiikka voi nyt ulottua kansakunnan ulkopuolelle maailmanjärjestyksen täydellisyyteen tai nousta politiikan yläpuolelle kulttuurialueelle. Joka tapauksessa vaikuttaisi loogiselta odottaa, että luokattomalla vallankumouksella on paljon paremmat mahdollisuudet luoda luokaton valtio kuin harkitulla luokkavallankumouksella, kuten kommunismilla, joka on tuottanut Neuvosto-Venäjälle valtion, joka on edelleen kiivaasti huolissaan luokkakilpailusta ja luo nopeasti oman byrokraattisen tyranniansa paljon puhdistetusta kommunistisesta vähemmistöstä.

On myös merkittävää, että jokainen fasistinen valtio on ollut erittäin kiinnostunut luomaan orgaanisen yhteiskuntarakenteen ja alistamaan kaikki keinotekoiset luokkaerot asevelvollisuuden alaisuuteen. Tämä näyttäisi varmasti viittaavan siihen, että luokaton vallankumous johtaa luokattomien valtioiden perustamiseen ja siten luokkaetuoikeuksista käytävän taistelun päättymiseen, jonka Marx tuomitsi. On hyvinkin mahdollista, että kansallinen vallankumous saavuttaa sen, mitä marxismin kansainvälinen vallankumous ei ole onnistunut saavuttamaan.

Joka tapauksessa yksikään fasisti ei tavoittele juutalaista ”vuosituhatta”, jossa taistelu lakkaa ja seuraa pysähtyneisyys. Meille riittää, että meidän on käsiteltävä aikamme pahuutta ja osallistuttava historialliseen prosessiin, joka tuo vielä uudistumisen likaiseen materialismiin uponneelle aikakaudelle. Luokkataistelu on oire aineellisesta itsekkyydestä. Keskiajan Eurooppa tunsi muita tavoitteita ja korkeampia ihanteita. Lopetetaan luokkataistelu, jotta länsimainen ihminen voisi kääntää katseensa jalompiin asioihin. Me ylistämme noita tulevia taisteluita, noita vielä tulevia suurempia konflikteja.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Maaperän perinnötöntä, kirjoittanut Francis Mcevoy

Meitä on niin monia, jotka teidän laillanne, Britannian talonpoikaisväestö, on syntynyt ja kasvanut avoimella maaseudulla, ja jotka ennen kuin modernin kapitalismin turmeleva tyrannia ajoi heidät etsimään elantoaan karuista kaupungeista, tunsivat ilon herätä joka aamu raikkaassa ilmassa lintujen laulun, tuulen huminan puissa, auringon hehkun, pakkasen piston tai sateen pehmeän ropinaan ruohikolla. Rakastimme luontoa kaikissa sen tunnelmissa ja kaikkina vuodenaikoina, sillä olimme osa sitä. Elimme mitä yksinkertaisinta ja siksi syvintä tyydytystä. Parhaat kaikista Jumalan ihmiskunnalle antamista lahjoista, karu terveys ja mielenrauha, olivat meidän, sillä emme rikkoneet mitään lakia, ei inhimillistä emmekä jumalallista. Pyysimme elämältä niin vähän – vain työskennellä vaatimattoman korvauksen saamiseksi ja siten ansaitaksemme tarpeeksi elääksemme isiemme maalla.

Mutta synkät päivät koittivat viljelysmaille. Meidät tuhosi järjestelmä, joka tungeksi Britannian kansan toimistoihin ja tehtaisiin ja jättää maanviljelyn ulkomaalaisille. Brittiläiset teollisuustuotteet tuotiin elintarvikkeiksi.

Riippumatta siitä, kuinka paljon tällainen järjestelmä vahingoittaa ihmisiä fyysisesti, älyllisesti, moraalisesti tai altistaa heidät nälänhädän vaaralle sodan aikana, se on "kannattava ehdotus" – joillekin.

Ja niin me päädyimme suurkaupunkeihin, taloudelliseen orjuuteen. Meistä tuli virkailijoita, tehdastyöläisiä, ketjumyymälöiden apulaisia, me menetimme rusketuksen kasvoiltamme ja elimme palkkaorjan ahdistavaa, sielutonta elämää. Meille sanottiin, että meidän tulisi olla kiitollisia ja tarvittaessa taistella demokratian meille tarjoamista siunauksista. Demokratiasta, joka ilmentää ahneutta, materialismia, mitättömyyttä ja kaikkien inhimillisten tarpeiden ja vaistojen kaupallista hyväksikäyttöä. Ihmiskunnan tylsistyminen, jota historia ei ole aiemmin tuntenut Neuvostoliiton ulkopuolella. Eläköön "pikkuihminen", standardoitu kuin massatuotettu auto, "Babbittien" parvi palveluasunnoista ja lähiöistä, propagandan levittämä, riistetty ja raa'aksi tehty "tässä meidän Englannissamme"!

On totta, etteivät kaikki ole vielä lähteneet maasta, mutta kuinka kauan vielä tuo tuskallisesti koettu jäännös voi jatkaa taistelua pohjimmiltaan vihamielistä taloudellista järjestystä vastaan, joka käy sisällissotaa tehtaiden välillä maatilaa vastaan? Englannin talonpojat, maamme on vientikapitalismin orja, joka asettaa kaiken painopisteensä kaupungeille, teollistuville ja kaupungistuneille.

Mitä muuta se voi tarjota teille kuin väliaikaisia lievittäviä toimenpiteitä tyynnyttääksenne hupenevan äänestäjäkuntanne huudon ja saadaksenne harhaanjohdettujen äänestäjien kunnian? Teille on kerrottu, että jotakin tehdään hyväksenne; vakuutuksen, joka on luultavasti yhtä arvokas kuin halveksittavan muistin "sankareille sopivia koteja" -iskulause. Kun olette todistaneet sen turhuuden, niin tehkää se viimeiseksi kerraksi brittiläisen miehuudenne ja perinteidenne nimissä. Brittiläisellä unionilla on politiikka, joka pelastaa teidät ja Britannian ja antaa kaikille sitä halveksiville, ja heitä on legioonittain, mahdollisuuden palata isiensä maahan. Olette epäilemättä kuulleet ja lukeneet paljon meidän häpeäksemme, mutta ettekö ole koskaan ajatelleet, että tähän voisi olla syy – että me saattaisimme haastaa etuja, jotka eivät ole teidän, meidän eivätkä kansanjoukon etuja? Onko kaikki tämä halveksuntakampanja niin kovin puolueetonta, vai pidättekö? Aiotaanko teille enää sanoa, mistä pidätte tai ette, rajoittaako poliittiset mielipiteenne tahtomatanne "vanhojen jengien" humpuukiin? Arvioikaa itse politiikkaamme siltä osin kuin se vaikuttaa teihin, ilman minkäänlaisia petollisia kehotuksia rahalehdistöltä. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Tulette huomaamaan, että olemme kiihkeitä nationalisteja, jotka ovat täysin omistautuneita Britannian maaperän hyvinvoinnille. Myös teollisuus tulee kukoistamaan, sillä sitä avustetaan rahalla, joka nyt rahoittaa ulkomaalaisia, mutta ei maatalouden kustannuksella. Nykyisen epätasapainoisen ja epäsosiaalisen talouden tilalle tulee oikeudenmukainen ja terve tasapaino.

Me maaseudulta karkotetut rakastamme maaperää yhtä paljon kuin kuka tahansa teistä. On väärin väittää, että me pyrkiä tyranniaan. Emme voisi, vaikka haluaisimmekin, tyrannisoida Britannian kansaa.

Maaseudun kuolema enteilee kansakunnan kuolemaa, sillä maaperästä kumpuaa kaikki elämä, fyysinen ja henkinen. Teidän, jotka vaistomaisesti ymmärrätte nämä totuudet, on tiedettävä, ettette ole harhaanjohdettuja, jotka niitä lipuissamme koristamme.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Yritystaloustiede, kirjoittanut A. Raven Thomson

Nykyisen talousjärjestelmän romahdus on luonut suuren ongelman nykymaailmalle. Emme voi enää sietää järjestelmää, joka tuomitsee useimmat meistä köyhyyteen keskellä ihmiskunnan historian suurinta yltäkylläisyyttä, joka riistää miljoonilta ihmisiltä oikeuden ansaita elantonsa ja tuo sodan vaaran yhä lähemmäksi kansainvälisessä taistelussa maailmanmarkkinoiden supistumisesta. Mikä on tämän yleismaailmallisen romahduksen syy? Missä olemme menneet pieleen?

Ennen kuin voimme täysin ymmärtää ongelman syyn, meidän on tarkasteltava järjestäytyneen yhteiskunnan kolminaista luonnetta seuraavasti: —

- Keskushallinto, jolla on valtuudet suunnitella ja johtaa kansakunnan elämää.
- Useita sosiaalisia ryhmiä, joilla on erilaisia tarkoituksia ja kiinnostuksen kohteita.
- Aloitekykyisillä ja yritteliäisillä voimilla varustettujen yksilöiden joukko.

1800-luvun klassinen talousteoria käsitteli lähes kokonaan yhteiskunnan kolmatta ja vähiten järjestäytynyttä osaa ja paheksui sekä valtion että ryhmien puuttumista talousasioihin. Aikaisempina suhteellisen niukkuuden aikoina tälle näkemykselle saattoi olla jonkin verran perusteita, sillä yksilön aloitekyky ja yrittäjyys olivat tuolloin elintärkeitä piilevien tuotantovoimien kehittämisessä ja teknisten keksintöjen edistämisessä. On selvää, että yksilö kehittäisi aloitekykyään ja yrittäjyyttään parhaalla mahdollisella tavalla, jos hänelle myönnettäisiin mahdollisimman suuri taloudellinen vapaus, ja juuri tätä Manchesterin koulukunnan taloustieteilijät vaativat puolustaessaan laissez faire -periaatetta ja vapaakauppaa.

Olivatpa taloudellisen vapauden edut niukkuuden ongelman ratkaisemisessa mitkä tahansa, siitä on tullut myönteinen uhka yhteiskunnalliselle hyvinvoinnille yltäkylläisyyden aikakauden sarastuksessa. Klassista talousteoriaa sinänsä ei ole tarpeen tuomita, mutta meidän on ymmärrettävä, ettei ole olemassa absoluuttisia taloustieteen "lakeja", jotka olisivat riippumattomia yhteiskunnallisesta organisaatiosta. Individualistinen järjestelmä oli epäilemättä erittäin välttämätön niukkuuden aikakaudella, ja meidän on kiitettävä Manchesterin koulukuntaa tuotanto-ongelman ratkaisemisesta, mutta nyt on tullut aika uudelle talousjärjestelmälle, joka vastaa uuden aikakauden tarpeita. Täydellisen riiston vapauden rohkaisema yksilöllinen yrittäjyys on lopettanut niukkuuden, mutta se on täysin kykenemätön jakamaan luomaansa yltäkylläisyyttä koko kansalle. Tuotanto on luonteeltaan yksilöllinen tai korkeintaan ryhmäprosessi: jakelu puolestaan perustuu koko yhteisön tarpeisiin, eikä se tietenkään voi onnistua ilman laajamittaista tietoista yhteiskunnallista suunnittelua.

SOSIALISMUS JA LUOKKASOTA

Koska individualismi on nyt ohittanut hyödyllisyyskautensa ja siitä on tullut todellinen uhka taloudelliselle kehitykselle, on aika kääntää taloudellisen mielenkiinnon huomio yhteiskuntaryhmään, ellei koko kansakuntaan. Tähän mennessä ne, jotka ovat hyökänneet nykyistä järjestelmää vastaan voimakkaimmin ja ottaneet käyttöön sellaisia yhteisnimityksiä kuin "sosialisti" tai "kommunisti", eivät ole koskaan todella...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

noussut ryhmänäkökohtien yläpuolelle. Huolimatta heidän mahtipontisesta väitteestään "kansallistaa" tuotantovälineet, sosialististen ja kommunististen vetovoiman perusta on luokkaerilaistumisen liioittelussa ja "luokkasodan" korostamisessa. Tällainen luokkatietoinen oppi kuuluu selvästi yhteiskuntaryhmän alueelle eikä kykene arvostamaan koko yhteisöä elävänä orgaanisena kokonaisuutena. Sosialistin korostus internationalismille ja hänen isänmaallisuuden kieltämisensä vahvistavat todellakin hänen kyvyttömyytensä ymmärtää yhteiskunnallisen organisaation kaikkia vaikutuksia, joiden pitäisi nousta paljon luokkanäkökohtien yläpuolelle kansallisen tarkoituksen toteuttamiseen. Lopullinen "reductio ad absurdum" saavutetaan, kun Neuvostoliiton hallinto Venäjällä väittää olevansa "proletariaatin diktatuuri", sillä tämä merkitsisi ryhmän pysyvää ja tietoista valtaa kansakunnan elämän yli.

Luokkasota muuttuu itse asiassa silkaksi absurdiudeksi yltäkylläisyyden aikakaudella, sillä mitä järkeä luokkien välisessä taistelussa voi olla, kun kaikille on yltäkylläisyyttä? Luokkasota ei ole enempää eikä vähempää kuin niukkuuden aikakauden kammottava jäänne, joka voi jatkua nykyiseen aikaan vain nykyisen talousjärjestelmämme tehottomuuden vuoksi. Ratkaisemalla jaon ongelman luokkasota on loppunut. Joka tapauksessa yhteiskunnan jakautuminen sotiviin luokkiin on suurelta osin Karl Marxin keinotekoinen keksintö, sillä omistavien ja riistettyjen luokkien erottelu on yhä vaikeampaa, kun moderni elämä monimutkaistuu.
Karl Marxilla ei ollut käsitystä suurista osakeyhtiöistä, jotka jakoivat omistuksen valtavalle määrälle ihmisiä, jotka normaalisti ansaitsevat elantonsa teollisuudessa; eikä hän osannut ennakoida sitä suurta määrää organisaattoreita ja insinöörejä, asiantuntijoita ja teknikkoja, jotka nykyaikaisen teollisuuden kehityksen myötä asettuisivat työnantajien ja työntekijöiden väliin.

Vaikka hyväksyisimmekin yhteiskunnan jakautumisen työnantajiin ja työntekijöihin, se ei välttämättä tarkoita, että heidän etunsa olisivat vastakkaiset. On totta, että sekä työnantajat että työntekijät pitävät itseään vastakkaisina armeijoina, joilla on ristiriitaiset edut, mutta tämä johtuu kyvyttömyydestä ymmärtää kollektiivisen järjestäytymisen etuja molemmille osapuolille. Jokaisen yksittäisen yrityksen tapauksessa on selvää, että työnantajan ja työntekijöiden edut ovat vastakkaiset, ja että jos työntekijät vaativat liian korkeita palkkoja, työnantajalle ei jää voittoa, kun taas jos työnantaja voi pakottaa palkat alas, hän nauttii suuremmasta voitosta. Tästä ei kuitenkaan seuraa, että työnantajat ja työntekijät kokonaisuudessaan voisivat siksi hyötyä omalle luokkalleen toistensa kustannuksella. Itse asiassa yltäkylläisyyden aikakaudella, kuten nykyään, työntekijöiden ja työnantajien edut kulkevat käsi kädessä. Nykyaikainen teollisuus tarvitsee ilmeisesti suuria ja laajenevia markkinoita. Yritys löytää näitä illusorisesta kansainvälisestä kaupasta on epäonnistunut surkeasti viime vuosina, minkä seurauksena teollisuusmiehet kääntyvät nyt yhä enemmän kotimarkkinoille. Kotimarkkinoiden ostovoima määräytyy kuitenkin selvästi hyvin pitkälti palkkatasojen perusteella, joten työnantajan edun mukaista on itse asiassa ollut, että työntekijöiden tulisi saada korkeampia palkkoja voidakseen ostaa nykyaikaisen teollisuuden tuotteita.
Varmasti sosialistiset työläiset eivät ulota uskoaan luokkasotaan niin pitkälle, että he kieltäytyisivät korkeammista palkoista, koska ne hyödyttävät työnantajia!

YRITYSKONSEPTIT

Näemme siis, että nykyinen talousjärjestelmä on epäonnistunut, koska se painotti liikaa yksilön etuja, mutta että sosialistinen ja kommunistinen oppi on yhtä lailla virheellinen, koska se korostaa yhteiskuntaryhmää koko yhteisön kustannuksella. Fasismi kääntyy kolmannen vaihtoehdon puoleen ja vaatii yhteisön kohtelua yhtenä organisoituna yritysvaltiona, jota valvoo ja suunnittelee keskushallinto, jolla on riittävät valtuudet ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

yksilön ja ryhmän ylitse vallitseva valta suojellakseen kokonaisuuden yleistä hyvinvointia ja edistääkseen kansallista tarkoitusta. Tämä on yhteisöllinen käsitys kansakunnasta korkeamman tason organismina, joka on pohjimmiltaan samanlainen kuin ihmiskeho, ja jonka elimet ja toiminnot palvelevat kollektiivista tarkoitusta.
Se on Italian fasistisen hallinnon organisaation olennainen perusta, joka säätelee italialaisten työnantajien ja työntekijöiden suhteita yhteisen edun mukaisesti kuuluisan työväen peruskirjan sääntöjen mukaisesti.

Tällainen järjestelmä, joka perustuu täysin uuteen taloudellisen tarkoituksen käsitteeseen, vaatii yhtä lailla uudenlaisen tieteen taloudellisesta sopeutumisesta yhteiskunnallisiin tarpeisiin. Uskon, että tämä uusi taloustiede kehitetään tässä maassa, joka on ollut niin pitkään maailman kaupallinen keskus. Olisi turhaa jättää huomiotta se tosiasia, että sekä Italialla että Saksalla, ensimmäisillä mailla, jotka omaksuivat fasistisen poliittisen perustuslain, on ollut suurimmat vaikeudet hallintonsa taloudellisen puolen kehittämisessä, vaikka ne molemmat ovat reagoineet paljon paremmin kuin demokraattiset maat maailmanlaman paineeseen. Meidän on muistettava, että vaikka demokratia ja liberaalit periaatteet tulivat ensin Ranskaan ja mantereelle, juuri Britanniassa Manchesterin individualistikoulukunta kehitti liberalismin taloudelliset seuraukset. Koska Britannia antoi tämän vaarallisen, lähes katastrofaalisen talousteorian maailmalle, on selvästi Britannian velvollisuus soveltaa fasismin uusia periaatteita talouden alueelle ja luoda tulevaisuuden kaupallinen rakenne, joka korvaa liberaalin vapaakaupan epäuskottavat jäänteet.

YRITYSPERIAATTEET

Tällaisen tieteen perustan luominen ei voi kuulua tämänhetkisen keskustelun piiriin, mutta tietyt yritystaloustieteen periaatteet ovat välittömästi ristiriidassa nykyisen individualismin kanssa. "Taloudellisen ihmisen" sijaan, jonka henkilökohtainen itsekkyys oli vanhan koulukunnan olennainen perusta, meillä on "taloudellinen yhteisö", jonka hyväksi yksilö osallistuu isänmaalliseen palvelukseen. Ihmisluokkien sijaan, jotka yhdistyvät suojellakseen yhteisiä "etujaan", meillä on ammattiryhmiä, jotka yhdistyvät toiminnallisessa palveluksessa koko yhteisölle. Yksilöiden välisen kilpailun sijaan, jossa jokainen taistelee kaikkia vastaan ja paholainen ottaa viimeiset, meillä on yksilöiden yhteistyö heidän yhteiseksi hyödykseen.

Kuinka nämä periaatteet pannaan täytäntöön? Ensinnäkin epäilemättä auktoriteetin avulla. Nykyisten talousasioiden kaaokseen on tuotava kuri ja valvonta.
Nykyjärjestelmän kauhut, jotka ruokkivat luokkataistelun liekkejä ja antavat sosialistiselle agitaattorille perusteet hyökätä "kapitalismia" vastaan, johtuvat suurelta osin siitä, että vaikutusvaltainen yksilö käyttää kohtuuttomasti taloudellista valtaa. Tämä henkilö on kerännyt riittävästi omaisuutta tai pääomaa vaikuttaakseen huomattavasti kaupallisiin asioihin ja siten edistääkseen etujaan epäreiluilla menetelmillä. Fasismin aikana kenenkään ei sallita käyttää omaisuuttaan tässä mielessä keinona käyttää valtaansa omaksi hyödykseen. "Valta" on hallituksen monopoli.

Tässä on täydellinen vastaus sosialistille, joka vaatii yksityisen pääoman lakkauttamista ja tuotantovälineiden kansallistamista. On totta, että yksityinen kapitalisti on menneisyydessä käyttänyt väärin pääoman hallintaansa omien etujensa edistämiseksi, mutta se ei oikeuta yksityisomaisuuden lakkauttamista, vaan pikemminkin sen käytön valvontaa yhteiskunnan vastaisen toiminnan estämiseksi. Totuus on, että sosialisti on vain tyytymätön porvari, joka kadehtii kapitalistin vaurautta ja valtaa. Hän hyväksyy implisiittisesti porvarillisen periaatteen, jonka mukaan omistaja voi tehdä mitä tahansa...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

hän pitää omistaan, eikä siksi löydä kapitalistiselle hyväksikäytölle muuta vaihtoehtoa kuin laajamittainen takavarikointi, joka hukuttaa hyvän kapitalistin pahaan. Fasismi tunnustaa, että pääoma ja raha ovat antaneet yksilöille valtaa, jota he ovat menneisyydessä käyttäneet väärin, ja vaatii äänestäjiltä riittävästi valtaa ja toimintakeinoja käsitelläkseen maan vaikutusvaltaisimpia etujärjestöjä. Kuten Oswald Mosley on asian ilmaissut täysin selvästi: "Kapitalismin aikana pääoma käyttää kansakuntaa omiin tarkoituksiinsa: Fasismin aikana kansakunta käyttää pääomaa omiin tarkoituksiinsa."

On selvästi epäkäytännöllistä, että hallitus, olipa se kuinka voimakas ja tehokas tahansa, yrittäisi suunnitella yksityiskohtaisesti koko kansakunnan talousasioita. Tämä kieltäisi kaiken ryhmäorganisaation, joka on olennainen osa tervettä yhteiskuntaa, ja pyrkisi ylläpitämään ja pahentamaan nykyistä byrokratian uhkaa, joka nopeasti sosialisoi tätä maata. Sekä sosialistit että konservatiivit kilpailevat Whitehallin vallan ja vaikutusvallan lisäämisestä, josta on nopeasti tulossa se "uusi despotismi", jonka ylioikeuden puheenjohtaja Hewart on ennustanut. Fasismin aikana suuri osa tästä byrokraattisesta valvonnasta siirtyy jälleen uusien toiminnallisten organisaatiolinjojen mukaisesti yhtiöille, jotka hallitsevat maan tärkeimpiä teollisuudenaloja ja teollisuudenalaryhmiä. Maatalous-, kalastus-, liikenne-, kaivos- ja lääketieteen yhtiöt korvaavat Whitehallin ministeriöt, ja niiden henkilöstöön kuuluvat miehet, jotka ovat edenneet alallaan ja ammatissaan ja ovat paljon paremmin soveltuvia hallitsemaan sitä kuin kukaan vakituinen virkamies. Nämä uudet teollisen itsehallinnon instituutiot korvaavat paikallisen itsehallinnon, joka on nopeasti vanhentumassa modernin viestinnän nopeuden ja julkisten palvelujen laajemman suunnittelun myötä. Tällä tavoin ryhmäorganisaatio muuttuu menneisyyden jäykemmästä rakenteellisesta perustasta tulevaisuuden joustavammaksi toiminnalliseksi perustaksi.

Yhtiöille myönnetään erittäin laaja itsehallinto kaikkien niiden hallitsemien teollisuudenalojen sisäisten asioiden ratkaisemiseksi, ja työnantajat, työntekijät ja kuluttajat ovat kaikki edustettuina yhtiön neuvostossa. Työnantajia edustaa heidän työnantajaliittonsa ja työntekijöitä ammattiliittonsa, kun taas hallitus nimittää kuluttajien edustajat valvomaan suuren yleisön ja muiden tuotteesta erityisen kiinnostuneiden yhtiöiden etuja. Yhtiön on vahvistettava alan palkka- ja työolostandardit työnantajien ja työntekijöiden välillä sekä hinnat ja kilpailuehdot työnantajien ja kuluttajien välillä. Kaikki tehdyt sopimukset ovat oikeudellisesti sitovia koko toimialalle, ja jokainen työnantaja tai työntekijä, joka rikkoo yhtiön käytännössä sääntöjä, syyllistyy rikkomukseen, josta hänet voidaan saattaa tuomioistuimen eteen. Itse asiassa työnantajaliiton ja ammattiliiton odotetaan ylläpitävän kuria jäsentensä keskuudessa, jotka muodostavat 100 % kyseisestä toimialasta. Tällaisten riittävien välimiesmenettelyjen avulla sekä lakko että työsulku kielletään tietenkin, mutta työnantajat, työntekijät tai kuluttajat voivat vedota kaikkien teollisuusyritysten edustajien kanssa kokoontuvaan yritysministeriin oikeudenmukaisen päätöksen saamiseksi, joka on sopusoinnussa yleisen teollisuuskäytännön ja kansallisen hyvinvoinnin kanssa. Nähdään, että tällä vallan ja itsehallinnon siirtämisellä yrityksille keskuslainsäädäntöelin vapautuu suuresta määrästä yksityiskohtaista lainsäädäntöä, joka tällä hetkellä haittaa parlamentin työtä.

YRITYSORGANISAATION KÄYTTÖ

Tähän mennessä uusi taloustiede saattaa vaikuttaa mielenkiintoiselta uudelta käsitykseltä, mutta sen käytännöllisyys on kyseenalainen. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

arvoa kompensoimaan niiden huomattavaa monimutkaisuutta. Tällainen järjestelmä ei kuitenkaan ole suunniteltu pelkästään älyllisenä harjoituksena, vaan sillä on valtavia etuja juuri siellä, missä nykyinen järjestelmä on erityisen heikko. Otetaan esimerkiksi pahin ongelma, köyhyys runsauden keskellä, joka johtuu siitä, mitä konservatiivit kutsuivat "ylituotannoksi", mutta jota voitaisiin paljon paremmin kuvailla "alikulutukseksi". Ilmeisesti tämä nykyisen järjestelmän puute voidaan korjata vain saavuttamalla paljon korkeampi elintaso, kun ihmiset pystyvät kuluttamaan modernin tieteen ja tekniikan valtavan tuotannon. Valitettavasti individualistinen järjestelmä painaa ostovoimaa alas joko palkkojen tai voittojen muodossa runsauden aikana, koska kilpailu tavaroiden myynnistä jo valmiiksi ylitarjotuilla markkinoilla on kovaa, mikä pakottaa valmistajat alentamaan hintoja armottomassa yrityksessä vallata markkinat. Fasismin aikana hintoja ja kilpailun ehtoja kuitenkin valvotaan, eikä kenenkään valmistajan sallita hikoilla työntekijöitään yhtiönsä sääntöjä vastaan voittaakseen kilpailijoitaan. Tällä tavoin ei ainoastaan hillitä ostovoiman laskua, vaan koko palkkajärjestelmää voidaan pysyvästi nostaa yhteisillä toimilla koko teollisuuden alalla. Tällainen toiminta on ilmeisen järkevää, ja useat julkisuuden henkilöt ovat viime vuosina kannattaneet sitä, mutta valitettavasti sitä ei voida toteuttaa nykyisen individualistisen järjestelmän alaisuudessa, sillä jos yksittäinen työnantaja olisi niin typerä, että yrittäisi nostaa työntekijöidensä palkkoja kansallisen elpymisen nimissä, hän löytäisi pian runsaasti epäisänmaallisia kilpailijoita, jotka leikkaavat omansa ja ajavat hänet pois markkinoilta. Tällainen politiikka voidaan toteuttaa menestyksekkäästi vain järjestäytyneen fasistisen hallinnon kurin ja valvonnan alaisena.

Samoilla keinoilla voidaan parantaa myös työttömyyden suuri vitsaus, sillä on selvää, että se on puhtaasti seurausta nykyisen kansantaloutemme täydellisestä organisoitumattomuudesta.
Tässä maassa täytyy olla kulloinkin tietty määrä työtä, laskettuna työtunneissa, joka on tehtävä, ja tietty määrä työntekijöitä, jotka ovat halukkaita ja innokkaita tekemään tätä työtä.
Työ voidaan toki jakaa työntekijöiden kokonaismäärälle työtuntien uudelleenjärjestelyllä, kuten Italiassa parhaillaan tehdään, missä 40-tuntinen työviikko on nyt ottamassa käyttöön. Todellisuudessa fasistinen hallitus tässä maassa etsisi mieluummin hyödyllisempää ratkaisua kansan elintason nostamisen kuin työajan lyhentämisen suuntaan, mutta joka tapauksessa työttömyysongelma ratkeaa täysin ja pysyvästi suunnitellun yritysvaltion järjestämisessä.

RAHOITUKSEN TEHTÄVÄ

Yksi nykyisen järjestelmän suurimmista puutteista on ollut sen kyvyttömyys antaa yhteiskunnan eri ammateille ja tehtäville käsitys niiden toiminnallisesta tarkoituksesta palvella kokonaisuutta. Tämä on johtanut huonoimpiin tuloksiin rahoitusalalla, jossa pankkiirit ja rahoittajat ovat häpeällisesti käyttäneet rahavaltaa hyväkseen omaksi hyödykseen.
Ei todellakaan ole liioiteltua sanoa, että tätä maata, kuten monia muitakin, hallitsee korkean rahoituksen diktatuuri, joka on paljon kiinnostuneempi ulkomaisten joukkovelkakirjamarkkinoiden tuottoisista tuotoista kuin Britannian kansan hyvinvoinnista. Fasistisen hallituksen ensimmäinen ja kiireellisin tehtävä on murtaa tämä nykyinen kansainvälisen rahoituksen diktatuuri ja korvata se auktoritatiivisella hallinnolla, jolla kansakunta on valtuuttanut pakottamaan toiminnallisen ja sosiaalisen tarkoituksen jopa maan vaikutusvaltaisimpiin eturyhmiin.

Rahan tehtävä, joka nykyään liian usein unohdetaan, on helpottaa tavaroiden ja palveluiden vaihtoa. Se, että meidän on niin vaikea vaihtaa tavaroitamme ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ja palveluiden nykyinen heikkous on selvä osoitus rahoitusalan kyvyttömyydestä täyttää ensisijaista velvollisuuttaan yhteisöä kohtaan. Olivatpa teknikkomme ja keksijämme kuinka taitavia ja kekseliäitä tahansa, ihmisten elintasoa ei voida nostaa korkeammalle tasolle, ellei liikkeelle lasketa riittävästi valuuttaa ja muita vaihdon välineitä. Muuten ainoa keksintöjen ja teollisuuden järkeistämisen tulos on yhä useampien ihmisten menettäminen työpaikalle. Tällä hetkellä kärsimme erittäin vakavasta rahan rajoituksesta, jota pankit toteuttavat deflaatiopolitiikkansa mukaisesti. Tämän politiikan syy on kaksi. Ensinnäkin on tietty synnynnäinen konservatiivisuus, joka edelleen takertuu valuutan kultakantaan viimeisenä vaihtokaupan aikakauden jäänteenä.
Toiseksi, rahoittajat ymmärtävät, että heidän kauppatavaransa määrän rajoittaminen tekee siitä arvokkaamman ja heistä itseään voimakkaampia. Näistä kahdesta syystä liikkeessä olevan rahan määrä ei ole, kuten sen pitäisi, mukautettu maan potentiaalisen tuotannon määrään, vaan se on rajoitettu keskuspankin holvissa olevan tietyn jalometallin, kullan, varannoista. On selvää, että tämän metallin käytettävissä olevat varannot ovat täysin merkityksettömiä rahoituslaitoksen ratkaiseman jakautumisongelman kannalta, ja itse asiassa koko maailman kullan määrä on surkean riittämätön rahoittamaan modernin teollisuuden valtavia tuotantovoimia. Sen sijaan, että valuuttaa ja luottoa laajennettaisiin teollisen kehityksen tarpeiden tyydyttämiseksi, rahoitusjohtajamme pyrkivät kuitenkin palaamaan kultakantaan rajoittamalla tuotantoa maailman kullan tarjonnan asettamiin rajoihin. Epäilemättä näillä keinoin kansainväliset rahoittajat säilyttävät ja laajentavat kontrolliaan maailman asioista, mutta vain sillä hinnalla, että tuomitsevat suurimman osan maailmasta köyhyyteen yltäkylläisyyden keskellä.

Fasistinen hallitus tulee vaatimaan tämän finanssiteollisuuden luonnottoman vallan kumoamista. On tehtävä täysin selväksi, että finanssilla on teollisuuden palvelemisen tehtävä, eikä se millään tavalla sovellu siihen teollisuuden hallintaan, jonka se on kaapannut. Ulkomaisen tuotannon kannustaminen kilpailemaan oman tuotantomme kanssa Lontoon Cityn ulkomaisten osakeantien kautta on paitsi lopetettava, myös rahoittajamme ja pankkiirimme on pakotettava kohtaamaan jaon ongelma, jonka he ovat niin johdonmukaisesti laiminlyöneet aiemmin. Olemme jo huomauttaneet, että kauppamme tulevaisuus on kotimarkkinoiden elvyttämisessä, ja finanssiteollisuuden on nyt käännettävä huomionsa keinoihin, joilla tämä elvytys saadaan aikaan lisäämällä kansan ostovoimaa.

Tämä edellyttää valtavaa ja vallankumouksellista irtautumista kaikista pankkitoiminnan pyhimmistä perinteistä, sillä ongelman olennainen piirre on kulutuksen rahoitus. Tähän asti pankkiirit ovat rajoittaneet toimintansa kokonaan kaupan alan tuotannon rahoitukseen, sillä osamaksuliiketoiminta ei todellisuudessa rahoita kulutusta, vaan se ainoastaan panttaa tulevaa ostovoimaa välittömän myynnin vuoksi.
Meidän on löydettävä jokin menetelmä korkeamman palkkatason rahoittamiseksi, jotta tuotantovoima vapautuisi. Tällä hetkellä individualistisessa, kiivaassa kilpailussa olevassa järjestelmässä tällainen menettely on tietenkin mahdotonta, ja jokainen työnantaja, joka menisi pankkiinsa pyytämään tilinylitystä korkeampien palkkojen maksamiseksi, tuomittaisiin oikeutetusti hulluksi, sillä hän ei voisi taata, että hänen kilpailijansa tekisivät samoin tai etteivät alentaisi palkkojaan vallatakseen markkinat häneltä. Lordi Beaverbrook, joka on usein kannattanut korkeampia palkkatasoja, ei ole koskaan pystynyt voittamaan tätä olennaista vaikeutta.

Yritystaloustiede tarjoaa kuitenkin välittömän ratkaisun juuri tätä tarkoitusta varten.
Yhtiöiden tehtävänä on valvoa ja säännellä palkkatasoa ja työehtoja, joten jos fasisti
Hallitus omaksuisi korkeampien palkkojen politiikan, ei olisi puhettakaan siitä, että epäisänmaalliset tai ulkomaalaisten hallitsemat yritykset jäisivät kilpailijoidensa edelle hyötyäkseen niistä; kaikki olisi

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

pakko mukautua samoihin standardeihin. Jos työnantaja sitten menisi pankkiinsa ja pyytäisi tilinylitystä ohjelman oman osuutensa toteuttamiseksi, pankkiirilla ei olisi vaikeuksia suostua, sillä hän tietäisi, että koko yhteisön lisääntynyt ostovoima johtaisi tilausten lisääntymiseen ja suurempaan vaurauteen siinä yrityksessä, jonka kanssa hän kävi kauppaa. Tällä tavoin fasismi nostaisi kansan elintasoa ja asettaisi kiertoon suuremman määrän valuuttaa ja luottoa, mikä on välttämätöntä teollisuuden lisääntyneen tuotantovoiman rahoittamiseksi.

Tämän rahapolitiikan on selvästikin sisällettävä täydellinen irtautuminen kultakannasta, ja konservatiivisemmat kriitikot saattavat pelätä valuutan vakauden puolesta sen seurauksena.
Fasismi kuitenkin huomauttaa, että raha on todellisuudessa vaatimus tavaroista ja palveluista, eikä kukaan normaalijärjissään oleva ihminen oikeastaan mene pankkiin vaatimaan kultaharkkoja seteleistään: hän on täysin tyytyväinen, jos hän voi vaihtaa rahansa niihin tavaroihin ja palveluihin, joita hän tarvitsee. Tässä maassa on tällä hetkellä selvästi runsaasti tavaroita ja palveluita saatavilla: itse asiassa varastoja täynnä tavaroita, ja yli kaksi miljoonaa maanmiestä ja -naista tarjoaa palveluksiaan turhaan. Niin kauan kuin emme laske liikkeeseen seteleitä, joita saatavilla olevat tavarat ja palvelut eivät kata, inflaation vaaraa ei ole; joten fasismi perustaa valuutan kansakunnan kaikkien tuotantoresurssien laajalle pohjalle sen sijaan, että se perustuisi Englannin pankin kapeaan ja epävarmaan kultaperustaan.

IMPEERIUMIN AUTARKIAN

Ainoa pätevä kritiikki tätä teollisuuden korporatiivista organisointipolitiikkaa kohtaan, joka nostaa koko kansan elintasoa, on väite, että tämä maa on erittäin riippuvainen ulkomaankaupastaan eikä siksi voi tarjota korkeampaa elintasoa kuin kilpailijansa maailmanmarkkinoilla. Tämä väite voidaan kuitenkin kumota viittaamalla Henry Fordin esimerkkiin, joka valmisti maailman halvimman auton maksaen samalla korkeimpia palkkoja. Hänen mahdollisti tämän valtavat kotimarkkinat Amerikassa, jotka mahdollistivat hänelle massatuotantomenetelmien käyttöönoton ja suotuisan kilpailun paljon alhaisemman elintason maiden markkinoilla. Itse asiassa menetämme ulkomaiset markkinamme, ei siksi, että tavaramme olisivat kalliimpia kuin kilpailijoidemme, vaan siksi, että nämä markkinat suljetaan meiltä ylitsepääsemättömien tulliesteiden vuoksi, joiden takana kotimainen teollisuus kehittyy nopeasti. Olivatpa tavaramme kuinka halpoja tahansa, emme voi odottaa muiden maiden tuhoavan omaa teollisuuttaan ja tekevän omaa ihmistä työttömiksi ostaakseen niitä. Joka tapauksessa itämaiset kansat, kuten japanilaiset, voivat tarjota meille toivottomasti enemmän, kun otetaan huomioon palkkatasokysymys.

Vientikauppa ei ole missään tapauksessa välttämätöntä maan hyvinvoinnille, koska se tarkoittaa tavaroiden lähettämistä maasta ulkomaalaisten kulutettavaksi sen sijaan, että ne pidettäisiin kotona kotimaisen väestön elintason nostamiseksi. Vain Lontoon Cityn finanssimagnaatit hyötyvät pitkällä aikavälillä ylimääräisestä viennistä, koska juuri tämän ylijäämän perusteella he pyörittävät suuria ulkomaisia lainoja, joista he saavat niin runsaita palkkioita. Vienti on todella perusteltua vain välttämättömien tuontitavaroiden maksamiseksi, ja tämän maan tuontia voitaisiin vähentää suuresti sulkemalla pois kaikki tuontitavarat, joita voimme tuottaa kotona. On pöyristyttävä tosiasia, että tähän maahan tuodaan suuria määriä teollisuustuotteita, jotka voitaisiin tuottaa täällä täydellisesti, eikä kotimaisen maatalouden laiminlyönnille ole mitään tekosyytä pelkästään siksi, että resurssimme eivät riitä koko väestön ruokkimiseen; meidän pitäisi tuottaa ainakin mahdollisimman paljon kotimaisia tuotteita ennen kuin menemme ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ulkomailla loppuosan.

Vaikka olisimmekin tuottaneet mahdollisimman paljon tavaroita tässä maassa, olisi turhaa kieltää, ettemme voi tehdä itsestämme täysin omavaraisia, mutta toisaalta on hyvin vähän tuotteita, joita tarvitsemme ja joita ei löydy jostain Brittiläisen imperiumin alueelta.
Fasismi ei ole kapea-alainen Pikku-Englannin politiikka, vaan sillä on suuri imperialistinen autarktinen kehityssuunnitelma tarjottavanaan koko imperiumille. Paljon suurempi osa laajenevista kotimarkkinoista tarjotaan dominioille kuin mitä tarjottiin Ottawassa, sillä ulkomainen kilpailu suljetaan kokonaan pois. Ei ole epäilystäkään siitä, että imperiumi kokonaisuudessaan on täysin halukas yhteistyöhön tällaisessa talousjärjestelmässä, joka muodostaa täysin omavaraisen imperiumin, joka on eristetty maailmankriisien ja maailmanlaajuisten lamien vaikutuksilta ja joka mahdollistaa korkeamman elintason rakentamisen kuin tähän mennessä on nähty.

Lopuksi meidän on kuviteltava fasismin yritysperiaatteita sovellettuna kansainväliseen kauppaan. Maahantuoja ei saa enää ostaa miltä tahansa sopivaksi katsomiltaan markkinoilta, vaan hänen on toimittava ulkomaankauppaneuvoston kautta, joka käyttää kansakunnan ostovoimaa keinona hankkia vientimarkkinoita. Fasismi omaksuu alusta alkaen politiikan, jonka mukaan Britannia ostaa niiltä, jotka ostavat Britanniasta, ja jos jokin ulkomaa haluaa myydä meille tavaroita, joista meiltä puuttuu, sen on otettava meidän tavaramme vastaan. Kun muut maat omaksuvat samanlaisia menetelmiä, pääsemme lopulta yleiseen järjestelmään, jossa vaihtokauppaa käydään järjestäytyneesti maista toiseen. Tämä on ainoa käytännöllinen tapa suunnitella kansainvälistä kaupankäyntiä, joka on vapaa kansainvälisen rahoituksen juonitteluista ja kansainvälisen koronkiskonnan obligaatioista.

YRITYSTEN MAAILMANJÄRJESTYS

Ei pidä olettaa, että fasismi olisi täysin itsekeskeinen kansallisessa mielessä. On toki fasistisen filosofian olennainen piirre asettaa oma maa etusijalle, mutta olisi harkitsematonta olettaa tämän perusteella, että fasismi merkitsee kansallista kilpailua ja voi johtaa taloudellisiin sotiin. Päinvastoin, nykyisen järjestelmän erittäin vakava vaara on, että jatkuvasti kasvava taistelu maailmanmarkkinoista voi johtaa sotaan. Kaukoidässä markkinasotia on jo käyty, ja Euroopan suurvallat ovat vain vaivoin välttäneet joutumisen taisteluun. Itse asiassa taloussuunnittelun yritysjärjestelmä minimoi sodan vaaran, sillä se saattaa sodan taloudelliset syyt tietoisen ihmisen hallinnan alle. Kyse ei ole enää siitä, että jokainen maa dumppaa mahdollisimman paljon vientiä naapureilleen, vaan siitä, että auktoritatiiviset hallitukset, joilla on täysi yritysvalta kansallisissa talousasioissaan, kokoontuvat yhteen jakaakseen ja vaihtaakseen teollisen kehityksensä kannalta välttämättömiä raaka-aineita. Koska näistä raaka-aineista ei ole pulaa ja koska niiden tuotantoa on itse asiassa rajoitettu rajusti markkinoiden tulvimisen estämiseksi, ei pitäisi olla mitään vaikeuksia löytää sovinnollinen ratkaisu tähän suhteellisen yksinkertaiseen ongelmaan, kunhan kansakunnat ovat luopuneet naurettavasta ajatuksesta, että ne voivat hyötyä itseään vahingoittamalla toisiaan.

Kilpailua tulee varmasti olemaan tulevaisuuden maailmassa, mutta kilpailua saavutuksissa, ei kilpailussa. Vain yhteiskunnan ja talouselämän yritysorganisaation kautta voimme saavuttaa rauhan ja vaurauden järjestyneessä maailmassa. Tehkäämme oma osamme järjestämällä omat kansalliset asiamme ja kannustamalla muita kansoja tekemään samoin.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Natsiliike näkökulmasta, kirjoittanut James Drennan

Italialaiset fasistit eivät ole koskaan yrittäneet antaa italialaiselle nationalismille sitä valtavaa rotutaustaa, jonka herra Hitler on luonut "Dritte Reich" -inspiraation lähteeksi. Jos jollakulla olisi ollut kiusaus perustaa nykyaikainen politiikka menneen historian väitteisiin, se olisi voinut olla Rooman isännät, mutta herra Mussolini näyttää pyrkivän lopulliseen paneurooppalaiseen yhteyteen, joka perustuu fasismin käsitteisiin, eikä Rooman alueellisen loiston kirjaimelliseen elvyttämiseen. Herra Hitler puolestaan on kehittänyt saksalaisen (tai arjalaisen) rodullisen yksinoikeuden ihanteen, jolla on syvät juuret Saksan historiassa. Tämä saksalainen käsite, jos se ymmärretään oikein, ei kuitenkaan välttämättä ole millään tavalla ristiriidassa italialaisen fasismin käsityksen kanssa uskontunnustuksena, jonka on määrä muodostaa lännen uudistumisen hengellinen perusta. Sen ei pitäisi myöskään olla ristiriidassa Britannian fasismia inspiroivan Brittiläisen imperiumin ylevän käsityksen kanssa, sillä missään vaiheessa ei synny eturistiriitoja. Päinvastoin, kaikki erilaiset panokset maailmanfasismin teoriaan voivat olla toisiaan täydentäviä eivätkä häiritseviä.

Jotta ymmärrettäisiin, miksi natsit omaksuivat rotuperustaisen historiantulkinnan, jonka muotoilivat viime vuosisadalla sellaiset ei-saksalaiset kirjailijat kuin ranskalainen Gobineau ja englantilainen Houston Stewart Chamberlain, ja jota natsijohtajat sovelsivat saksalaisten massojen hyväksymän vallankumouksellisen ihanteen perustaksi ja Saksan valtakunnan nykyisen valtiopolitiikan liikkeellepanevaksi voimaksi, on tarpeen tarkastella tiettyjä Saksan historian olosuhteita ja suuntauksia koko viimeisten tuhannen vuoden ajalta. Vain tällaisen tutkimuksen avulla voimme päästä nykyaikaisen saksalaisen kansan uskomusten perustaan ja ymmärtää suunnan, johon Saksan herrat todennäköisesti johtavat kansaa, joka on omistautuneesti vakuuttunut uskomuksensa pätevyydestä.

Kahdeksannella vuosisadalla germaaniset heimot todella omaksuivat antiikin Rooman keisarilliset käsitykset. Kaarle Suuren – jota kutsuttiin lännen keisariksi – valtakunta oli etnisesti enemmän saksalainen kuin ranskalainen, ja vasta hänen kuolemansa jälkeen ranskalais-gaullisiset ainekset erotettiin saksalaisista, kun hänen valta-alueidensa eri osien perilliset vannoivat valan ranskan ja saksan murteilla. Vielä 1200-luvulla Hohenstaufen-keisarit pitivät koko Italiaa ja suurta osaa nykyisestä Ranskasta Saksan keisarikunnan provinsseina. On syytä huomata, että vaikka Saksa tuolloin tuskin ulottui Elben itäpuolelle, Alankomaat, Burgundi ja osat Savoysta ja Franche-Comtésta kuuluivat eriasteisesti ja eri aikoina keisarillisiin valta-alueisiin.

Yksi historianopetuksen puutteista tässä maassa on se, että meillä on harvoin kyky nähdä oma historiamme perspektiivissä ja suhteessa muun Euroopan historiaan. Neljän vuosisadan ajan Ludvig Saksalaisen valtaannousun vuonna 825 ja Fredrik II:n kuoleman vuonna 1250 välillä – suunnilleen Alfred Suuren ja Henrik III:n hallituskausien välisenä aikana omassa historiassamme – Euroopan historia oli suurelta osin Saksan historiaa. Aikana, jolloin oma historiamme oli äärimmäisen provinsiaalista – jolloin sen tapahtumat olivat yhtä kaukana Euroopan historian päävirrasta kuin esimerkiksi nyky-Norjan oma historia on nyky-Euroopan historiasta – Saksa oli niiden suurten kamppailujen näyttämö, jotka synnyttivät...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

keskiaikainen eurooppalainen kulttuuri, ja sen keisareista, kuten Henrik Linnunmetsästäjästä, Otto Suuresta ja Fredrik Barbarossasta, tuli Länsi-Euroopan tuomareita ja tapahtumien herroja Jyllannista Sisiliaan, Burgundista Unkariin. On välttämätöntä ymmärtää tämän ajanjakson merkitys nykysaksalaisten mielissä, jotta voidaan ymmärtää heidän poikkeuksellinen ylpeytensä historiastaan sekä heidän turhautumisensa ja ahtauden tunteensa sodanjälkeisen Euroopan alueellisissa olosuhteissa.

Otto Suuri – joka kuoli vuonna 973, lähes tuhat vuotta sitten – on viime vuosina noussut natsien Pantheonin korkeimmaksi hahmoksi, ja hänen muotokuviaan esiintyy saksalaisissa kirjakaupoissa lähes yhtä usein kuin Hitlerin ja Göringin muotokuvia. Koko Saksan historian prosessi on itse asiassa esimerkki "pysähtyneen kehityksen" ilmiöstä, ja ne erikoiset ilmentymät, jotka yhdistämme nykyajan saksalaiseen kansallispsykologiaan, johtuvat "turhautumiskompleksista", joka on sen väistämätön johdannainen. Hohenstaufenien vallan laajuus ja vaikutusvalta olivat Saksan kansan tuhoksi. Tämän suvun loistavat keisarit olivat kiehtovia Kaarle Suuren paneurooppalaisen valtakunnan unelmasta, ja yli vuosisadan ajan he tuhlasivat saksalaisten voimat italialaisten tavoitteidensa tavoitteluun. Otto Suuren aiempi politiikka oli ollut lujittaa suurta saksalaista valtiota. Hohenstaufeneja kiehtoivat paneurooppalaiset käsitykset, joiden perillisiksi Habsburgit tulivat. Ja Hohenstaufenien tuho jätti Saksan heikentyneeksi ja vaille keskusvaltaa hetkellä, jolloin Englanti ja Ranska olivat kehittymässä kohti sitä kansallista valtiota, joka lopulta saavutettiin Tudorien ja Valois'n hallituskausien aikana. Hohenstaufenien politiikan virheet näyttävät vielä traagisemmilta saksalaisesta näkökulmasta, kun muistetaan, että saksalaisten suuri "Drang nach Osten" Elben yli ja Itämeren rannoilla toteutettiin Saksan ritarien toimesta Fredrik II:n hallituskaudella, ja että tämä pyrkimys lopulta keskeytyi laajemmissa mahdollisuuksissaan Saksan keskuksen vauhdin hiipumisen vuoksi.

Fredrik II:n kuoleman vuonna 1250 ja Martti Lutherin kuoleman vuonna 1546 välillä on lähes täsmälleen kolme vuosisataa, ja vaikka tämä onkin melko mielivaltainen jako, se on yleistystarkoituksiin sallittu. Tämä kolmen vuosisadan ajanjakso merkitsi täydellistä muutosta sekä Saksan kansan tulevaisuudennäkymissä että luonteessa. On olemassa kolme pääasiallista historiallista virtausta, joilla oli perustavanlaatuinen vaikutus Saksan historiallisen elämän myöhempään kehitykseen.

Ensinnäkin sekä Saksan että Pohjois-Italian kaupungit menettivät sen taloudellisen ylivallan, josta ne olivat nauttineet keskiajalla, jolloin ne olivat kasvaneet Euroopan ja Bysantin-Saraseenien välisen idän ja lännen välisen tärkeimmän kauppareitin varrelle. Konstantinopolin valloitus turkkilaisten toimesta tuhosi suurelta osin kaikkien tämän reitin varrella sijaitsevien alueiden vaurauden, ja Amerikan löytäminen ja Kapmaan johtavan reitin avaaminen siirsivät taloudellisen vallan keskuksen Atlantin rannikkomaihin – Espanjaan ja Portugaliin, Englantiin, Ranskaan ja Hollantiin. Ei ole itse asiassa liioiteltua sanoa, että sekä Saksan uskonpuhdistus että 1600-luvun kolmikymmenvuotinen sota juonsivat juurensa valtavaan taloudelliseen sekasortoon, jonka on täytynyt seurata tätä tärkeimpien kauppakeskusten siirtymistä.

Tämän ajanjakson toinen suuri historiallinen virtaus oli Habsburgien nousu Hohenstaufenien jalanjäljissä. Habsburgit olivat saksalaisia ruhtinaita, joilla oli laajat henkilökohtaiset herruudet Saksan mailla, mutta heidän asemansa Itävallassa – Østermark Markissa – Saksan itäisillä markkialueilla teki heistä pohjimmiltaan ei-saksalaisia etuiltaan. Habsburgien perinteinen politiikka selittää helposti pansaksalaisten ja...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

erityisesti natsit, ovat pitäneet siitä kiinni koko "itävaltalaisen teorian" osalta. Habsburgit – kuten aikaisemmat Hohenstaufenit – pitivät itseään Rooman valtakunnan perillisinä ja vaativat maailmanherruutta tai ainakin käytännön politiikassa yleiseurooppalaista ylivaltaa. Tämä hämmästyttävä kuningassuku oli historiansa eri aikoina italialainen mahti, espanjalainen ja eteläamerikkalainen mahti, slaavilainen mahti, mahti, jolla oli tavoitteita Aasiassa – ja jopa Afrikassa – mutta se ei koskaan ollut mahti, joka tietoisesti antoi puhtaasti saksalaisten etujen vallita.[1] Habsburgeilla oli merkittävä rooli neljän vuosisadan ajan turkkilaisten valloitettua Konstantinopolin. He pysäyttivät turkkilaisten sotilaallisen etenemisen länteen ja seurasivat Bysantin keisareita tärkeimpinä sivilisaation edistäjinä koko Kaakkois-Euroopassa. Mutta heidän roolinsa oli yhtä arvokas Euroopalle kuin tuhoisa saksalaisen kansallisuuden käsitteelle.

Heidän kiinnostuksensa Välimereen lykkäsi loputtomiin kaikkia Saksan yhdistymisprosesseja, ja heidän dynastinen politiikkansa johti käytännössä saksankielisten alueiden jakamiseen.

Kolmas tärkeä tekijä Saksan historian kehityksessä oli saksankielisten alueiden jakaminen ja itseään saksalaisiksi kutsuvien väestöjen koko rotuluonteen muuttuminen, joka tapahtui vuosina 1250–1550. Tällä ilmiöllä oli äärimmäisen suuri merkitys, erityisesti kun muistetaan, että samaan aikaan syntyivät ja yhdistyivät sellaiset kansakunnat kuin englantilaiset, ranskalaiset ja espanjalaiset sekä jopa unkarilaiset, tšekit ja puolalaiset, ja Eurooppa alkoi saada meille nykyään tuttuja muotoja.

Kaarle Suuren aikana teutonien ja frankkien välisiä eroja ei määritelty kovin selvästi. Englanti oli saksien hegemonian alaisuudessa hyvin pitkälti saksalainen kuningaskunta, ja samaa voidaan sanoa Pohjois-Italiasta langobardien alaisuudessa. Ensinnäkin tapahtui saksalaisten elementtien sulautuminen Englantiin, Itä-Ranskaan ja Pohjois-Italiaan. Tämä prosessi oli itse asiassa saatettu päätökseen jo kauan ennen Fredrik II:n kuolemaa vuonna 1250. Seuraavien kolmensadan vuoden aikana Saksan länsirajat työnnettiin taaksepäin kohti Reiniä. Alueet, kuten Burgundi ja Franche-Comté, muuttuivat enemmän ranskalaisiksi ja vähemmän saksalaisiksi. Alankomaista tuli ehdottomasti ei-saksalainen. Sveitsi muodostui, ja huomattava saksalaisväestö kiintyi Sveitsin aateeseen. Tärkeistä saksalaisista marsseista Itävallassa tuli olennainen osa suurelta osin ei-saksalaista Habsburgien valtakuntaa. Näiden eristäytymisten tulokset ovat edelleen merkittäviä nyky-Euroopan historiassa. Ne selittävät Itävallan kysymyksen.

Ne selittävät Elsass-Lothringenin kysymyksen – kiistan alueesta, joka ei ole koskaan täysin lakannut olemasta saksalainen eikä josta ole koskaan tullut kokonaan ranskalaista. Ne selittävät myös natsien yritykset herättää henkiin pansaksalainen tietoisuus, ei vain Itävallassa ja Tšekkoslovakiassa, vaan myös vähäisemmässä määrin Hollannissa ja Tanskassa, Sveitsissä ja Belgiassa.

Mutta samaan aikaan kun saksalaisten kielirajoja työnnettiin taaksepäin kohti Reiniä ja samalla kun aidoimman saksalaisen veren omaavat väestöt muuttuivat sveitsiläisiksi, ranskalaisiksi ja hollantilaisiksi, saksan kieli ja saksalainen kulttuuri levisivät nopeasti itään, ja Koillis-Euroopan alkukantaiset ei-saksalaiset väestöt oppivat ajattelemaan itseään saksalaisina. Saksalaisten siirtomaavalta itään oli saksalaisten ritarien työtä, jotka valloittivat ja käännyttivät slaavilaisia ja suomalaisia heimoja Elben itäpuolella ja myöhemmin Oderin takana, sekä saksalaisten hansakaupunkien työtä, jotka olivat mukana perustamassa kauppakeskuksia kaikkialle Itämeren rannikolle. Lopulta Saksan edistymistä tähän suuntaan pysäytti Puolan sotilaallinen voima ja Skandinavian valtioiden kilpailu sekä tietysti myöhemmin Venäjän nousu suurvallaksi 1900-luvun alussa.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

1700-luvulla. Mutta se oli suuri saavutus, varsinkin kun pidetään mielessä, että tämä pyrkimys vietiin päätökseen 1200- ja 1400-lukujen välillä, jolloin keskeinen saksalainen inspiraatio oli heikkoa ja usein olematonta. Hansakaupunkien ja saksalaisten ritarien rooli Itämerellä vastasi hyvin pitkälti Italian tasavaltojen ja Latinalaisen ritarikunnan roolia Välimerellä, jotka onnistuivat ylläpitämään aggressiivista Italian politiikkaa idässä aikana, jolloin ei ollut olemassa keskeistä Italian valtaa.

Keskiaikaisen ”Drang nach Ostenin” puoliepäonnistumisessa piilee toinen elementti ”turhautumiskompleksissa”, joka on nykysaksalaisen maansa historian tulkinnan taustalla. Natsit – erityisesti niin sanotun ”preussilaisen koulukunnan” jäsenet, joihin kenraali Goring ja herra Rosenberg kuuluvat – odottavat jatkuvasti saksalaisten tunkeutumisen ja Baltian maiden kolonisaation elpymistä korvauksena saksalaisten pyrkimysten rajoittamisesta lännessä.

Keskiaikaisen ”Drang nach Ostenin” tärkein seuraus oli Preussin valtion perustaminen. Preussin alkuperäisväestö oli pääosin slaavilaista ja suomalaista alkuperää – Pohjois-Euroopan alkeellisimpia heimoja – sekoittuneena sotaisaan ja apua tarvitsevaan ainekseen, joka oli muuttanut itään saksalaisen kulttuurin vanhemmilta keskusalueilta. Preussilaiset olivat muovautuneet kansana kahden vuosisadan kestäneen keskiajan verenhimoisimman sodankäynnin seurauksena.

Saksan uskonpuhdistus – joka hallitsee suurimman osan 1500- ja 1600-lukujen historiaa – voidaan tietyissä suhteissa pitää suurelta osin tiedostamattomana turhautuneena saksalaisen nationalismin liikkeenä Habsburgien yleissaksalaisia ja roomalaiskatolisia käsityksiä vastaan. Uskonpuhdistus huipentui kolmikymmenvuotiseen sotaan, joka tuhosi Saksan lähes vuosisadan ajan sen jälkeen ja lamautti vakavasti Habsburgien valtaa. Turkin vallan elpyminen, joka ilmeni Wienin piirityksessä vuonna 1683, oli yksi seuraus Habsburgien heikkenemisestä, ja kolmikymmenvuotinen sota todennäköisesti pidensi Turkin valtaa Kaakkois-Euroopassa yli kahden vuosisadan ajan.

Ranskan monarkian nousu oli vakava ja pysyvä uhka kaikenlaisen Saksan yhtenäisyyden vakiintumiselle. Frans I työskenteli turkkilaisten kanssa Habsburgeja vastaan, ja Valois'n suvun jäsenet alkoivat ensimmäisinä pyrkiä Puolan barrikaadiin Saksaa vastaan idässä. Seuraavalla vuosisadalla Richelieu toi Saksan pelinappuloita kolmikymmenvuotisen sodan aikana. Hänen politiikkansa seurauksena Saksa jäi Bourbonien monarkian armoille vuosisadan ajaksi, kunnes Preussin syntyminen Fredrik Suuren johdolla toi täysin uuden voiman Saksan politiikkaan.

Fredrik Suuren ilmaantumisen myötä lähestymme Saksan historian nykyvaihetta – ja sitä taistelua Hohenzollernin ja Habsburgin välillä, protestanttisen, puoliksi saksalaisen Preussin, joka pyrki saksalaiseksi, ja saksalaisen Itävallan, joka pyrki olemaan ei-saksalainen ja – dynastisten rajojen sisällä – paneurooppalainen, välillä, mikä oli yksi viimeisen sodan tärkeimmistä, joskin epäsuorista, syistä. Uskonpuhdistus oli ollut tietyissä Saksan rajoissa, pansaksalainen liike, ja sen voidaan katsoa edustaneen myös reaktiota Saksan taloudelliseen takapajuisuuteen kauppareittien siirtymisen seurauksena 1400-luvulla. Wallensteinilla, kiistatta vuosisadansa suurimmalla saksalaisella, oli laajat, joskin epämääräiset, käsitykset pansaksalaisesta yhtenäisyydestä, ja hän kuoli Pohjois-Saksan ruhtinaiden kanssa Habsburgien suvun etuja vastaan suunnatun juonittelun seurauksena. Fredrik Suuri haastoi vakavasti Habsburgien hegemonian Keski-Euroopassa ja käytti hyväkseen Ranskan heikkoutta vallankumousta edeltävänä aikana murtaakseen Puolan esteen Preussia vastaan idässä. Napoleonin sodat olivat tuskin muuta kuin epämiellyttävä välikohtaus kilpailussa ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

kahden germaanisen vallan välillä. Niiden seurauksena Preussin asema vahvistui huomattavasti, sillä ne heikensivät Saksan itsenäisiä ruhtinaallisuuksia ja antoivat Preussille mahdollisuuden pakottaa pienet valtiot tulliliittoihin 1800-luvun alkupuoliskolla. Fredrik Suuri oli valloittanut Sleesian. Hänen seuraajiensa pakotettu osallistuminen mannertenväliseen saartoon Napoleonin sotien aikana loi perustan Saksan teollisuusteollisuudelle, joka perustettiin täyttämään brittiläisten tavaroiden poissulkemisen aiheuttama aukko. Tulliliitot yhdistivät Preussin kanssa vanhat hansakaupungit, ja modernisoitu Pohjois-Saksa kohtasi Itävallan keisarikunnan, joka oli itse asiassa renessanssin jäänne.

Vuonna 1866 Itävalta oli erotettu Saksan liittokunnasta, eikä se ollut enää saksalainen mahti. Samoihin aikoihin se oli erotettu Italiasta, jota se oli todellisuudessa hallinnut 1800-luvun alkupuoliskoon asti, eikä se nyt ollutkaan italialainen mahti. Mutta tässä voidaan havaita Habsburgien dynastian hämmästyttävä poliittinen joustavuus.

Itävallasta oli 1800-luvun jälkipuoliskolla nopeasti tulossa slaavilainen valta, joka hallitsi vähemmistöä saksalaisista alamaisista, jotka sattuivat asumaan Itävallassa ja Böömissä. On mahdollista, että Itävalta olisi säilynyt unkarilais-slaavilaisena konfederaationa, jos Frans Josef olisi kuollut aikaisemmin ja Frans Ferdinand olisi elänyt pidempään. Mutta vanha keisari, kuten hän kertoi kuningas Edvardille, "ei koskaan voinut unohtaa olevansa saksalainen prinssi".

Sotaa edeltäneiden kahdenkymmenen vuoden aikana Itävallassa kasvoi voimakas pansaksalainen liike, jota johti Wienin suosittu pormestari Karl Leuger. Liike halusi nähdä Habsburgien valtakunnan ja monarkian lopun sekä valtakunnan saksalaisten osien yhdistymisen Suur-Saksaa varten. Jos joko pansaksalainen ratkaisu tai arkkiherttua Frans Ferdinandin "liittovaltiollinen" (slaavilainen) ratkaisu olisi saavutettu, Euroopan historia olisi saattanut saada aivan toisenlaisen sysäyksen. Mutta Hohenzollernit olivat itse asiassa ottaneet Hohenstaufenien ja Habsburgien roolin. Jälkimmäiset oli käytännössä ohjattu vasalliruhtinaiden asemaan, ja kolmiliiton politiikan kehittyessä Hohenzollernit antoivat vain uutta voimaa ja uuden suunnan Pyhän saksalais-roomalaisen keisarien paneurooppalaiselle politiikalle.

Adolf Hitler kasvoi sodan edeltäneen Wienin pansaksalaisen propagandan ilmapiirissä, ja sodanjälkeisissä kirjoituksissaan hän tuomitsee katkerasti sen, mitä hän pitää Hohenzollernien saksalaisvastaisena, puhtaasti dynastisena ja kapitalistisena-monopolistisena politiikkana, jonka hän katsoi Hohenzollernien syyksi. Hän vastusti myös Hohenzollernien aloittamaa siirtomaalaajentumispolitiikkaa, jota vanhemmat nationalistiset poliitikot, kuten Hugenburg ja Schacht, edelleen noudattavat. Siksi on pidettävä mielessä nämä kaksi tärkeää suuntausta, jotka ohjaavat kansallissosialistista politiikkaa käytännössä. Ensinnäkin natsien politiikka on pohjimmiltaan kansallista siinä mielessä, että se on reaktio Habsburgien ja Hohenzollernien tuhoisaan paneurooppalaiseen politiikkaan. Bismarckin hengessä, joka julisti, että "koko itäkysymys ei ole yhdenkään Pommerin kranaatinsotilaan luiden arvoinen", se hylkää kaikki pyrkimykset saattaa ei-saksalaisia alueita Saksan vallan alle. Toisaalta se haastaa Euroopan vakiintuneen valtiojärjestelmän korostaessaan tarvetta saattaa kaikki saksankielisen väestön asuttamat alueet "Drittes Reich" -rakenteen piiriin.

Pinnallisesti tarkasteltuna natsiidealistien pansaksalaiset vaatimukset näyttävät olevan ristiriidassa Euroopan rauhan jatkumisen kanssa. Mutta pohjimmiltaan herra Hitler näyttää tavoittelevan sen tosiasian tunnustamista, että Saksaa on pidettävä paitsi tasavertaisena suurvaltojen joukossa, myös suurvaltojen on sallittava Saksan laillinen laajentuminen ja tarvittaessa löydettävä väylät sen laajentumiselle.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Saksan kunnianhimoisessa aluepolitiikassa ei ole mitään erityisen moraalitonta. Viimeisten viidentoista vuoden aikana olemme huomanneet sietävämme Ranskan demokratian yksinomaista ja tinkimätöntä mannerpolitiikkaa, ja Kansainliittoa on laajalti käytetty uuden slaavilaisen ryhmän kehityksen edistämiseen Itä-Euroopassa. On muistettava, että Euroopan rajat ovat aina olleet erittäin epävakaita, eikä ole mitään historiallista perustetta pitää niitä erityisen pysyvinä Euroopan historian nykyhetkellä.

Itä-Euroopassa slaavilainen ryhmä – Puola, tšekit ja Balkanin slaavit, toisin kuin venäläiset – on katsottava melko pysyväksi osaksi Euroopan historiaa. Sekä Puola että Böömi olivat itse asiassa vanhempia valtioita kuin Preussi. Toisaalta Venäjä on suhteellisen uusi ilmiö, joka nousi eurooppalaiseksi suurvallaksi vasta 1700-luvun alussa. Se oli kahden suuren hallitsijan – Pietari Suuren ja Katariina Suuren – työtä. Viimeisessä sodassa Katariinan työ tuhoutui ja Venäjän raja siirrettiin Pripetin soiden taakse. Bolshevikit ovat tehneet paljon horjuttaakseen entisen Venäjän keisarikunnan sekä kulttuurista että kansallista perustaa. Vakaat instituutiot ja aatteet on tuhottu, ja monet Neuvostoliiton muodostavat kansat kehittävät hajoamispyrkimyksiä vauhdilla, jota ei yleensä ymmärretä. Venäjästä on tulossa poliittinen ei-kenenkään-maa – tosiasia, jonka japanilaiset näyttävät arvostavan suuresti ääri-idässä.

Tässä yhteydessä hiljattain solmittu Saksan ja Puolan sopimus saa merkityksen ja viittaa täysin uudenlaiseen suuntaukseen Baltian politiikassa. Sekä Saksa että Puola tarvitsevat tilaa "talonpoikaislaajentumiselle". Herra Hitler ja muut natsiideologian edustajat, kuten Darre ja Rosenberg, ovat korostaneet, että natsi-Saksan tavoitteena on tyhjiä alueita, joilla saksalainen talonpoika voi viljellä maataan ja joilla saksalaiset yhteisöt voivat rakentaa elämäänsä olennaisena osana Saksaa. Se on täysin erilainen käsitys kuin Hohenzollernien ja nykyaikaisten konservatiivi-nationalistien, kuten Schachtin ja Hugenburgin, "kolonialistinen imperialismi". Onnistunut sota Puolaa vastaan ei kuitenkaan ratkaisisi Saksan "talonpoikaislaajentumisongelmaa", sillä Puola itse on tiheästi asuttu ja sen väestö kasvaa. Mutta molemmilla mailla on idässä tavoitteita, jotka Ruotsin väliintulo ja Romanovien valtakunnan nousu pysäyttivät 1600- ja 1700-luvuilla. He saivat äskettäin muistutuksen näiden tavoitteiden mahdollisuuksista, kun saksalaiset miehittivät Baltian maakunnat sodan aikana ja kun puolalaiset miehittivät Ukrainan vuonna 1920.

Ukrainan nationalisteilla, jotka haluavat irtautua Venäjästä, on erittäin tärkeät yhteydet Berliiniin ja Varsovaan, ja on mahdollista, että nämä tekijät voivat olla keskeisessä asemassa yhteisen saksalais-puolalaisen politiikan perustan muodostamisessa "kaukoidän" Euroopassa. Kaikki sodan näkymät ovat luonnollisesti häiritseviä, mutta vaikuttaisi ilmeiseltä, että suorin tapa tehdä tulevasta sodasta väistämätön Länsi-Euroopassa on jättää huomiotta paitsi Saksan pyrkimykset myös Saksan tarpeet. Ja Saksan energian vapauttaminen itään näyttää äärettömän paljon paremmalta kuin "tukos" Reinin varrella ja Itävallassa – mikä on ainoa lopullinen vaihtoehto.

Natsi-Saksassa on huomattavan vähän vihamielisiä tunteita Britanniaa kohtaan, eikä virallista propagandaa Britanniaa vastaan näytä olevan taipumusta, huolimatta maan lehdistön – ja myös tiettyjen poliittisten ryhmien natsien valtaannousun jälkeen – äärimmäisen provosoivasta asenteesta. Afrikan siirtomaiden palauttamista Saksaan ajava liikehdintä on toki käynnissä, mutta tämän agitaation inspiraationa ovat suurelta osin nykyään merkityksettömät konservatiiviset nationalistipiirit. Mielipiteet näiden tiettyjen siirtomaiden arvosta meille tai saksalaisille saattavat vaihdella, mutta herra Hitler itse tunnustaa halveksuntaa "kolonialismin imperialismia" kohtaan, joka inspiroi nationalistisia ryhmiä.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

"Vientikapitalismiin" perustuva politiikka – ja tämä on siirtomaita vaativa politiikka – on varmasti ristiriidassa "autarktisen valtion" talousteorian kanssa, ja voidaan turvallisesti sanoa, että natsit – ainakaan nykyvaiheessa – eivät halua palata Afrikan taistelukentälle. Heidän propagandansa koko painopiste on talonpoikaiselämän palauttamisessa autarktisen valtion perustaksi ja tarpeessa saada lisää maantieteellisesti Saksan lähellä olevia maita, joilla saksalaiset talonpoikaisyhteisöt voivat levittäytyä ja kehittää sitä saksalaista yrityselämää, jossa natsit näkevät kaiken alun ja lopun. Jos tällainen politiikka tuo heidät ristiriitaan sellaisten valtojen ja etujen kanssa, jotka eivät ole Britannian etuja, Britannian ei tuskin kuulu lähteä ristiretkille säilyttääkseen koskemattomuutensa ihmiskunnan historiaa koskaan tahrannetuimmalta turmeltuneimmalta tyrannialta.

---

[1] Paitsi mahdollisesti keisari Joosef II:n lyhyen hallituskauden aikana.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Sosiaalidemokratia rappeutumassa, John Beckett

Viimeisimpien parlamenttivaalien jälkeisten täytevaalien tulosten analyysi osoittaa, että Työväenpuolueen keskimääräinen kannatus on kasvanut lähes 15 prosentilla vuoden 1929 tasosta. Vuonna 1929 se sai 289 paikkaa ja viiden sitoutumattoman jäsenen tuella sillä oli 294 edustajan vahvuus edunvalvonnassa. Kolmetoista voittoa lisää olisi antanut sille vallan. Vuoden 1929 lukujen perusteella täytevaalien kaltainen kannatuksen kasvuvauhti olisi riittänyt takaamaan puolueelle selkeän parlamentaarisen enemmistön. Koska puolueen ensimmäisessä vaalikampanjassa ei nähdä suurta kannatuksen nousua fasismin suuntaan, voidaan päätellä lopullisesti, ettei ole olemassa muuta tekijää, joka voisi estää tällaisen tapahtumien järjestyksen. Heilurin säännöllinen heilahtelu tapahtuu ja parlamentin kaksi puolta vaihtuvat kuin jalkapallojoukkueet puoliajalla.

Mikään ei olisi huvittavampaa, ellei se olisi traagista, kuin tutkia "kansallisten johtajiemme" ja lehdistön esittämiä erilaisia mielipiteitä todennäköisestä suunnasta, kun parlamentti on työväenpuolueen hallinnassa. Ne vaihtelevat visioista Britanniasta täysin punaisella reitillä, Sir Staffordin kuljettajana, herra Greenwoodin ja tohtori Daltonin lempeään mukavuuteen, jotka maalaavat meille kuvan Britanniasta muuttumattomana, lukuun ottamatta vaurautta, uskomattoman "herrasmiesmäisten" supermiesten etupenkillä, joka kasvattaa Mayfairin vuokratuloja yhtä tasaisesti kuin he tasoittavat slummeja maamme kauniilta pinnalta.

Suuria tragedioita, punaista tuhoa ja hyvää tekevää tehokkuutta ennustetaan vuorotellen. On hämmästyttävää, ettei kukaan profeetoista ole vaivautunut tutkimaan huolellisesti työväenpuolueen perustana olevia sosiaalidemokratian periaatteita ja näiden periaatteiden (tai niiden puutteen) kohtaloa jokaisessa maassa, jossa niitä on kokeiltu. Tämä tutkimus, jota avustaa työväenpuolueen historian tarkastelu ja puolueeton tarkastelu sen johtajien luonteesta ja toiminnasta, johtaa väistämättä vähemmän dramaattisiin mutta paljon kauhistuttavampiin johtopäätöksiin kuin mikään jo tarkastelemistamme johtopäätöksistä.

Tarkoitukseni on väittää, että työväenpuolueen hallitus ei tarkoita vallankumousta eikä evoluutiota. Se tarkoittaa selkärangatonta hallintoa, jota toteuttavat mitättömät olennot ilman ohjaavia periaatteita; se tarkoittaa ajelehtimista ilman suuntaa kevytmielisten teeskentelyiden sekasorrossa; se tarkoittaa selittämätöntä hälytyskelloa taloudellisen epävarmuuden ja finanssipaniikin keskellä, jota hermostuneet ja kokemattomat ministerit lisäävät.

Ilman altavastaajan hyötyä työväenpuolue voi luottaa haukkumaan ja hälyyttämään ylivoimaista. Tuloksena ei ole äkillinen katastrofi, johon voidaan helposti puuttua, vaan kansakunnan elinvoiman hiipuminen ja rappeutumisen kiihtyminen sellaiseen nopeuteen, ettei sitä voida pysäyttää. Sosiaalidemokratian teoria on todellakin kiteytetty työväenpuolueen omassa virallisessa vuoden 1933 puolustuspuheessa: "Olemme ehkä olleet tehottomia, mutta olemme olleet koko ajan oikealla tiellä."

Nykyaikaisen koneiston ja tieteen aiheuttaman valtavan tuotantovoiman kehityksen aiheuttamien muuttuneiden taloudellisten olosuhteiden edessä kolme perusajatusta – fasismin, kommunismin ja sosialidemokratian – ovat taistelleet sivistyneen maailman mielissä herruudesta vuodesta 1918 lähtien.

Ensi silmäyksellä sosiaalidemokratia on houkuttelevin. Kommunismi vaatii mahdottomia.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

myllerrystä ja uhrauksia erittäin kiistanalaisten tulosten saavuttamiseksi. Fasismi vetoaa voimakkaasti ihmisten korkeampaan, itsensä kieltävään puoleen. Keskivertoihminen on laiska ja itsensä hemmottelua vaativa. Hän ei halua tehdä työtä eikä noudattaa kuria; ennen kaikkea hän ei halua ajatella ja tehdä uhrauksia rodun hyväksi. Sosialidemokratia lupaa nautintoa ilman kipua, idealismia ilman ponnisteluja, vaurautta ja oikeudenmukaisuutta ilman suunnittelua. Tehokkaampaa huumetta massoille ei voitu keksiä, eikä ole ihme, että Venäjällä, Italiassa ja Saksassa, joissa sodan aiheuttaman lumimyrskyn täysi voima tuntui, nämä kansakunnat kääntyivät sosiaalidemokraattien puoleen pelastuksen saamiseksi.

Tila ei salli sosialidemokratian epäonnistumisen pitkää tarkastelua lainauksin näissä maissa. Se ei ainoastaan epäonnistunut luvatussa rauhanomaisessa siirtymisessä saalistuskapitalismista sosialismiin, vaan se ei myöskään pystynyt millään tavalla hillitsemään ryöväriä, jonka kanssa se ainakin Saksassa muodosti nopean ja lujan liiton. Kaikissa kolmessa maassa työläisten tilanne oli paljon huonompi kuin ennen sosialidemokratian valtaannousua, ja kaikissa kolmessa maassa opetus osoittautui riittäväksi kääntämään selkänsä tällaisille demokratian muodoille ja pyrkimään palauttamaan arvovaltansa ja tehokkuutensa kansallisen johdon alaisuudessa. Venäjä, vähemmän kehittynyt maa, omaksui nyt nopeasti katoavan kommunismin muodon, kun taas Italia ja Saksa, joilla oli korkeampi sivilisaatiotaso, kääntyivät fasismin puoleen pelastuksen löytämiseksi.

Hyvin pinnallinen sosialidemokraattisen teorian tarkastelu riittää osoittamaan, että
Näissä kolmessa maassa tapahtunut oli väistämätöntä ja sen täytyy tapahtua kaikkialla, missä sen politiikkaa kokeillaan.

Sosiaalidemokraatti on kansankiihotuksen rationalisoija, kun taas hänen puolueensa on poikkeuksetta puoluekokousten täyttämä, sen korkeat paikat täynnä miehiä, joilla ei ehkä ole mitään muuta suositeltavaansa kuin helppo puhetaito. Sen korkeimmat virat ovat avoimia kansankiihottajalle ja vain hänelle. Aivan kuten sen periaatteet ovat epämääräisiä ja vastustajien periaatteet yksiselitteisiä, sen johtajilta puuttuu kommunistin fanatismi tai fasistin ankaruus. Hanki valta äänestämällä – ei valtaa tehdä asioita, vaan valtaa ottaa virka. Lupaa sekä rikkaille että köyhille, että olet heidän ystävänsä. Lakkauta slummit ja ruokaile slummien omistajien kanssa. Nosta palkkoja, mutta anna titteleitä huonolle työnantajalle.
Kansallista pankit, mutta tottele pankkiiria. Voita kansainvälinen pääoma tervetulosuudelmalla.
Leikkaa aseita ja puutu samalla kaikkien muiden maiden asioihin. Nämä ovat muutamia sopivimpia iskulauseita työväenpuolueen ehdokkaille. Ei ole yllättävää, että synkän todellisuuden maailmassa tämä opportunismin, idealismin ja silkan luonteen heikkouden sekoitus on romahtanut aina, kun sille on sältynyt vastuuta.

Työväenpuolueen historian tarkastelu osoittaa, kuinka tarkasti nämä taipumukset toteutuvat käytännössä; ja ottaen huomioon mainittujen mannermaiden pidemmälle edenneen rappeutumisen vaiheen, mikään ei ole silmiinpistävämpää kuin verrata niiden lähihistoriaa omiin kokemuksiimme. Sosiaaliset ja taloudelliset vaikeudet ovat johtaneet laajaan ymmärrykseen kansakunnan rakenteen muutoksen tarpeen. Sosiaalidemokratian näennäisesti helppoa tietä on kokeiltu; kaaos ja korruptio ovat seuranneet; ja johtajuutta, jota virheellisesti kutsutaan diktatuuriksi, on täytynyt turvautua.

Työväenpuolueemme tutkimus osoittaa täsmälleen samat taipumukset kuin jo mainituilla sosiaalidemokraattisilla puolueilla. Voiko sen optimistisin kannattaja todella väittää, että puolueen koko uskomuksissa ja politiikassa on kaksi johdonmukaista sävyä? Vaikka meillä ei olisikaan heidän aiempien virkakausiensa tietoja todisteena, heidän johtajiensa puheet ja Daily *Heraldin* palstat sisältävät kaikki mahdolliset epäjohdonmukaisuudet. Sosialistinen liitto ja hillityin ammattiliittojohtaja ovat yhtä mieltä vaalivoitosta, mutta on mahdotonta löytää yhtäkään ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

yksi ainoa yhtenäisyyskohta hallitussuunnitelmissaan voiton jälkeen. Osallistu mihin tahansa työväenpuolueen kokoukseen, jossa on useampi kuin yksi puhuja, ja jos puhujat siirtyvät ylevistä pyrkimyksistä käytännön politiikkaan, silmiinpistävimmät erimielisyydet tulevat heti esiin.

Ensimmäinen todella suuri parlamentaarinen työväenpuolue palasi vuonna 1922. Edes vuoden 1906 "oukkoparlamentissa" ei Westminsteriin ole koskaan saapunut tällaista omituista kokoelmaa omituisuuksia. Niistä ei voisi antaa parempaa kuvausta kuin Scanlonin esittämä teoksessaan *Työväenpuolueen rappeutuminen ja tuho: —*

”Politiikka, kuten vastoinkäymisetkin, luo outoja kumppaneita, mutta voidaan sanoa, että pahimmatkaan vastoinkäymiset eivät ole koskaan onnistuneet kokoamaan yhteen niin outoja ja erilaisia tyyppejä, jotka löysivät itsensä ahtautuneena rinnakkain työväenpuolueen sänkyyn vuoden 1922 parlamentissa. Jokainen, jolla oli valituksen . . . aihe, liittyi työväenpuolueeseen uskoen, että se oli olemassa vain yksilöiden vääryyksien korjaamiseksi; ja kun kuka tahansa rikas henkilö liittyi puolueeseen, hän tunsi heti, että hänet pitäisi hyväksyä parlamenttiin, jotta valituksiin voitaisiin puuttua asianmukaisesti... muistakaa herra Egerton Wake, työväenpuolueen kansallinen organisaattori, jonka tehtävänä oli saada ehdokkaita ehdolle, sanoen, että puolueen suurin vaiva oli tyytymättömien kenraalien yliannostus.”

Kaiken kaikkiaan joitakin omituisia yksilöitä löysi tiensä Työväenpuolueeseen... jokaisella oli jokin kiinteä näkemys: jotkut keskittyivät kuluneisiin hevosiin, jotkut sorrettuihin vähemmistöihin, edellyttäen, että vähemmistöt eivät olleet liian lähellä. Oli kenraaleja, jotka oli unohdettu sodassa ja jotka halusivat muuttaa koko ylennysjärjestelmää. Toiset (ei kenraalit) olivat valmiita antamaan aikaansa ja energiaansa sen varmistamiseen, että lepopäivä pidettäisiin pyhänä; toiset pystyivät suhtautumaan tyynesti työttömille koettuihin ankariin olosuhteisiin, mutta olisivat mielellään tuhonneet puolueen, jos se olisi ehdottanut yhdenkin työväenkerhon lisäämistä listalle. Oli toisia, jotka uskoivat, että päivittäiset ryhmäkokoukset Jumalan kanssa rukoilemiseksi ratkaisisivat köyhyysongelman, ja oli toisia, joilla ei ollut selkeää näkemystä mistään.

Vuonna 1906, kun jotkut työväenpuolueen kansanedustajista vihjasivat maailmalle ne suuret kysymykset, joille he toivoivat omistavansa parlamentaarisen elämänsä, herra Bernard Shaw pyysi anteeksi maailmankaikkeudelta sitä, että hän oli koskaan ollut heidän kanssaan tekemisissä. Ei ole mitään tietoja siitä, mitä hän sanoi vuonna 1922.

Vajaa vuotta myöhemmin tästä kirjavasta kokouksesta tuli maan virallinen hallitus.
Muutaman kuukauden virkakauden jälkeen maa hylkäsi sen välittömästi. Viiden vuoden herra ...
Baldwin valmisteli kansakunnan mieliä kaikkiin vaihtoehtoihin, ja vuonna 1929 työväenpuolueen hallitus, josta vain muutamat vaille enemmistöä ja jolla oli lähes aina todellinen fyysinen enemmistö edustajainhuoneen vaalipiireissä, hallitsi epämukavasti ja häpeällisesti kaksi ja puoli vuotta, kunnes vuoden 1931 kriisi aiheutti heidän tilapäisen äänestysasemansa katoamisen.

Venäjällä Kerensky neuvoi varovaisuuteen aina siihen hetkeen asti, kun hän pakeni närkästyneen ja pettyneen kansakunnan tieltä, joka oli kääntynyt bolševikkien puoleen saadakseen johtajuutta, jota hänellä ei ollut koskaan ollut rohkeutta osoittaa. Italiassa sosialidemokraatit valtasivat tehtaat, ja koska heillä ei ollut suunnitelmia niiden pyörittämiseksi, he antoivat nöyrästi fasistien paimentaa ja tuhota itsensä. Fasistien tehtävänä oli antaa italialaisille suunnitelmia puheiden sijaan ja toimia juonittelujen sijaan. Saksassa sosialisteilla oli kaikki valta käsissään vuonna 1919, mutta he pakenivat kauhuissaan *junkkereiden* luo saadakseen apua; kaksitoista vuotta he kavahtivat Weimarin perustuslain taakse; ja vuonna 1933, tuskin määkien vastalauseita, he antoivat tietä Hitlerille ja iskujoukkojen kurinalaiselle johdolle.

Ei ole yllättävää, että englantilainen entinen sosialistinen kansanedustaja kirjoittaa, että sosiaalidemokratian olemassaolo on riippuvainen siitä, ettei se koskaan pääse valtaan. Tämä artikkeli alkoi varoituksella, että

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Työväenpuolueen on, jos täytevaalien luvuilla on mitään merkitystä, saatava virka uudelleen seuraavissa vaaleissa. Lukija saattaa hyvinkin kysyä, kuinka edellä mainittujen tosiasioiden valossa miljoonien äänestäjien on mahdollista äänestää työväenpuoluetta uudelleen. Vastaus piilee työväenpuolueen jokaisen puolueohjelman harhaanjohtavassa selityksessä: — "Meillä ei koskaan ollut enemmistöä."

Vaikka se saattaakin kuulostaa hämmästyttävältä, suuri osa äänestäjistä näyttää uskovan aivan vilpittömästi, että jos vuonna 1929 olisi valittu kaksikymmentä muuta ammattiliittojohtajaa tai keskiluokan *älymystöä ,* työväenpuolueen hallitus olisi onnistunut toteuttamaan vaalikampanjansa aikana antamansa lukuisat ja monipuoliset utopistiset lupaukset. En väitä ymmärtäväni, miten enemmistön puuttuminen selittää työläisille ehdottomasti työväenluokkaa vastustavien lakien, kuten poikkeamalain ja hiilikaivoslain, esittelyn ja läpiajamisen alahuoneessa – usein joitakin liberaalien ja konservatiivien ääniä vastaan. On mysteeri, jota ei koskaan selitetä.

Olipa työväenpuolueessa mikä tahansa muu vika, se on mennyt pitkälle ratkaistakseen hankalien kysymysten kohtaamisen ongelman. Se on havainnut, että paras tapa on kääntää niille selkänsä. Selitykset väistyvät tuomitsemisen tieltä; paljastukset tehdään raivokkaasti; ja menneisyydessä annettujen lupausten lunastamatta jättäminen näyttää äänestäjien silmissä peittyvän enemmän kuin ylimääräisen anteliaisuuden alle tulevaisuutta koskevien lupausten yhteydessä.

Tärkein todiste siitä, että työväenpuolue ei kykene hallitsemaan, ei löydy sen epäonnistumisesta, joka on menneisyydessä ollut halveksittavaa, vaan sen johtajuuden psykologiasta ja sen rivijäsenten herkkäuskoisuudesta. Britanniassa aina osoitettu poikkeuksellinen lempeys niitä kohtaan, joiden yleisesti oletetaan raahanneen tiensä korkeisiin virkoihin, luultavasti selittää sen omituisen tavan, jolla totuuden tietävät antavat työväenpuolueen johtajien epätavallisten vanhurskauden standardien mennä kyseenalaistamatta.

MacDonald kansallisen hallituksen johtajana noudattaa tänä päivänä täsmälleen samaa politiikkaa kuin silloin, kun hän oli paljon kunnioitettu ja rakastettu työväenpuolueen hallituksen johtaja. Ainoa ero on, että tämä politiikka on menestyksekkäämpää, koska häntä ympäröivät kyvykkäät miehet tehottomien sijaan. Silti näemme työväenpuolueen johtajien, jotka olivat ylpeitä voidessaan seurata häntä ennen vuotta 1931, nyt parjaavan ja tuomitsevan häntä täsmälleen samoista menetelmistä, joita aiemmin, kun hän itse käytti niitä, he tuomitsivat muita vastustamisesta. Rehellisyyden taso on niin alhainen, että työväenpuolueen kansanedustajat, jotka ennen hengailivat hänen ovensa ympärillä toivoen saavansa tilaisuuden avata sen ja sanoa "Hyvää huomenta", syyttävät nyt MacDonaldia, Thomasia ja Snowdenia kaikista menneisyyden rikoksista. Yhdessä hengenvedossa he väittävät olevansa demokraattinen puolue; seuraavassa he sanovat, että parlamentaarisessa ryhmässä lähes 300 vahvaa miestä oli vastuussa siitä, mitä he nyt tuomitsevat rikolliseksi teoksi.

Yleinen esimerkki tästä epärehellisestä propagandasta löytyy työväenpuolueen vaaliohjelmilta poikkeuksetta saadusta lausunnosta, jonka mukaan he ovat ainoa puolue, joka julkaisee taseen, ja heidän tuomitsemisensa vanhempia puolueita vastaan korruptiosta kunniamerkkien myynnissä ja salaisten tulonlähteiden salaamisessa. Monet jäsenet epäilemättä uskovat näihin väitteisiin, kun he niitä esittävät. Toisaalta monien on oltava tietoisia siitä, että johtajat ovat useiden vuosien ajan vastaanottaneet suuria yksityisiä maksuja ja käyttäneet niitä harkintansa mukaan – maksuja, joita ei ole koskaan otettu huomioon missään koskaan julkaistussa lausunnossa. Työväenpuolue on aina tuominnut arvonimien tyhjänpäiväisen loiston, mutta kunniamerkkien listojen tarkastelu sen virkakauden aikana ei viittaa mihinkään muutoksiin näiden listojen perinteisessä laatimistavassa. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Suurin osa työväenpuolueen johdosta on tietoisesti tekopyhää näissä asioissa, rivijäsenet niin uskomattoman herkkäuskoisia, että on vaikea olla väittämättä, että he ansaitsevat nykyisen johtajuutensa.

Mikä on demokratian loppu? Tutkimalla sosiaalidemokratian historiaa muualla, Britannian työväenpuolueen tarkastelumme johtaa meidät uskomaan, että aivan kuten se osoittaa kaikki mannermaisten liikkeiden ominaispiirteet, sen edistymisen on väistämättä kehitettävä samoja linjoja pitkin. Tämä ei ehkä olekaan mikään ilahduttava ajatus. Ellei kansakunta tule järkiinsä hyvin lyhyessä ajassa ja sille anneta viriiliä ja käytännöllistä vaihtoehtoa, rahoitusmaailman runteleman konservatiivipuolueen kielteiset hyveet tuovat meille väistämättä työväenpuolueen enemmistön Westminsterissä. Konservatiivit pitävät työväenpuolueen hallituksen vallassa ainakin kaksitoista kuukautta. Äänestäjät eivät ymmärtäisi, kuinka huono työväenpuolue oli, ja unohtaisivat, kuinka huono konservatismi oli ollut tuona aikana.

Siksi on ensiarvoisen tärkeää, että fasismi esittää tämän vaihtoehdon viipymättä. Muiden maiden traagisen historian ei pitäisi antaa toteutua täällä. He turvautuivat rakentavaan suunnitteluun ja auktoritatiiviseen johtajuuteen viimeisenä keinona, kun epäkonstruktiivinen reaktio ja arka sosialismi ajoivat heidät katastrofin partaalle.

Työväenpuolueen hallitus, joka on luvannut parantaa massojen asemaa, huomaa virkaan astuessaan, että kaappi on tyhjä. Aika, jolloin ylimääräisestä rahoituksesta olisi voitu löytää muutamia miljoonia työläisten ostamiseksi, on ohi. Työväenpuolueen hallituksen täydellisen epäonnistumisen auttamisessa turhauttamina ja heidän propagandansa holtittoman luonteen kiihottamina työläiset turvautuvat mellakoihin ja kommunismiin pakotienä. Viran saavuttamiseksi pidettyjen villejen puheiden säikäyttämänä sijoittava luokka vetää sarvensa esiin, mikä johtaa katastrofaalisiin seurauksiin taloudelliselle asemallemme. Sosialidemokratia joutuu kohtaamaan historiallisen ongelmansa: miten tyydyttää kannattajansa hyökkäämättä vastustajiaan vastaan. Sosialistisessa uskontunnustuksessa ei ole ratkaisua. Alle kolmen vuoden kuluttua kohtaamme todellisen kriisin, joka saa vuoden 1931 kriisin näyttämään todella mitättömältä asialta.

Onko mahdollista uskoa, että demokratia, sellaisena kuin me sen tällä hetkellä tunnemme, selviää tästä jatkuvasta ajautumisesta kohti katastrofia? Fasismin on pyrittävä vakuuttamaan kansakunta suunnitelmistaan nyt, eikä katastrofin iskiessä.

Työväenpuolue ei voi hallita, ja jos yritysvaltion perustamista lykätään, kunnes sosialidemokratia on korjannut kaaoksen satonsa, kansakunnan pelastus on silti siinä, että miesten mielet on valmistautunut ja mustapaitaliike on vakiintunut.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Fasismi ja sota,

kirjoittanut kenraalimajuri JFC Fuller

Fasismin näkemys sodasta on maalaisjärjen mukainen, sillä fasisti on realisti. Hänelle on turhaa lätkäistä sodan ongelmaa sanoilla ja kirouksilla, kuten niin usein tekevät ne, jotka onnistuivat välttämään viimeisen, koska tunteellisuus on realismin vastakohta. Hän on avoin tutkimaan ongelmaa samalla tavalla kuin lääkäri tutkii potilasta, mutta hän kieltäytyy antamasta "kunnian" tai "kauhun" harhauttaa huomionsa.

Jos ongelma on ratkaistavissa, se ratkaistaan tieteellisesti eli etsimällä totuutta, ylläpitämällä puolueeton mieli ja järjestelmällinen työskentely. Hysteria ei varmasti ratkaise sitä.

Tutkittuaan sotaa historiallisesti ja psykologisesti fasisti tulee siihen tulokseen, että tietyissä olosuhteissa sodat ovat välttämättömiä ja toisissa eivät. Siksi hän päättää, että olosuhteet ovat ensisijainen tekijä, että juuri ne luovat sotia, ja että näin ollen sota itsessään ei ole sairaus, vaan pikemminkin sairaalloisen rauhantilan huipentuma. Kyse ei ole mikrobista, vaan mikrobin aiheuttamasta kuumeesta. Ilman tätä kuumetta potilas saattaisi helposti kuolla sisäiseen myrkytykseen, mutta jos hänen lämpötilansa nousee tietyn pisteen yli, hän varmasti romahtaa; joka tapauksessa hän on todennäköisesti fyysisesti heikentynyt sairautensa päätyttyä. Kuumetta ei pitäisi syyttää, vaan sen syytä. Fasisti sanoo siis: ”Aion puuttua tähän ongelmaan kausaalisesti, ja kunnes sen syy tai syyt on poistettu, pidän hallussani kirurgisten instrumenttien ja lääkkeiden varastoa, laivastojani, armeijoitani ja ilmalaivastojani, koska en näe mitään syytä luottaa uskonparannuksiin ja muuhun huijaukseen. Näin ollen minulla ei ole mitään tekemistä pasifistisen noituuden kanssa, joka luottaa loitsuihin, loitsuihin ja sopimuksiin.” Tästä syystä hän kieltäytyy antamasta aseistariisunnan ja vastaavien harhautusten viedä totuudenetsintään, sillä aseet itsessään eivät voi luoda sotia sen enempää kuin pihdit ja skalpellit itsessään voivat luoda sairauksia.

”Siksi”, sanoo fasisti, ”tutkikaamme rauhaa, sillä rauhan tyytymättömyydessä paljastuvat sodan syyt, enkä aio heittää kirurgisia instrumenttejani pois ennen kuin ne on poistettu. Itse asiassa, mitä hysteerisemmiksi rauhan puolestapuhujat tulevat, sitä varmempi olen sodan paluusta, siksi aion varmistaa, että instrumenttini ja lääkkeeni ovat parhaiten hankittavissa.”

Sitten fasisti kääntyy aikakauteen, jossa elämme, sillä seuraava sota syttyy juuri tästä aikakaudesta, ja tutkittuaan sitä puolueettomasti hän tulee siihen johtopäätökseen, että sodalla on nykyään kaksi pääasiallista syytä: liikakansoitus ja finanssipoliittinen ja taloudellinen anarkia. Juuri nämä synnyttävät sotilaallisia syitä – tarpeen valloittaa, terrorisoida ja luoda hyökkäämättömiä rajoja.

Ensimmäistä näistä kahdesta pääasiallisesta syystä hän tarkastelee näin: Vaikka se on kuinka valitettavaa ja ärsyttävää, on tosiasia, että nälkäinen mies mieluummin rikkoo lakia varastamalla ruokaa kuin kuolee nälkään. Jokaisessa sivistyneessä ja sivistymättömässä maassa on yksimielinen, että ihmisellä on oikeus puolustaa henkeään; miksi sitten tämän miehen pitäisi tappaa itsensä nälkään, kun hän voi säilyttää henkensä varastamalla? Näin ollen, kun maasta tulee ylikansoitettu, sillä on kaksi vaihtoehtoa: se voi tehdä itsemurhan sisällissodassa tai miehittää naapurialueen, mikä tarkoittaa sotaa, ellei se ole asuttu.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Sopimuksesta päihtyneiden pasifistien toimesta. Näitä tosiasioita ei voida kiistää. Japanin ollessa ylikansoitettu, on järjetöntä, että Kansainliitto vastustaa Japanin laajentumista. Paljon viisaampi toimintatapa olisi lähettää maahan vuosittain muutamia tuhansia tonneja ehkäisyvälineitä.

Sama ongelma kohtaa meitä Intiassa: Valkoinen kirja tai ei valkoista kirjaa, jos intiaanit jatkavat lisääntymistään nykyisellä tahdilla, ellei laajentuminen tule mahdolliseksi, Intian on räjähdyttävä ennen tämän vuosisadan loppua. Vuonna 1921 sen väkiluku oli 320 miljoonaa ja vuonna 1931 350 miljoonaa. Tällä kasvuvauhdilla se on noin 700 miljoonaa vuonna 2001, ja ellei Marie Stopes ryhdy toimeen tai jokaiselle maissintähkälle kasva kaksi tähkää, mullistus on tuomittu. Tätä tosiasiaa ei voi pyyhkiä pois kynä ja muste tai hurskaat sanat; siksi fasisti työskentelee faktojen pohjalta – hän on realisti.

Kääntyessään toiseen kahdesta pääsyystä fasisti kohtaa heti sen, mitä julistetaan "taloudelliseksi nationalismiksi", jonka niin monet olettavat olevan lakon paholaisen asuttama. Sanat tai nimet eivät koskaan sido häntä, vaan sitä tutkiessaan hän huomaa, että todellisuudessa tarkoitetaan anarkistista kaupankäyntiä, jonka kuiskaaminen liberaalin demokratian mukaan on harhaoppia: Mene niin kuin haluat, tee niin kuin voit, huijaa, lahjo, ryntää ja Paholainen ottaa suurimman esteen. Markkinat ja ulkomaiset lainat ovat merkittäviä tässä verettömässä rahan raapimisessa. Tarkastelen niitä lyhyesti vuorotellen.

Koska nykyään kaikki kansakunnat tuottavat enemmän kuin ne nykyisen rahoitusjärjestelmän puitteissa pystyvät ostamaan, maailmanlaajuinen tuotanto ylittää maailmanlaajuisen kysynnän. Markkinoista tulee siksi riitojen aiheuttajia ja tyytymättömyyden sekä tavaroiden polkumyynnin alueita. Koska on ilmeistä, että jokaisen maan on mahdotonta myydä enemmän kuin se pystyy ostamaan, yksityiset edut saavat aikaan niiden hallitukset, ja hallitukset heiluttavat miekkojaan pelotellakseen toisiaan – heidän heittelynsä ovat päivälehdistön loukkauksia. Ahneus synnyttää kateutta, kateus intohimoa ja vihaa, sitten seuraa jokin tapahtuma, joka räjäyttää patoutuneen tunteellisuuden, ja syttyy sota. Paljolti sama tapahtuu raaka-aineiden taistelussa.

Vielä voimakkaampi syy on suurten keskuspankkien välinen taistelu finanssivalvonnasta. Jos tavaroita ei voida maksaa tavaroilla, velallisen on pakko ottaa laina ja astua välittömästi taloudelliseen orjuuteen. Kuten eräs kirjoittaja sanoo kansainvälisistä rahoittajista: "Enemmän kuin mikään muu nykymaailman kaaoksessa valloilleen päästetty voima, ne ovat johtaneet sotaan." Kun ne ovat joutuneet niiden valtaan, siitä voi päästä ulos vain kahdella tavalla: hylkäämällä tai taistelemalla. Koska ensimmäinen tarkoittaa konkurssia ja häpeää, turvaudutaan yleensä toiseen.

Näin käy niin, että joukkodemokratioille ominaisen ahneuden ja tunteellisuuden vuoksi aseita ei pidetä kirurgisina instrumentteina, vaan kansallisen ja kansainvälisen tyytymättömyyden pakkopaitoina. Niillä rajoitetaan sisäisiä vallankumouksia ja terrorisoidaan vihamielisiä naapureita, ei oikeudenmukaisuuden ylläpitämiseksi, vaan ahneuden ylläpitämiseksi. Jälleen kerran, tullimuurista on vain yksi askel linnoitettuun rajaan, ja jos olemassa oleva raja on heikko, on kaikki kannustimet etsiä toinen, vahvempi. Ennen vanhaan vahvoja puolustusrajoja etsittiin kansallisen olemassaolon turvaamiseksi, nyt niitä etsitään kansainvälisen koronkiskonnan turvaamiseksi.

11. heinäkuuta 1933 herra Chamberlain sanoi alahuoneessa: "Me itse olemme edelleen samaa mieltä kuin koko ajan, eli että suurimmat ongelmat, joista maailma tänä päivänä kärsii, ovat alkuperältään kansainvälisiä ja että ne voidaan ratkaista vain kansainvälisillä toimilla ja sopimuksella." Niiden alkuperän suhteen hän on oikeassa, mutta koska Saatana ei pidä Saatanan karkottamisesta, fasisti on enemmän kuin epäileväinen parannuskeinonsa suhteen. Siksi hän ei usko aseidenriisuntasopimuksiin, rauhansopimuksiin ja kansainvälisiin poliisivoimiin, joista Kansainliiton jäsenet tai sen kannattajat puhuvat ensin nurinpäin ja sitten ulkoa sisäänpäin.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Kansainliitto ei edusta rauhaa, se edustaa status quoa: se edustaa myyttiä, inertiaa, ei todellisuuden muutosta. Maailma liikkuu, ja meidän on liikuttava sen mukana; pysähtyminen ei voi tapahtua ilman mätänemistä, ja mätäneminen synnyttää sotaa, sillä se mädättää sivilisaation. Tarkastellaan esimerkiksi Itävallan ongelmaa, joka on tällä hetkellä Euroopan mätänemisen keskus: Vuosina 1918–19 suuri imperiumi kutistui pieneksi valtioksi, jolla oli valtava pääoma; toisin sanoen miljonäärin asemasta köyhäksi, jonka on vielä maksettava talonsa – Wienin – vuokra. Vuonna 1931 Saksa ehdotti tulliliittoa, ja Ranska, joka tunsi olevansa torpedoimatta, päätti heti torpedoida tämän unionin tuolla aina pettämättömällä tuhoamisaseen, Kansainliiton neuvoston, avulla. Pohjimmiltaan taloudellisena kysymyksenä se annettiin ratkaistavaksi pysyvälle kansainväliselle tuomioistuimelle ja asetettiin poliittiselle telineelle, vinssejä käyttävien muun muassa Salvadorin, Kuuban, Kolumbian ja Kiinan – jotka olivat tuolloin avoimen anarkian tilassa. Jos Kuuba tai Salvador olisivat äänestäneet toisin, unionista olisi tullut todellinen tosiasia; koska kumpikaan ei äänestänyt, se hylättiin.

Onko tämä järkevää vai hullua? Onko tämä tapa integroida maailma ja luoda ikuinen rauha?
Olisi ollut järkevämpää ja rehellisempää, jos Kansainliitto olisi julistanut: ”Itävalta on mahdoton maa, se on Euroopan köyhäin, ja jos sille ei sallita tätä unionia, meidän on pidettävä se ja maksettava sille miljoonien puntien suuruinen tuki joka vuosi.” Millä oikeudella Kansainliitolla olisi silloinkaan ollut olettaa, että itävaltalaiset – ylpeä kansa – halusivat elää almuhuoneessa; sillä he halusivat vain itsemääräämisoikeutta, ja he haluavat sitä edelleen, mutta eivät pysty saavuttamaan sitä, sillä heidän on pakko elää valitsemansa hallituksen, vaan korruptoituneen despotismin alaisuudessa.
Itävaltaa estetään itse asiassa toteuttamasta oikeutettua kohtaloaan asettamalla sille salainen kansainvälinen poliisivoima – rahan internationaali, jonka ei tarvitse ostaa ulkomaisia palkkasotureita, sillä se voi aina palkata kotimaassa kasvatettuja. Juuri tällaista voimaa, kansallisuudesta irtautunutta armotonta hyökkääjää, jonka ainoana kannustimena on raha, Kansainliiton liitto, Uusi kansainyhteisöliike ja rappeutuva kapitalismi pyrkivät tyrkyttämään maailmalle. Jos ne voisivat tehdä niin, ennemmin tai myöhemmin seurauksena olisi katastrofaalinen vallankumous, joka päättyisi maailmanlaajuiseen bolshevismiin. Onko tämä sitten heidän perimmäinen tavoitteensa?

Tästä räikeästä poliittisesta veijariudesta huolimatta fasisti vastustaa ennen kaikkea salakavalaa moraalista hyökkäystä, joka käynnistetään hurskaiden latteuksien ja hysteerisen tekopyhyyden savupilven varjolla kaikkea ihmiskunnassa olevaa miehekästä ja hengellistä vastaan. Kunnia, hyve ja usko kaikkeen jalompaan kuin pelkkä eläminen on alistettava kansainvälisen laillisen valvonnan alaisuuteen. Mutta onko rauha tai rauhan ylläpitäminen hinnalla millä hyvänsä elämän päämäärä? Eikö tässä maailmassa ole mitään rakkaampaa kuin elämä? Ovatko ihmiset pelkästään eläimiä? James Martineaun tavoin fasisti uskoo, että:

”Ihmiselämän kunnioitus muuttuu moraalittomaksi epäjumalanpalvelukseksi, kun sitä pidetään pyhämpänä kuin oikeutta ja oikeutta, ja kun veren näytelmä muuttuu kauheammaksi kuin tuhoisien tyrannioiden ja voitokkaiden tekopyhyyksien näky... mikään ei voi olla heikompaa tai itsemurhaa kielteisempää kuin se, että kansalaiset julistavat aikovansa pitää elämää korkeammalla arvossa kuin oikeutta. Ja jos koittaa päivä, jolloin kansakunnat tyytyvät alistamaan jokaisen riidan, olipa sen alkuperä mikä tahansa, tuomioistuimen ratkaistavaksi, se ei ehkä ole niin, että maailma olisi parantunut, vaan että ihmisistä on tullut ilkeämpiä ja alempiarvoisempia, koska ei ole enää mitään, mitä he pitäisivät elämää kalliimpana.”

Eläminen on luonnon halu, mutta vanhurskas elämä – eli syvimpien vakaumustemme mukainen elämä – on varmasti kaiken moraalin ja uskonnon perusta. Voiko ihminen, joka uskoo heijastavansa Jumalan tahtoa, alistaa uskonsa poliisioikeuden tuomittavaksi? ”Elä vaarallisesti” näyttäisi siksi jalommalta ja oikeudenmukaisemmalta elämän motolta kuin

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

”Turvallisuus ensin”, joka ihmisen sydämeen sovellettuna ei voi saavuttaa muuta päämäärää kuin henkisesti turmeltuneiden eunukkien rodun kasvattamisen.

Näin ollen fasismin filosofiassa elämää pidetään keinona päämäärään, ei itse päämääränä. Yksilö on kuolevainen, mutta valtio, ei vain yksilöiden joukko, vaan se, mikä on jaloa, inspiroivaa ja inspiroivaa heidän historiassaan, kahdella sanalla – kansallinen hengellisyys, on kuolematon ja äärettömän paljon suurempi. Juuri tätä varten jokaisen yksilön on elettävä, ei vain ylläpitääkseen sitä, vaan tukeakseen sitä elämällään, ajatuksillaan ja teoillaan. Se on kamppailua sen eteen, mitä on tehtävä, eikä pelkkää ajan merkitsemistä saavutetulle. Jos tässä hengessä on vielä jotain villisian aktiivisuutta, taivaan kiitos, maatilan sian toimettomuutta ei ole vielä lainkaan.

Tämän dynaamisuuden, tämän olennaisen miehekkyyden vuoksi fasismi kannattaa rauhaa, mutta se ei pelkää sotaa, sillä se pelkää vain elotonta elämää. Siksi fasistin uskontunnustus rauhasta ja sodasta kuuluu seuraavasti:

Sodan oikeutettu tavoite on täydellisempi rauha, koska sota on kirurginen instrumentti.

Rauhan oikeutettu kohde on täydellisempi ihminen; koska rauha on luova väline.

Ja ihmisen oikeutettu tavoite on täydellisempi maailma; koska ihminen on jumalallinen välikappale.

Kuinka hän muuttaa tämän uskontunnustuksen toiminnaksi, sillä ilman toimintaa ei voi olla uudestisyntymistä? ongelmaa alan nyt tiedustelemaan.

Riitojen historia voidaan jakaa kahteen suureen otsakkeeseen – sisäisiin vallankumouksiin ja ulkoisiin sotiin; ensimmäinen hedelmöittää jälkimmäistä ja toinen ensimmäistä. Tarkastelen niitä nyt vuorollaan.

Fasisti sanoo näin: Kansainvälinen tyytymättömyys on vain lukemattomien kansallisten tyytymättömyyksien summa. Jos maailmaa verrataan taloon, niin koska sen tiilet ja laasti ovat lahoja, sen perustukset vajoavat jatkuvasti ja sen seinät sortuvat. Siksi ensimmäinen ongelma luovan maailmanrauhan luomisessa on, että jokainen kansakunta saa oman talonsa järjestykseen; niin kauan kuin kansakunnat ovat sisäisen lahon tilassa, heti kriisin uhkaamisesta huolimatta niiden poliitikot yrittävät säilyttää valtansa kääntämällä tyytymättömyyden ulospäin, eli pois kotoa ja ulkoasioihin. Tämä on vanhin ja varmin tie sotaan.

Erinomainen esimerkki tästä on sodanjälkeinen Ranska. Sen hallintojärjestelmä on täysin korruptoitunut, joten mitä sen poliitikot tekevät? Viedäkseen kansan huomion muualle he julistavat äänekkäästi, että Ranska on vaarassa, ja hypnotisoivat kansan sanalla "turvallisuus". Jos Ranska olisi mahdollista suojata kaikenlaisilta hyökkäyksiltä, olisivatko ranskalaiset poliitikot kiitollisia? Eivät, he olisivat kauhuissaan, sillä he ymmärtäisivät, että koska kansalla ei silloin olisi mitään pelättävää ulkoista sotaa vastaan, he kääntäisivät huomionsa sisäiseen uudistukseen ja vallankumoukseen. "Turvallisuus" ei itse asiassa ole Saksaa vastaan pidetty kilpi, vaan luodinkestävä kuori, jonka alla Staviskyt ryömivät.

Vaikka lähes jokaisessa maassa tyytymättömyyden syy on taloudellinen, sen ilmenemismuoto, kuten sen täytyykin olla, on moraalinen. Köyhyys ei ainoastaan luo puutetta, vaan myös epäoikeudenmukaisuuden tunnetta. Se, että potentiaalisen yltäkylläisyyden aikakaudella on edelleen todellista ja liiallista köyhyyttä, vaikuttaa rikolliselta, ja kun hallitusta pidetään gangsterien kokoontumisena, kärsivä ja ajatteleva ihminen alkaa uskoa oikeuteensa kukistaa se. Tämä on kaikkien yhteiskunnallisten vallankumousten perimmäinen syy. Se, että sinulta evätään oikeudenmukainen osuus tuotannosta vanhentuneen jakelujärjestelmän vuoksi, on suorastaan ryöstöä. Jos murtovaras tunkeutuu kotiisi ja uhkaa henkeäsi, sinulla on oikeus suojella sitä.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

jopa oman vaurautensa kustannuksella. Epätoivoinen mies tarkastelee poliittista salamurhaa samanlaisesta näkökulmasta, ja kun hän tajuaa, että rahoittaja käyttää poliitikkoa välikätenä hänen ja hänen mielestään oikeudenmukaisen osuutensa varallisuudesta välillä, voimme odottaa ensimmäistä koskaan pankkiirien historiassa tapahtunutta romahdusta.

Fasisti sanoo: Miksi tämä finanssianarkian ongelma ratkaistaisiin yhteiskunnallisella anarkialla? Miksi sitä ei sen sijaan ratkaista taloudellisella uudelleenjärjestelyllä? Köyhyys ja sen seurauksena vallankumous syntyvät vaurauden epätasaisesta jakautumisesta, mädäntyneestä rahoitusjärjestelmästä, palkkojen alennuksista, hintojen noususta ja elintason yleisestä laskusta; miksi ei sitten järjestettäisi kansallista teollisuutta niin, että se voi hallita itseään, ilmaista itseään ja uudistaa itseään? Tämä ei ole sosialismia, jossa valtio kontrolloi työvoimaa, sillä tässä ehdotettu teollisuuden kontrolli tapahtuu niiden toimesta, jotka luovat ja ylläpitävät työvoimaa. Se on itse asiassa puhtain osuuskuntademokratian muoto, jota poliittiset demokratiat eivät ole koskaan yrittäneet toteuttaa. Tämän kontrollin fasisti aikoo luoda yritysvaltion avulla. Teollisuus jaetaan itsehallinnollisiin ryhmiin, joista kukin valitsee teollisuusyhtiön, joka koostuu työnantajista, työntekijöistä ja kuluttajista. Tällaisessa organisaatiossa luokkasodankäynti, lakot ja työsulut eivät löydä sijaa. Palkkojen nousun sijaan tavoitteena on nostaa elintasoa tieteen ja teollisuuden lisätessä tuotantovoimaa. Mitä tämä tarkoittaa? Tuo riisto korvataan organisoinnilla ja luodaan uusi yhteiskuntarakenne.

Kun vauraus on vakiintunut, seuraava askel on puhaltaa uuden elämän henki talouden tomuun. Niin kuin ihminen on osittain fyysinen, osittain moraalinen ja osittain älyllinen, niin on myös ihmisten yhteiskunta osittain taloudellinen, osittain kulttuurinen ja osittain poliittinen. Tästä seuraa siis, että kuten ihmisessä itsessään, taloudelliset tekijät tulisi ryhmitellä elimiin ja raajoihin; niin myös kulttuuriset tekijät tulisi jättää lähes kokonaan yksilöille ja poliittisella tulisi olla valta kokonaisuuden yli. Tällä tarkoitan sitä, että politiikan pääasialliset toiminnot koostuvat yksilöiden ja ryhmien välisten suhteiden sääntelemisestä sekä niiden elinten ja raajojen, kansallisten palvelujen, ohjaamisesta, joita vain he voivat hallita.

Tästä voimme päätellä seuraavaa: Yksilöiden yksityiselämä on mahdollisimman vapaata; työntekijäryhmien vauraus riippuu tehtävien mukaisesta organisoitumisesta ja kokonaisuuden hallinnosta vastaavat korkean älykkyyden, tiedon ja kokemuksen omaavat ihmiset. Toisin sanoen: kulttuurielämä on yksilöllistä, talous on kollektiivista ja poliittinen on ohjaavaa ja autoritaarista. Kun nämä kolme toimintojen ryhmää – itseilmaisu, ryhmäilmaisu ja kansallinen ilmaisu – toimivat yhdessä, syntyy kulttuuri-, talous- ja poliittinen elämän korkein talous. Tämä talous on todellista vapautta ja vapaus tyytymättömyydestä on kansallisen rauhan perusta.

Siirryn nyt sodan ongelman toiseen puoliskoon, eli kansallisista vallankumouksista ulkomaiset sodat, ja tässäkin kohtaamme, että todellinen rauha on luotava taloudelliselle pohjalle.

Mikä on tuo perusta tänä päivänä? Kullan anarkia, nykyisten kansainvälisten ja kansallisten rahajärjestelmien kulmakivi. Saadakseen kultaa tai ottaakseen käyttöön kultavaluuttoja, kansakunnilla on oltava aktiiviset "suotuisat" kauppataseet. Ne, jotka onnistuvat tässä, voivat joko ottaa kultaa kansakunnilta, joilla on "epäsuotuisat" saldot, tai pakottaa ne lainaamaan erotuksen lainan muodossa. Kuten eräs kirjoittaja tästä kysymyksestä sanoo: "Sen sijaan, että kansakunnat vaihtaisivat tavaroita ja palveluita keskinäiseksi hyödykseen, ne ovat pakotettuja taistelemaan kynsin ja hampain 'suotuisten' saldojen – eli kullan – puolesta rangaistuksena siitä, että ne joutuvat alentavaan ja kurjaan asemaan joutuessaan menestyneiden kilpailijoidensa pelinappulaksi." Tämä on suora tie sotaan, koska, kuten olen jo huomauttanut, paitsi hylkäämistä, vain sota voi poistaa tämän orjuuden. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Tämän ongelman ratkaisu on ilmeisesti siinä, että kultaa ei käytetä varallisuuden mittana, ja valuutassa otetaan huomioon todellinen varallisuus, ei yksi hyödyke, jota voidaan syrjäyttää, vaan kaikki markkina-arvoiset hyödykkeet. Tällöin vienti on maksettava tuonnilla tai siitä tulee lahjoja vastaanottavalle kansakunnalle. Kuten edellä mainittu kirjoittaja sanoo: Valtion tukema vienti menettää silloin tarkoituksensa. Tullit, siltä osin kuin ne estävät tuonnin, estävät siinä määrin myös viennin. Vaihdot vahvistetaan pysyvästi, jolloin keinottelija poistuu, ja rahanlainaajan pelko poistuu.

En voi tässä yksityiskohtaisesti käsitellä sitä, miten vallitseva finanssianarkia tulisi purkaa, mutta on selvää, että demokraattisissa hallituksissa, jotka ovat riippuvaisia kultakantarahoituksen eduista ja ennakkoluuloista, ratkaisu ei voi olla muu kuin katastrofi. Katsokaa tätä maan koneistoa, jota vaadittaisiin toteuttamaan niin monimutkainen uudistus.
Pääministerin on vietävä ongelma hallituksen käsiteltäväksi ja hallituksen parlamentaarisen puolueen käsiteltäväksi, ja jos työväenpuolueen hallitus on vallassa, parlamentaarisen puolueen on vietävä se ammattiliittojen kongressin ja työväenpuolueen konferenssin käsiteltäväksi, samalla kun kaikkien näiden kokousten takana omat etunsa vetävät naruja.

Fasismin hallituksen aikana, asiantuntijoiden tutkittua kysymyksen, pääministeri sanoo "kyllä" tai "ei". Jos vastaus on "kyllä", toimenpiteestä tulee laki. Ja jos muutkin kansakunnat ovat kiinnostuneita, mikä tuskin voi olla tekemättä niin, jos ne ovat fasismin johdolla, nopea sopimus on mahdollinen, jos päätöksentekokoneisto on sama.

Vaikka olemmekin yhtä mieltä siitä, että tämä sodan perimmäinen syy on poistettu, jäljelle jää niin sanottu biologinen syy, nimittäin liikakansoitus, johon mikään taloudellinen sopeutuminen ei voi suoraan vaikuttaa; sillä se on hallituksen hallinnan ulkopuolella.

Korkean elintason maissa tämä ongelma ratkeaa automaattisesti syntyvyyden laskun myötä. Mutta maissa, joissa elintaso on alhainen, eli maissa, joissa teollinen sivilisaatio ei ole täysin kehittynyt, syntyvyyden voidaan odottaa kasvavan vielä vuosien ajan. Maailman tilastoista käy ilmi, että Länsi-Euroopassa väestönkasvu on laskussa, mutta Itä-Euroopassa ei, kun taas Venäjällä ja laajoilla Aasian alueilla on tilaa sadoille miljoonille ihmisille lisää. Jos Aasia teollistuu Venäjän nykyiseen malliin, ei ole epäilystäkään siitä, että nämä sadat miljoonat syntyvät ja että tulee aika, jolloin liikakansoitus pakottaa laajentumisen länteen. Mitä tämä tarkoittaa? Ei mitään muuta kuin mannertenvälistä sotaa Aasian ja Euroopan välillä. Valmistautuakseen tähän sotaan Euroopan kansojen on lopetettava sisäisiset riitansa ja yhdistyttävä, eivätkä ne koskaan yhdisty niin kauan kuin taloudelliset ja rahoituksselliset levottomuudet erottavat niitä. Jos Itä-Euroopan kansakunnat eivät löydä rajojensa sisällä tilaa kasvavalle väestölleen, niin kahdesta pahasta pienempi on se, että niiden laajentumisen tulisi suuntautua itään eikä länteen. Tällainen laajentuminen ei ainoastaan kulje vähiten väestön vastustuskykyä vaativaa tietä, vaan se suuntautuu kohti eikä poispäin suurimmasta sodan uhasta, joka todennäköisesti uhkaa länsimaista sivilisaatiota.

Tästä lyhyestä retkestä tulevaisuuden mahdollisuuksiin näemme, ja mielestäni lopullisesti, että sotaongelmaa ei voida ratkaista rauhansopimuksilla ja sanahelinöillä. Se on todellinen ja aktiivinen ongelma, josta osa voidaan ratkaista organisoinnilla ja osaa vastaan voidaan suojautua vain yhtenäisen ja sotilaallisesti voimakkaan Euroopan avulla.

Koska on ilmeisen mahdotonta, edes fasismin päästessä valtaan tässä maassa, sen yksinään hallita Euroopan kohtaloita, tärkein sotilaallinen ongelmamme on imperiumimme turvallisuus ja puolustaminen. Olemme nyt omilla maillamme ja tiettyjen turvallisuuksien sisällä...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Määritellyt rajat voivat rakentua haluamallamme tavalla. Tämä tarkoittaa johtajuutta ja toimintaa.

Koska sivistyneessä maassa kaiken sotilaallisen voiman aineellinen perusta on taloudellinen vauraus, ensimmäinen ongelma keisarillisen turvallisuuden kannalta on imperiumin kehitys. Voidaan kuitenkin sanoa, että koska dominioinnit ovat nykyään itsenäisiä ja itsehallinnollisia kansakuntia, minkään kotimaan hallituksen, ei fasistisen eikä muun, on mahdotonta suorittaa tätä tehtävää. Jos pakkoa harkitaan, fasisti on täysin samaa mieltä. Mutta hänelle pakko on täysin tarpeetonta, sillä realistina hän uskoo, että koska kehitys riippuu yhteistyöstä, yhteistyön on puolestaan perustuttava oman edun tavoitteluun.

Veriveljeydestä ja perinteisistä siteistä puhuminen on täysin turhaa, koska ne ovat hyväksyttyjä tosiasioita, eikä kukaan epäile niiden sitovaa voimaa; sitä paitsi ne ovat aineellisen maailman ulkopuolella eivätkä siksi kuulu talouskysymykseen. Todellista hyötyä on ehdottaa, että itsenäinen imperiumi ei tarkoita ainoastaan vauraampaa, vaan myös turvallisempaa imperiumia, koska se muodostaa kansojen yhteisymmärryksessä niin voimakkaan rauhan välineen, että se käytännössä estää sodan. Itsenäiselle imperiumille muut kuin ylikansoituksesta johtuvat sodat, jotka ovat poliittisen hallinnan ulkopuolella, ovat vahingollisia. Näin ollen on imperiumin eduksi, että maailmanrauha säilyy. Siksi on sen eduksi, että kaikki sen osat tekevät taloudellista yhteistyötä. Tämä voi tarkoittaa ulkomaisten investointien menetystä, mutta pian tämä menetys korvautuu täysin jatkuvasti kasvavalla vauraudella.

Tämän vaurauden turvaaminen tuo meidät suoraan puolustusongelmaan. Missä on puolustusvoima? Ensinnäkin Britannian laivastossa, koska Dominionit eivät tulevina vuosina pysty rakentamaan ja ylläpitämään tehokkaita sotalaivastoja. Toiseksi, ilmavoimissa ja maavoimissa.

Kolmannen puolustuskeinon osalta, koska nykyaikaiset, eli mekanisoidut, armeijat ovat juuri sellaisia kuin tarvitsemme, dominioille tulee eteen sama kustannusongelma kuin nykyaikaisten laivastojen rakentamisessa. Mutta toisen, ilmavoimien, osalta tarina on aivan toinen, sillä laajoilla maa-alueilla toimivat dominiot ovat siviililentokoneiden luonnollinen kasvualusta, ja siviililentokoneet ovat sotilaallisen ilmavoiman perusta.

Näin ollen ongelma ratkeaa seuraavasti: Ison-Britannian on ensinnäkin oltava vastuussa kotimaansa ilmapuolustuksesta ja sitten keisarillisesti vastuussa kaikista meriyhteyksistä ja pienen mutta voimakkaan mekaanisen armeijan ylläpidosta, joka sodassa toimii keisarillisen paloprikaatin linjoilla. Dominioiden on puolestaan oltava vastuussa omasta ilmapuolustuksestaan ja siten luotava vahvat ja tehokkaat ilmavoimat.

Jos sellaiset joukot ovat käytettävissä, ongelma ratkeaa yhteistyön kautta, ja ratkaisuun kuuluu kaksi päätekijää: puolustuskenttien verkoston perustaminen, jonka tarkoitus on samanlainen kuin nykyisen puolustusasemien verkostomme, ja keisarillisen ilmaneuvoston perustaminen, joka voi neuvoa imperiumin kansoja ilmapuolustuksessa ja ilmavoimien kehittämisessä.

Vaikka imperiumimme aikoo kestää, tämä on tärkein ongelmamme, välittömin tehtävämme on järjestää ja varustaa taisteluvoimamme uudelleen. Sodan päättymisen jälkeen useat nössöksi muuttuneet hallitukset ovat ajaneet ne voimattomaan tilaan. Kahden suurvallan laivastostandardimme on hylätty, ja nykyään meillä on vaarallinen pula risteilijöistä, hävittäjistä ja sukellusveneistä. Tämän viimeksi mainitun aseen osalta olemme nyt Ranskan armoilla. Armeijamme kokoa ja tehokkuutta on pienennetty, ja vaikka hevosenlihan puute on osittain pakottanut meidät moottoroitumaan, vanhanaikaisten aivojen ylitarjonta on pitänyt siinä yllä niin hyödytöntä massaa...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

jalkaväkeä, että se on vain äärimmäisen kallis poliisivoima. Samaan aikaan Britannian kuninkaalliset ilmavoimat ovat pudonneet ensimmäiseltä kuudenneksi maailman ilmavoimien joukossa.

Fasisti ei hyväksy mitään tästä. Hän ei ole kiinnostunut valtastandardeista tai emotionaalisista rajoituksista. Hän on realisti ja sanoo: ”Jos satun elämään, kuten minun on ja täytyy elää, kultaryntäyksen aikaisessa kaivosleirissä, aion kantaa asetta lanteellani.”

Hänen näkemyksensä ovat seuraavat:

Meillä on suojeltavana kymmeniä tuhansia kilometrejä merireittejä, ja puolustaaksemme niitä ei kaikilta paitsi todennäköisimmiltä hyökkäyksiltä tarvitsemme tähän tarkoitukseen kaikin tavoin riittävän laivaston.

Meillä on 1800-luvun armeija; sen sijaan meillä pitäisi olla 1900-luvun armeija. Ei armeijaa, joka painaisi tonneittain ihmislihaa, vaan jonka mekaaninen iskuvoima olisi mitattu: vähän miehiä ja enemmän koneita, koska elämme koneiden aikakautta, ei lihasten aikakautta.

Haluamme ja tulemme saamaan ilmavoimat, jotka pystyvät puolustamaan meitä olemalla niin voimakkaita, että mikä tahansa Tehokkaan kantaman sisällä oleva vihollinen miettii monta kertaa ennen hyökkäystään.

Lopuksi haluamme strategisen puolustusministeriön, joka voi suunnitella ja suunnitella kaikkia kolmea puolustushaaraa ikään kuin ne olisivat yksi yhdistetty puolustushaara. Toisin sanoen haluamme puolustusautokratian rauhan aikana, koska tiedämme, että sodassa mikään muu kuin autokratia ei voi tai pysty ohjaamaan strategiaa yksiulotteisesti.

Jos muut kansakunnat julistaisivat, että tämä sotaa vastaan antamamme vakuus ja sodassa voitonvarmuus ovat militaristisia, niin tehköön niin. Vaikka emme kaipaakaan asevarustelukilpaa, emme aio seuraavan hyökkäyksen yhteydessä joutua tilanteeseen, jossa meidän on pakko paeta vihollisemme aseistusta. Mieluummin katsomme tosiasiat suoraan ja avoimesti sen sijaan, että räpyttelisimme niitä silmiämme sokeasti.

Mielestäni olen nyt käsitellyt tärkeämpiä ongelmia, joita kohtaamme sodan ja sen valmistelun suhteen, ja tehnyt selväksi, että fasistin ja useimpien muiden ihmisten näkemysten välinen ero on se, että vaikka he pitävät sotaa väistämättömänä tai ehkäistävissä kaikissa olosuhteissa, hän pitää sotaa rauhanolosuhteiden mukaan välttämättömänä tai tarpeettomana. Itse asiassa tämä ero on identtinen sen kanssa, mikä erottaa alkemistin tieteen miehestä.

Sota on todellisuutta ja sitä on kohdeltava sellaisena. On ymmärrettävää, että viimeisen sodan jälkeen kansa kääntyi kohti idealismia, vaikka vain ilmapiirin muuttamiseksi. On myös ymmärrettävää, että kaikki yleisen mielipiteen varassa elävät hallitukset ovat luonteeltaan pakotettuja heittämään öljyä levottomille vesille. Nämä ovat tosiasioita, joita ei voida kiistää, mutta tämä ei tarkoita, etteikö niitä voisi muuttaa. Vaikka fasisti ei halua sotaa, koska sota on rauhan ja tyytymättömyyden mittari ja siten hallinnon epäonnistumisen mittari, hän ei ryntää toiseen äärimmäisyyteen vaan luottaa poliittiseen hocuspocukseen ja legerde-petokseen.

Lisäksi hän ei usko, että tämä on sotaisa aikakausi, ja hän on sitä mieltä, että tätä uskomusta todistaa se, että hallitukset eivät koskaan lakkaa puhumasta sodasta. Miten tämä on mahdollista? Koska kansallisessa elämässä on vain kaksi suurta ongelmakategoriaa: toinen on sisäinen ja toinen ulkoinen – sisäasiat ja ulkoasiat. Jos et halua ihmisten tarkastelevan ensimmäistä, keskity heidän huomionsa toiseen. Tämä jokaiselle taikurille yhteinen temppu on demokraattisen politiikan kulmakivi.

Hän uskoo, että sodan ongelma on tieteellinen eikä emotionaalinen: selvitä sen syyt, eristä virus ja kehitä vastamyrkky hölynpölyn ja jaarun sijaan. Kuten tällä hetkellä ja se

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Vaikka näyttäisi siltä, että jonkin aikaa mikään muu kuin yleisesti korkea elintaso voi poistaa liikakansoituksesta johtuvia sotia, fasisti katsoo, että asevoimia tarvitaan ja että näin ollen tehokkaat voimat osoittautuvat käyttökelpoisemmiksi ja taloudellisemmiksi kuin vanhentuneet. Vaikka ihmiseen vaikuttavat perinteet ja miehekkäät perinteet ovat sodassa äärimmäisen arvokkaita, aseet eivät tietenkään voi olla. Siksi fasisti ei sekoita tunteita tykinkuuliin.

Vaikka yhdistynyt Eurooppa on suuri ihanne ja fasisti pitää sitä tervetulleena ja uskoo sen olevan mahdollista fasistien hallinnassa, koska kaikki hallitukset toimivat silloin keskenään organisoidun järjestelmän kautta, tämän päivän tärkein tosiasia on, että maailman ainoa todellinen kansainliitto on Brittiläinen imperiumi. Tässä on siis todellinen lähtökohtamme matkalla kohti luovaa rauhaa. Lähtökohta, joka kattaa suunnilleen neljänneksen maapallosta ja käsittää neljänneksen sen asukkaista. Rauha on käsissämme, jos vain ymmärtäisimme sen realistisesti. Aiommeko me kansakuntana vuosisatojen uurastamisen jälkeen nyt pudota marssilinjalta ja muuttua viivästyneiden laumaksi? Fasisti vastaa "ei"; siksi hänen tunnuslauseensa on "eteenpäin".

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Oswald Mosleyn teos

"Eteenpäin fasismissa"

FASCIST-propagandasta on tullut olennainen osa kansallista elämäämme. Kahden vuoden työ ja uhraukset toivat palkkioksi sen, että ihmiset tunnustivat tämän liikkeen isänmaallisena, vallankumouksellisena ja luonnostaan brittiläisenä voimana.

Brittiläinen työläinen on vihdoin pystynyt samaistamaan luonnollisen rakkautensa kotimaahan vanhurskas ja välttämätön halu parantaa perusteellisesti hänen olosuhteitaan.

Imperialisti, joka aiemmin ei ollut ajatellutkaan miljoonien hänen oman kansansa sortavaa kurjuutta ja puutetta, on nyt kyennyt ymmärtämään, ettei työttömyydelle ja köyhyydelle voi olla tekosyytä eikä lievennystä nykyaikaisen tieteellisen aikakauden aikana.

Liikkeemme kolmantena toimintavuotena on saavutettu ennennäkemättömiä voittoja propagandassa, mutta sen suurin saavutus on ollut tieteellisen ja täysin luotettavan organisaation luominen, jota ilman mikään propaganda ei voi tuottaa pysyvästi arvokkaita tuloksia.

Liikkeen orgaaninen rakenne kokonaisuudessaan käsittää nyt lähes 500 piirikunnan muodostamaa ryhmää, jotka ovat parhaillaan organisoitumassa parlamentaaristen alueiden mukaan, ja kaikki ne korreloivat ja yhdistyvät mustapaitojen toimintaan perustuvan organisaation kautta. Tämän täysin luotettavan koneiston rakenne on todellakin sitäkin merkittävämpi, koska se ei ole imenyt niin paljon liikkeen energiaa, että se olisi heikentänyt propagandaa. Päinvastoin, se on myötävaikuttanut valtavasti kahden nyky-Britannian historian suurimman propagandaoperaation onnistumiseen. Nykyään kuuluisa "Mind Britain's Business" -kampanja herätti kansan vastustuksen järjetöntä sotaa kohtaan tavalla, jota ymmärretään yhä paremmin päivä päivältä, kun poliitikot vetäytyvät siitä fantastisesta ja mahtipontisesta asenteesta, jonka he omaksuivat, kun he propagandavoimastamme tietämättöminä ensimmäisen kerran harkitsivat sotilas- ja merivoimien käyttöä kiistassa, jota ei voida...

huolestuttaa meitä.

Toinen suuri operaatio muistetaan mottona ”Ensi kerralla fasismia”.
Viime vaalikampanjan aikana liikkeemme piti niin paljon kokouksia kuin mikään vanha puolue pystyi järjestämään. Meidän kokouksemme olivat yleensä ääriään myöten täynnä, heidän kokouksensa olivat usein lähes tyhjiä. Kokouksemme olivat lähes poikkeuksetta rauhallisia ja järjestelmällisiä; heidän kokouksiaan leimasivat hyvin usein huliganismin ja väkivallan kohtaukset, jotka eivät olisi sallittuja missään fasistisessa kokouksessa. Olemmehan säilyttäneet sananvapauden, mutta he ovat pyrkineet kieltämään sen ja menettäneet sen itse.

Kokouksiimme ilmoittautui suuri määrä rekrytoituja vaalitaistelun keskellä.
Uskomme, että meitä kuultaisiin mielenkiinnolla; että tuntemamme itämaiset alismiehet eivät vaientaisi meitä; että ihmisjoukot liittyisivät riveihimme juuri aikana, jolloin kieltäydyimme asettamasta ehdokkaita, on korkein kunnianosoitus, joka voidaan osoittaa vaaleista pidättäytymisen viisaudelle, kunnes voisimme hyökätä vihollista vastaan sillä erittäin teknisellä koneistolla, jota tarvitaan koko hänen runnellun ja jakautuneen rintamansa pituudelta.

Näin ollen vuoden 1935 päättyessä voimme pohtia yhtäläistä menestystä propagandassa ja organisoinnissa. Vaikka emme voi koskaan olla onnellisia ennen kuin tehtävämme on suoritettu, voimme kaikki olla ylpeitä jokaisesta tekemästämme työtunnista, jokaisesta pienestä uhrauksesta, jonka olemme tehneet asian eteen, joka on ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

pelasta kansamme yhdistämällä kaiken jalon nationalismissa kaikkeen hyödylliseen sosialismissa.

Jälkikäteen ajateltuna on lisäksi myönnettävä, että vastarintamme juutalaisten hyökkäystä vastaan on ollut yhtä voitokasta kuin se osoittautui tarpeelliseksi. Koska juutalaiset eivät sallineet brittiläisen liikkeen työskennellä, ajatella ja tuntea pelkästään Britannian puolesta, koska he olisivat syöstäneet meidät katastrofaaliseen taisteluun suuren kansan kanssa, jonka johtaja on pelastanut Euroopan kommunismilta, he ovat huomanneet joutuneensa takaisin tasaisesti heikkenevään puolustuskannalle, sillä he herättivät Britanniassa antisemitistisen mielialan, josta he ovat yksin itse syypäitä. Voimme ylpeänä pohtia, että ellei liikkeellämme olisi ollut rohkeutta haastaa juutalaisen kansainvälisen rahoituksen ja juutalaisen bolshevismin uhkaa, se ei olisi ainoastaan epäonnistunut kansan luottamuksen oikeuttamisessa: se olisi myös välttänyt ratkaisevan kokeen, jonka tulesta se on noussut karkaistua terästä olevaksi kappaleeksi.

Iloitsemme tällaisista koettelemuksista, sillä vain ne voivat varmistaa, että jäsenemme ovat järkkymättömiä, uskollisia ja uhrautumishaluisia fasistisen taistelun herättämän korkean inhimillisen ominaisuuden, "kestävyyden voiman", loistavassa ilmentymässä.

Tulevana vuonna kaikki ponnistelut on kaksinkertaistettava ja jokainen menestysennätys on rikottava. Nyt olemme sitoutuneet taistelemaan seuraavissa vaaleissa; ja tämä sitoumus täyttyy valtavalla työllä, jossa muodostetaan useissa sadoissa vaalipiireissä vaalijärjestöjä, jotka ovat parempia kuin vanhoilla puolueilla. Tehtävä on vaikea, mutta aktiivinen jäsenmäärämme ylittää huomattavasti minkään vanhan puolueen jäsenmäärän.

Kolmen viikon kiertue, joka päättyi juuri ennen joulua, on paljastanut sekä henkilöstön että hengen, jota mikään muu voima Britanniassa ei pysty jäljittelemään. Kunkin piirin upseerit kokoontuivat alueellisiin konferensseihin joka ilta ja useina iltapäivinä. He olivat arvokkaita edustajia sille ominaiselle brittiläiselle miehuudelle, jota he johtavat omilla paikkakunnillaan. Myös naisupseerit edustivat aidon brittiläisen naisuuden liikkeemme alati kasvavaa voimaa. Paikallisia organisaatio- ja politiikkaongelmia tarkasteltiin tarkasti yksityiskohtiin panostaen, mikä oli mahdotonta vanhojen puolueiden lyhyissä, epämääräisissä ja mitättömissä vuosikokouksissa. Tulevan vuoden kansallisia suunnitelmia käsiteltiin perusteellisesti ja avoimesti, ja ne otettiin vastaan kaikkialla maassa rohkaisevalla ja yleismaailmallisella innostuksella. Ennen kaikkea tuo läheinen henkilökohtainen kontakti ja suhde säilyivät jopa liikkeen nykyisessä suuressa kasvussa, joka niin elävästi luonnehti fasistisen veljeyden alkuaikoja.

Edessämme on fasismin voiman uusi vuosi. Liike, joka on ollut tarpeeksi rohkea nauraakseen halveksiakseen juutalaisen kansainvälisen rahoitusliikkeen keskitettyä voimaa ja sen hallussa olevia propagandaresursseja; liike, joka on menestyksekkäästi uhmannut "omaa valtaa, punaista rintamaa ja taantumuksellisia joukkoja", ei voi enää tyytyä puolustuskannalle. Voitettuamme tiellemme asetetut mahtavat esteet meidän on nyt työskenneltävä oman voittomme eteen. Tämän valloituksen laajuuden ja nopeuden on riipputtava jokaisen jäsenen väsymättömistä ja määrätietoisista ponnisteluista.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Voimaa ilon kautta, kirjoittanut Dr. Robert Ley

Kansallissosialistinen *Voimaa Ilon Kautta* -järjestö perustettiin johtajamme Adolf Hitlerin käskystä. Hän kutsui minut eräänä päivänä ja sanoi: "Haluan, että saksalaisella työläisellä on riittävästi virkistystä ja lomia, jotta kansakunnan hermot pysyvät kunnossa; sillä ei ole mahdollista saavuttaa mitään, edes nerokkaimmalla valtiomiehellä, jos kansakunnan hermot tuhotaan." Minun velvollisuudekseni tuli toteuttaa tämä Johtajan käsky, ja marraskuussa 1933 *Voimaa Ilon Kautta* syntyi. Monet, jopa läheisimpien yhteistyökumppaneideni joukossa, eivät ymmärtäneet, mihin pyrin, eivätkä vieläkään, mikä Johtajan tarkoitus oli. Monet ajattelivat sen olevan keino heittää pölyä työläisen silmiin ja kääntää hänen oikeutettu halunsa sosiaaliseen oikeudenmukaisuuteen. Toiset taas näkivät siinä uuden toimintakentän uusien virkojen luomiselle. Vain hyvin harvat tunnistivat tuolloin sen valtavan hankkeen, joka tänä päivänä sykkii koko Saksassa ja ulottuu jo maailmalle kauas oman maamme rajojen ulkopuolelle. Tuntuu ihmeeltä, kun miettii, kuinka ajatus, jolle monet nauravat, toiset halveksivat, vastustajat loukkaavat ja herjaavat, ja jota jopa lähimmät ystävämme suhtautuvat vain huolestuneesti ja epäillen, on lyhyessä ajassa, vain hieman yli kahdessa vuodessa, voittanut kansan sydämet ja kansan itsensä toteuttama.

Kuvauksena tarkastelemastamme kohteesta nimi on täysin oikea: Kansallissosialistinen yhteisö *Voimaa ilon kautta.* On huolellisesti pohdittava jokaisen yksittäisen sanan merkitystä: Kansallissosialistinen yhteisö. Yhteisö on sen perusta, ja tässä on jälleen kerran selkeä ilmaus siitä, että vain yhteisö pystyy ja on pätevä olemaan ilon tuoja. Tässäkin me kansallissosialistit näemme selvästi, että kulttuuri ja taide ovat sidoksissa kansakunnan ja rodun yhteisöön, eivätkä ne voi olla eristyksissä tyhjiössä. *Voimaa ilon kautta* Minua neuvottiin kutsumaan sitä "työn jälkeiseksi". Mutta en ole koskaan kannattanut jäljittelyä, vaan olen aina mieluummin katsonut, olisiko mahdollista luoda jotain itse.

Nuoren Italian ”Dopolavoro” voi varmasti saavuttaa suuria tuloksia; se on epäilemättä suuri saavutus. Mutta se ei täysin vastaa tavoitettamme. Se on neutraali ilmaus, joka ei välitä haluamme eikä sitä, mitä Johtaja käski. Johtaja sanoi: ”Haluan vahvan kansakunnan: katsokaa, että työn tahti, jonka järkeistäminen ja tapahtumien kulku ovat joka tapauksessa tehneet tarkoituksettomaksi, tasapainotetaan näiden miesten saamalla virkistyksellä ja lomilla; ja katsokaa, ettei kansan hermoja rauhoiteta.” Johtajan käskynä oli antaa kansakunnalle voimaa, ja samalla hän osoitti, miten tämä voima oli tarkoitus saavuttaa: virkistyksellä, lomilla, ilolla.

Voimaa ilon kautta on kenties lyhin ja ytimekkäin ilmaus kansallissosialismin koko tarkoituksesta. Se on ruumiillistuma siitä elämänkatsomuksesta, jonka kansallissosialismi on antanut Saksalle; se ilmaisee sen myönteisen elämänasenteen, joka sykkii meissä ja joka korvaa kansakuntaamme viime vuosisadalla hallinneen elämän kieltämisen. Sillä se, mitä näimme menneisyydessä kaikilla elämänalueilla, se, mikä leimasi kaikkia kadonneita puolueitamme, oli elämän kieltämistä!

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Me kansallissosialistit emme halua ajatella elämää matkana maallisen kyynelten laakson läpi, jatkuvana valmistautumisena parempaan tuonpuoleiseen. Haluamme tehdä elämästä – ja erityisesti köyhimpien saksalaisten kanssaihmistemme elämästä – niin kauniin ja valoisan kuin mahdollista. Uskomme, että tämä elämämme on elämisen arvoinen; ja uskomme, että Herra Jumalamme ei luonut elämämme moninaisuutta hylätäkseen sen kaiken jälleen ikuiseen tuhoon ja hävitykseen. Kaikki, jotka uskovat, että heillä on elämällään ja teoillaan pyhä tehtävä täytettävänä tässä maailmassa, kaikki, jotka ovat täynnä tätä uskoa, ovat sydämessään kansallissosialisteja.

Siksi tarvitsemme voimaa taisteluun. Elämämme ei ole täynnä paratiisin rikkauksia; meille tärkeintä on taistelu. Elämä on taistelua, ja taistelu on elämistä. Emme tunne päätepistettä, jossa jotkut ikuisessa joutilaisuudessa odottavat omaa nautintoaan ja toiset ovat ikuisesti kadotettuja. Koko ikuisuudessa tunnemme taistelun vain uskomme ja elämämme ilmaisuna. Ja tätä taistelua varten pyrimme antamaan kansallemme jatkuvaa uutta voimaa.
Työ on todellakin vain yksi ilmaus kamppailusta. Jokainen maanmiehemme, olipa hän työläinen tai talonpoika, taiteilija, oppinut tai sotilas, on joka hetki keskellä tätä kamppailua kansansa ja itsensä olemassaolon puolesta. Ja koska tämä kamppailu kuluttaa hermoja ja omaa energiaa, ihminen tarvitsee keinot tähän kamppailuun ja siten myös näiden keinojen täydentämistä ja voimiensa uudistamista. Näin ollen virkistys ja lomat ovat meille sisäinen välttämättömyys.

Jonkin aikaa sitten eräs suuri ulkomaalainen yhteiskuntataloustieteen opiskelija kysyi minulta: ”Mikä on kantanne loma-asiaan? Aiotteko Saksassa säätää loma-aikojen pituuden lailla ja samalla säännellä maksutasoa lailla?” Vastasin: Emme ainoastaan suvaitse loma-aikojen yleistä käyttöönottoa, vaan teemme niistä laillisesti pakollisia, koska se on vaatimuksiemme mukaista.” ”Mutta anteeksi”, hän sanoi, ”jokaisessa maassa työnantajat taistelevat työntekijöitään vastaan, ja silti te Saksassa väitätte, että jopa työnantajat alkavat vähitellen vaatia näitä lomia?” ”Niin, aika ei voi olla kaukana, jolloin lomien ja virkistyksen innokkaimmat puolustajat eivät ole työntekijät, vaan työnantajat.”

Kansallissosialismi on järjen voitto järjettömyydestä, ja on vain järkevää, että uupunut ja uupunut ihminen luo itsensä uudelleen voidakseen suorittaa tulevan työnsä paljon paremmin. Tämä tarkoittaa, että lomista tulee terveen, järkevän maalaisjärjen vaatimus. Emme vaadi lomia säälistä, vaan tunnustuksena siitä tosiasiasta, että ne lisäävät entisestään kansamme tuotantovoimaa. Työntekijällä ei ole mitään etua väsyneen ja uupuneen ihmisen työllistämisessä; tällainen ihminen vain kuluttaa energiaa, kun taas koneet jatkavat käyntiään, kuluttavat energiaa, maksavat rahaa ja kuluvat loppuun. Myös ihminen lakkaa olemasta tuottava, joten työnantajalla on kaksinkertainen tappio: hän ei ainoastaan maksa palkkoja vähentyneestä tuottavuudesta, vaan hän maksaa myös käyttämättömän koneen energiasta ja tehosta. Toisaalta, jos ihminen on virkeä, työnantaja saa helposti takaisin maksamiensa lomien aiheuttaman erotuksen. Ja työnantaja huomaa, että hänen saldostaan ei tule velkaa, vaan se päinvastoin osoittaa parannusta hyvityspuolella; hän näkee, että hänkin hyötyy siitä.

Kansallissosialismille on todellakin ominaista, ettei se tee mitään vain toisen osapuolen eduksi. Jos tekisimme jotain, mikä auttaisi vain työntekijää ja samalla vahingoittaisi työnantajaa, se ei olisi eduksi koko kansakunnalle; asia on hyväksi yksilölle, jos se on hyväksi koko Saksan kansalle, ja on hyväksi Saksan kansalle, että ihmisillä on virkistystä ja lomia. Olemme usein kokeneet, ja niin on edelleen tänä päivänä, kuulla miehen sanovan: "Haluaisin kahdeksan päivää vapaata; antakaa minulle rahani; mutta en halua lähteä pois virkistäytymään, jään kotiin. Ei, se on väärin; se olisi..."

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

rahan heittämistä pois; sillä kotona ihminen ei voi löytää virkistystä. Asian ydin on se, että hänet kerrankin raahataan ulos ullakoltaan, jossa hän jatkuvasti näkee vain ahdinkoa ja puutetta, ja lähetetään merimatkalle, vuorille tai Reinille, ja hän oppii unohtamaan arjen arjen kahdeksaksi päiväksi. Marxilaisten saarnaama ei riitä: "Me haluamme lomia"; lomille on tehtävä jotain – se on *Voimaa Ilon kautta.*

Ensimmäisen vuoden lopussa saatoin sanoa, että *Voimaa Ilon kautta -ohjelma* on valloittanut Saksan rynnäköllä. Nykyään saavutuksemme ovat niin suuria, että myös ulkomaat kiinnittävät niihin huomiota. Aivan riippumatta siitä, ovatko he Saksan puolesta vai vastaan, kaikki ulkomailla seuraavat kiinnostuneina nuorta järjestöämme, joka on mahdollistanut jotain, mitä tähän asti on pidetty mahdottomana, jokaisen maailman sosialistin vuosien unelmana. Toivomme voivamme johtaa maailman ajattelemaan Uutta Saksaa eri tavalla kuin ilkeämielinen lehdistö usein haluaisi meidän uskovan.

Esimerkiksi Diario da Manha antaa esimerkkinä maailman mielipiteen kasvavasta suopeudesta; 12. lokakuuta 1935 päivätyssä numerossa luemme seuraavaa Voimaa ilon *kautta* -merimatkasta: "Tämä on vallankumous, jota Saksa valmistautuu toteuttamaan Adolf Hitlerin ympärille ryhmittyneen kansansa lujalla ja kurinalaisella tahdolla. Mitkä ovat sen vaikutukset ja lopulliset tulokset? On vielä liian aikaista arvioida niitä; mutta yksi asia on varma: saksalainen henki työskentelee uusien elämänkäsitysten luomiseksi ja aikamme ratkaisemattomimpien ongelmien ratkaisemiseksi." Norjalainen lehti Karmoy Posten julkaisee 27. syyskuuta 1935 mielenkiintoisen keskustelun Voimaa ilon *kautta* -matkojen arvosta norjalaisen ja herra Rabinowitzin välillä. Norjalainen kirjoittaa viitaten antamiisi luonnoksiin merimatkojen kauheudesta: ”...elämän laivalla täytyy olla tällaisen matkan aikana, tilaa on vähän ja se on ahdasta kaikin tavoin. Haluan huomauttaa, että olen itse osallistunut yhteen niistä ja tiedän, että tämä on

hölynpölyä...

· Et ole varmasti koskaan ollut Voimaa *Ilosta* -höyrylaivalla. Ei saa. Mikä tahansa demokraattinen·maa, josta pidät, voisi heitä pois kaikki oikeudentaju... *Voimaa ilon* · hyvinkin olla ylpeä.
kautta -järjestö."

Voisin jatkaa listaa vastaavista ystävällismielisistä ulkomaisista lehdistölausunnoista loputtomiin, mutta yksi asia on selvä kaikkien niiden arvioista, jotka ovat osoittaneet vakavaa kiinnostusta järjestöämme kohtaan: Voimaa *ilon kautta* -ajatus on vakiinnuttamassa asemaansa saavutustensa ansiosta, joita ei ole kiistetty muissakaan maissa.

Teimme siis oikein lähtiessämme matkoille muihin maihin. Jatkamme aloittamaamme tietä, ja tämän vuoden maaliskuussa matkustamme *Voimaa ja iloa* -laivastomme kanssa Atlantin yli Lissaboniin ja Madeiralle. Lisäksi vuodesta 1936 lähtien teemme joka kevät ja syksy matkoja etelään. Kokemuksemme ensimmäisillä Atlantin ylityksillämme Portugaliin olivat niin suotuisia, että olemme päättäneet kehittää näitä matkoja edellä mainitulla tavalla. Kukaan ei voi edustaa uutta Saksaa paremmin kuin saksalainen työläinen, joka matkustaa *Voimaa ja iloa -aluksella.*

Tämän lisäksi toteutamme tänä vuonna useita upeita erikoisprojekteja. Kun ottaa huomioon, minne viisi miljoonaa *Voimaa Iloa* -lomailijaa vuosina 1934 ja 1935 todellisuudessa matkusti, huomaa, että näistä viidestä miljoonasta yli kolme miljoonaa meni maamme rajaseuduille. Siellä he ovat rakentaneet elävän saksalaisen sosialismin muurin. Rajaseutujen asukkaiden luona vierailivat saksalaisveljet kaikkialta Saksasta. Ja suuri toveruus, joka juuri erottaa *Voimaa Iloa* -matkat yksityisistä matkoista, antoi näille rajaseudulla oleville veljille uudenlaista hengellistä tukea.
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Jatkamme tätä järjestelmällistä työtä ja laajennamme sitä huomattavasti. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi olemme käynnistäneet laajan ponnistelun ja aiomme alentaa jo ennestään alhaisia " *Joy Through Strength"* -hintoja vielä 30 prosentilla. Kun tätä ehdotettiin, monet asiantuntijat pudistivat päätään ja uskoivat, ettei tätä voitaisi koskaan saavuttaa. Nyt, lyhyen valmisteluvaiheen jälkeen, voin sanoa, että tänä vuonna halvemmat hinnat ovat saatavilla 350 000 lomailijalle, ja tämä ilman, että majoituksen tarjoajien tarvitsee poiketa hyväksytyistä hinnoista.

Tämä tarkoittaa, että keskimääräisiä matkoja varten saksalainen työntekijä voi lähteä koko viikon lomalle 12–15 tai 16 markan hintaan, joka sisältää lennot, täyden majoituksen ja ruokailun sekä kaikenlaiset yhteiset aktiviteetit. Tämä antaa meille mahdollisuuden ottaa mukaan uusia työntekijäryhmiä, jotka taloudellisen tilanteensa vuoksi eivät ole tähän mennessä voineet osallistua *Voimaa Ilosta* -matkalle. Nämä uudet joukot ovat parhaita lomailijoita, koska he ovat onnellisimpia ja tyytyväisimpiä. Viemme heidät kauniisiin rajaseutuihin, jotka samalla eniten tarvitsevat sitä huolenpitoa, jota kansallissosialismi voi heille tarjota.

Kaikessa *Voimaa Iloa* -liikkeen toiminnassa , joka ulottuu isänmaamme rajojen ulkopuolelle, muistamme ulkomailla asuvat saksalaiset veljemme. Haluamme tehdä heistä elävän sillan, joka yhdistää meidät muihin maihin, ja lomailijamme ovat ystävyyden sanansaattajia, jotta muut maat voivat nähdä Saksan sellaisena kuin se todella on. Ja niin me tuomme Saksaan ulkomailla asuvat veljemme ja heidän lapsensa, jotka muuten eivät koskaan voisi ajatellakaan Saksan vierailua. Käytämme Voimaa *Iloa* -laivastoamme talvella ja sesonkiaikana ja toteutamme nämä matkat erittäin edullisin hinnoin. Kaikissa näissä hankkeissa emme kilpaile minkään teollisuuslaitoksen kanssa, sillä valitsemme näille matkoille osallistuvat henkilöt erittäin huolellisesti. Jos jollakulla on tarpeeksi rahaa tavalliseen matkaan Saksaan, hän matkustakoon tavalliseen tapaan.

Tarjoamme edellä mainitut edulliset palvelut Saksan-matkalle vain niille, jotka eivät ole yhtä onnekkaassa asemassa.

Lopuksi matkustamista ja lomia koskevat huomautukseni haluaisin sivuta yhtä pientä huolenaihetta, joka on joillakin tahoilla vallitseva. Yleisesti ottaen kaikki ovat innoissaan Voimaa *Iloa* -retkikunnista, niin isäntämme kuin lomailijatkin. Kaikki ylistävät laitosta, jolla todellakin, kuten on todistettu, on monin tavoin erittäin hyödyllinen vaikutus. Ajoittain kuullaan vain yhtä kritiikkiä: sanotaan, että suuri osa lomailijoista koostuu ihmisistä, jotka voisivat lähteä lomilleen ilman meitäkin. Mutta tämä vastaväite on perusteeton. Yhteistyökumppanini ovat tutkineet suuren määrän junia. Tämä oli helposti mahdollista, koska jokaista osallistujaa kohdellaan erityisen yksityiskohtaisen kyselylomakkeen avulla. Kaikkien neljän piirikunnan lomajunien tutkimuksen tulos oli seuraava: peräti tasan 50 % matkustajista oli teollisuuden työntekijöitä. Loput koostuivat pienyrityksistä, itsenäisistä ammatinharjoittajista, varakkaista ihmisistä, vapaiden ammattien harjoittajista jne. Voin myös antaa lukuja Voimaa *Iloa* -lomailijoiden tuloista. Näiden samojen junien tutkimus osoitti, että kolmanneksella kaikista lomailijoista tulot olivat alle 100 markkaa kuukaudessa. Toinen kolmannes ansaitsi kuukaudessa 100–150 markkaa. Loput tulivat korkeammilla tuloilla, mutta keskimäärin 150–250 markkaa kuukaudessa. Vain 6 % ansaitsi yli 250 markkaa. Tässä kategoriassa on pääasiassa moniperheisiä aviopareja, joilla on heille aiheutuvien rasitteiden vuoksi oikeus osallistua *Voimaa Ilon kautta* -matkoille.

Meidän on päästävä pisteeseen – ja kaikki tähänastiset tapahtumat viittaavat siihen, että me siihen pääsemme –

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

kun matka Berliinistä Rügeniin edestakaisin kuljetuksineen ja kahdeksan päivän merenrantalomineen on saatavilla alkaen 12 markalla. Lopullinen tavoite on seuraava: Saksan nykyisen väestötason mukaan meidän on kyettävä lähettämään vuosittain 14 miljoonaa työssäkäyvää miestä ja naista 12–14 päivän virkistysmatkoille. Nykyiset kuljetus- ja majoitusmahdollisuudet ovat täysin riittämättömät tämän ongelman ratkaisemiseksi. Nykyään ne ovat jo saavuttaneet mahdollisuuksien rajan. Kun ennustimme tämän kaksi vuotta sitten, meille naurettiin.

Siksi ryhdymme viipymättä uusien majoitustilojen ja laivojen rakentamiseen. Seuraavien kolmen vuoden aikana Saksan työväenrintama rakentaa rakennuksia 100 miljoonan markan arvosta. Näihin kuuluu Rügenin saarelle rakennettava merikylpylä, jossa on 20 000 vuodepaikkaa ja kaikki virkistysmahdollisuudet. Tämän ainutlaatuisen hankkeen suunnitelmat ja mallit on jo tehty. Olemme ne velkaa johtajamme Adolf Hitlerin anteliaalle käskylle.

Lisäksi rakennamme kaksi laivaa, joihin mahtuu 1 500 henkilöä kumpaankin, ilman joukkomakuuhuoneita, kaikki hytit ovat kahdelle tai neljälle hengelle, jokaisessa hytissä on ikkuna, ja koko laiva varustetaan vertaansa vailla olevan kapasiteetin omaavalla kannella. Kahden jo omistamamme laivan, Der Deutschen ja Sierra Cordoban, lisäksi ostamme tänä keväänä neljä samankokoista laivaa lisää. Näiden hankkeiden lisäksi Työväenrintaman jo omistamien maaseudun virkistysasuntojen vuodepaikkojen määrä kasvaa 30 000:een. Kun koko hanke on valmis kolmen vuoden kuluttua, pystymme tarjoamaan majoitusta 1,2 miljoonalle ihmiselle omissa virkistyskohteissamme. Yksityisen hotelli- ja ravitsemusalan vaatimukset saavat luonnollisesti aina etuoikeutetun kohtelun. Joten työskentelemme sitkeästi lopullisen tavoitteen saavuttamiseksi, kunnes viimeinenkin työssäkäyvä saksalainen pystyy tyydyttämään oikeutetun vaatimuksensa virkistykseen ja lomailuun täysimääräisesti.

Kansallissosialistisen yhteisön *Voimaa Ilon kautta* -järjestön eri osastojen joukossa urheilulla on erityisen tärkeä asema. Tällä virastolla on hieno, mutta äärettömän raskas vastuu muuttaa saksalaisen työntekijän vapaa ilta iloisen liikuntakulttuurin parissa sekä voimanlähteeksi että virkistykseksi. Tänään, kahden vuoden työn jälkeen, voimme tyytyväisinä todeta, että tulos on ylittänyt odotuksemme. Yli kolme miljoonaa ihmistä on osallistunut 8 500 kurssille eri urheilulajeissa (uinti, voimistelu, kevyt yleisurheilu, hiihto jne.), jotka olemme järjestäneet. Urheilu-, voimistelu- ja erityiskurssit fyysisistä vammoista kärsiville tarjoavat valmiuksia jopa viimeisille maanmiehillemme. Purjehdusretkemme avomerellä ovat aina olleet täynnä, ja monet hakemukset on jouduttu hylkäämään. Myös tässä suunnassa laajennamme työtämme ja erityisesti toteutamme matkoja suuremmalla toimintasäteellä kuin viime vuonna. Tänä talvena, kirjoitushetkellä, Saksan kauneimmilla talviurheilualueilla järjestetään hiihdon opetuskursseja; Näihin osallistuu 35 000 henkilöä. Näiden kurssien yhteydessä on saatavilla 30 000 *Strength Through Joy* -hiihtoasua, jotka koostuvat suksista hihnoineen, monoista ja suojista. Asukokonaisuudet maksavat 35 markkaa. Luku saattaa vaikuttaa korkealta, mutta viime vuonna tavallisessa vähittäiskaupassa myytiin 18 000 asua. 42 000 *Strength Through Joy* -lomalaista seurasi innokkaasti Garmisch-Partenkirchenin olympialaisia *Strength Through Joy* -junillamme paikalle .

Lukemattomille saksalaisille tämä merkitsi kauan vaalitun ja näennäisesti toteutumattoman unelman täyttymystä; urheilu ei ole Saksassa nykyään enää vain harvojen valittujen tai taloudellisesti onnekkaampien yksilöiden ennätysten rikkomista, vaan siitä on tullut kansallinen harrastus. Sopivista harjoituskentistä on jo pulaa, ja Voimaa *Ilosta -liikkeen tulva...*

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Urheilukursseja ylläpidetään tasaisesti. Kolmas vuosi tulee aiempien kokemusten perusteella osoittamaan jälleen tasapainoa, joka todistaa, että Saksassa ei viljellä vain mestaruusurheilua, vaan erityisesti kansanomaista kehonharjoittelua. Emme lepää, ennen kuin edes 50- ja 60-vuotiaat pitävät urheilua tai liikuntaa päivittäisenä välttämättömyytenä.

Vasta perustettu ”Ilosta voimaa” -osasto aloitti käytännön työnsä vasta vähän aikaa sitten. Mutta jo muutaman kuukauden olemassaolonsa aikana se on tehnyt arvokasta palvelusta Saksan kansakunnalle tuhansilla lyhtyluennoilla, satojatuhansia kirjoja sisältävien kirjastojen avulla sekä tekemällä vierailuja ja kaikenlaisia kiertokäyntejä.

Kansallissosialismin valtaannousuvuoteen asti miljoonat saksalaiset miehet ja naiset eivät olleet koskaan nähneet teatteria sisältäpäin. Heistä ei ainoastaan tuntunut aivan luonnolliselta olla menemättä teatteriin, vaan heillä oli myös marxilaisen vaikutuksen seurauksena, jolle he olivat altistuneet, sellainen alemmuuskompleksi, että teatterissa käyminen tuntui heistä jopa heidän yhteiskunnallisen asemansa vastaiselta. Tässäkin on tapahtunut perustavanlaatuinen muutos. Kansakunnan kulttuuriomaisuus ei enää ole omistavien luokkien etuoikeus. Yksi sattumanvaraisesti valittu luku valaisee silmiinpistävästi pelkästään "Suur-Berliinissä" tehdyn työn huomattavaa merkitystä kulttuuripoliittisesta näkökulmasta: 1. joulukuuta 1934 ja 30. marraskuuta 1935 välisenä aikana *Voimaa ilon kautta -kampanja* on vienyt yli puolitoista miljoonaa Berliinin työmiestä teatteriin. Niin silmiinpistävä kuin tämä luku onkin, ymmärrämme sen todellisen arvon huomattavasti paremmin, kun muistamme, että tämä edustaa miehiä ja naisia, jotka eivät joko koskaan tai käytännössä koskaan käyneet teatterissa. Nämä ihmiset edustavat siis teatterin lisäsuosiota. Syyt, miksi he eivät olleet koskaan aiemmin käyneet teatterissa, olivat pääasiassa taloudellisia. Työntekijä, jonka kuukausitulot olivat 100–200 markkaa, ei yksinkertaisesti pystynyt maksamaan normaaleja teatterilippujen hintoja itselleen ja vaimolleen.

Anteliaiden toimiemme ansiosta teatteri ja konserttisali ovat saaneet suuren kansan suosion – kansan, joka tunsi nämä laitokset vain kuulopuheiden kautta ja suhtautui niihin täysin välinpitämättömästi. Tätä tosiasiaa ei pidä sivuuttaa, ja sillä on luonnollisesti suotuisa vaikutus yksityisiin teattereihin, joissa " *Ilosta voimaa" -teos ei käy.*

Siemens-tehtaalla vuoden 1934 alussa tekemämme teatterikäyntejä koskevat tutkimukset vahvistivat nämä havainnot. Yksi tai kaksi lukua todistaa tämän helposti: 87,6 % miehistä ja 81,3 % naisista, joilta kysyttiin, ei ollut koskaan nähnyt oopperaa; 63,8 % miehistä ja 74,2 % naisista, joilta kysyttiin, ei ollut koskaan käynyt teatterissa. Koska nämä kysymykset esitettiin kaikille Siemens-konsernin palveluksessa oleville henkilöistä tai asemasta riippumatta, johtajasta avustajaan, voidaan perustellusti väittää, että ne tehtaan henkilökunnan jäsenet, jotka olivat jo nähneet teatteri- tai oopperatuotantoja, kuuluivat taloudellisesti paremmassa asemassa oleviin työntekijäryhmiin.

Viimeaikaiset havainnot eri tehtaissa osoittavat ilahduttavaa tulosta: fyysisen työn tekijät ovat erityisen hyvin edustettuina Voimaa Iloa Kaaten -ohjelman järjestämissä toiminnoissa . Parhaillaan tehdään kulttuurikasvatustyötä, jonka vaikutukset nähdään myöhemmin.

Pelkästään Berliinissä seitsemän teatteria tarjoaa joko yksinomaan tai pääasiassa *Iloisen voiman -teatteria;* vaikka keskimääräinen katsojamäärä koko valtakunnassa on 60–70 % saatavilla olevista istumapaikoista, Iloisen *voiman* teatterituotannot ovat onneksi aina loppuunmyytyjä jo kauan etukäteen. Tämän tasoista yleisömäärää tuskin voi verrata mihinkään muuhun.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Saksan yksityiset teatterit.

Vuosi sitten esitellyt ”Master Concerts” ja ”Musical Hours”, joissa käymme, ovat niin ikään erittäin suosittuja. Suuret konserttimme, joita johtavat kuuluisimmat saksalaiset kapellimestarit, ovat yleensä loppuunmyytyjä jo kauan ennen alkua. Konsertteihin osallistuneisiin kuuluisiin orkestereihin kuuluvat muun muassa Berliinin filharmoninen orkesteri, Berliinin alueen paikallinen orkesteri (das Landesorchester Gau Berlin) ja Saksan oopperatalon orkesteri. Beethovenin yhdeksäs sinfonia on esitetty kahdesti täydelle salille.

Työläinen on tähän asti nähnyt museoissa ehdottomasti porvarillisen instituution, jossa hän periaatteesta ei käynyt. Koska meidänkin oli vaikea saada työläistä museoon sisälle, järjestimme tuhansia itse johdettuja juhlia. Mutta tämän lisäksi toimme taidetta tehtaaseen näyttelyiden avulla, joita järjestettiin laajassa mittakaavassa ja vielä suuremmalla menestyksellä koko valtakunnassa. Yhteydet Saksan käsityöläisiin tarjoavat taiteilijalle lisäksi vahvaa inspiraatiota aikansa mukaiseen taiteelliseen luomiseen.

Muutaman vuoden kuluessa jokainen suurempi tehdas järjestää pysyvän näyttelyn. Joka vuosi miljoonat saksalaiset voivat ylistää saksalaisten taiteilijoiden töitä. Olemme siis saaneet aikaan sen, että saksalainen taiteilija on mennyt sinne, missä kansakunnan työläismassat virtaavat yhteen, toisin sanoen työpajoille ja tehtaisiin; ja että vaivannäöstään ja niistä taiteellisista aarteista, joita hän tuo käsityöläiselle, taiteilija saa runsaasti palkkion siitä stimulaatiosta, jota hänen taiteellinen luomuksensa saa kosketuksesta käsityöläisen ja konehuoneiden kanssa.

Yhteensä 66 000:een *Voimaa Iloa* -tilaisuuteemme osallistui 25 miljoonaa ihmistä.
Elokuvausautoillamme olemme vierailleet yksinäisissä kylissä ja Saksan oudoissa kolkissa, jotka ovat piilossa metsien ja viljelemättömän maan suojissa, tarjotaksemme siellä oleville veljillemme kerrankin eloisaa vaihtelua ja rentoutumista päivän taakasta ja väsymyksestä.

Mutta toimintamme ulottuu vielä pidemmälle. Tuhansissa ja taas tuhansissa tehtaissa on vuosien varrella likaa kertynyt nurkkiin ja koloihin, eikä kukaan ole koskaan ajatellut tehdä työpaikasta kaunista. Ihmiset olivat niin tottuneet likaisiin, ahtaisiin ja kosteisiin työtiloihin, että heidät hyväksyttiin itsestäänselvyytenä.

Tässä kohtaa *Työn kauneudenhoito*- osasto tarttui uuteen rohkeuteen ja energiaan . Raikas tuuli puhalsi kaikkien tehtaiden läpi ja pyyhkäisi lian ja pölyn ikkunoista ja telakoiden ja tehtaiden jokaisesta nurkasta ja kolosta. Johtajat käyttivät, usein itse tehtaan henkilökunnan avustuksella, reilusti yli 200 miljoonaa markkaa työn tekemiseen ihmisille sopivaksi *Työn kauneudenhoito*- osaston aloitteesta. Siellä, missä ennen lojui vanhaa romua ja roskaa, on nykyään pieniä puutarhoja, viheralueita, siistejä kenttiä, urheilukenttiä, valoisia ja ilmavia työhuoneita, uimahalleja, käymälöitä ja pesuhuoneita. Viimeisten kahden vuoden aikana on luotu työpaikkoja, joita on ilo nähdä. Tähän mennessä on remontoitu noin 17 000 tehdasta. Lukemattomien, enemmän tai vähemmän tärkeiden parannusten ohella rakennettiin seuraavat: 4 314 tehtaan henkilökunnan ruokalaa ja oleskelutilaa; 1 580 koristealuetta; 276 urheilukenttää; ja 93 uimahallia.

Tämä työ, jota *"Joy kautta voima"* -ohjelma tänä päivänä tekee tehtaissa, heijastuu automaattisesti saksalaisen työntekijän kotiin. Sillä ihminen, joka on tottunut kauniiseen ja puhtaaseen työpaikkaan, tuntee olonsa mukavaksi vain kauniissa ja puhtaassa kodissa.

Tehtaiden työryhmien rakentaminen etenee erittäin nopeasti. Ajatuksena on hitsata ******ebook converter DEMO Watermarks*********

Machine Translated by Google

NSDAP:n ja sen tehtaan sisäisten sivujärjestöjen jäsenet yhdessä parhaiden 18–25-vuotiaiden työntekijöiden kanssa yhdeksi vankaksi, murtumattomaksi blokiksi, jotta jopa kriisiaikoina, yhdessä "solu-" ja "blokki"-johtajien kanssa, voitaisiin pitää elossa yhteisöllisyyden aatetta.
Lisäksi näiden työryhmien tulisi muodostaa uusia tapoja tehtaalle ja inspiroida tilaisuuksia, kuten tarkastuksia ja yhteisöiltoja.

Voimaa Iloa -järjestön organisaatiosta voidaan esittää seuraavat luvut: Kansallissosialistinen *Voimaa Iloa* -yhteisö on jaettu 32 alueeseen, 771 piiriin ja 15 051 paikallisryhmään, joissa on yhtä monta paikallista vartijaa. Näihin lisätään tehtaan sisällä työskentelevät tehtaanvartijat, joita on yhteensä 57 000. Kaikki nämä 75 000 yhteistyökumppania antavat palveluksensa ilmaiseksi *Voimaa Iloa -järjestölle.*

Strength Through Joy työllistää vain 2 547 palkattua virkamiestä.

Tämä mahtava hanke, jota kahden ensimmäisen vuoden aikana Saksan työväenrintama tuki, on toivottavasti tänä vuonna itsenäinen. Tämä on kenties merkittävin ja mielenkiintoisin tosiasia, varsinkin kun otetaan huomioon, että *Voiman kautta ilon* mobilisoima ja kiertoon laskema rahamäärä on yli miljoona Saksan markkaa, kun taas Italian Dopolavoro ei ole läheskään saavuttanut tätä tasoa, ja amerikkalainen vapaa-ajan ja iltajärjestö tarvitsee erittäin huomattavaa tukea; kun taas kaikista marxilaisista pyrkimyksistä, jotka – olipa kyseessä vanha Saksa, bolševistinen Venäjä tai lännen teollisuusmaat – ovat kaikkialla epäonnistuneet täysin, kansallissosialismi on oikealla tiellä.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Saksan talvinen avustustyö

Max Hungerin kirjoittama

Kansallissosialistisen puolueen aloittamasta ja koko kansakunnan innolla toteuttamasta talviavustustyöstä on tullut Kolmannen valtakunnan tunnustettu instituutio ja siunaus miljoonille apua tarvitseville, heikentyneille ja sairaille miehille, naisille ja lapsille.

Vaikka valtio suoran toiminnan avulla tekee kaikkensa torjuakseen työttömyyttä ja voittaakseen ahdingon tarjoamalla työtä laaja-alaisesti, sillä ei ole vielä ollut riittävästi aikaa löytää työtä jokaiselle työkykyiselle miehelle ja naiselle, joka on halukas työskentelemään. Vaikka se onkin maailmanlaajuisten kauppavaikeuksien edessä saavuttanut lähes uskomattoman ihmeen vähentämällä työttömien määrää kolmessa vuodessa seitsemästä miljoonasta alle kahteen miljoonaan. Mutta kuten jokaisella perheellä, silläkin on aina köyhät keskuudessaan.

Sosiaalilainsäädäntö ja julkinen tuki ovat tehneet ja tekevät edelleen paljon helpottaakseen tilannetta. puutetta, mutta nämä instituutiot eivät voi poistaa puutetta kokonaan.

Talviavustustyö perustettiin auttamaan kaikkia niitä, joiden toimeentulo on aivan rajan alapuolella. Talviavustustyön tarkoituksena ei ole korvata julkista apua, vaan sen päätarkoituksena on täydentää sitä.

Kun kansallissosialismi nousi valtaan 30. tammikuuta 1933, se löysi valtion, kuten tohtori ... Goebbels kuvaili sitä: ”rauniokenttä”, poliittinen kaaos, tyhjät kassat ja joka viides mies sai avustusta.

Se vaati rohkeita sydämiä ja rautaista tahtoa selviytyä lähes toivottomasta tilanteesta, jota entiset hallitukset olivat turhaan yrittäneet korjata. Tapa, jolla näitä jättimäisiä ongelmia hoidettiin, on jo jäänyt historiaan, mutta se muistetaan ikuisesti hämmästyttävänä esimerkkinä rohkeasta ja rakentavasta valtiomiehyydestä.

Suuren kansallissosialistisen hyvinvointiyhdistyksen ydin oli jo muodostettu keväällä 1932, mutta sen todellinen toiminta alkoi vasta puolueen tultua valtaan. Yhdistyksen ensimmäinen virallinen tilaisuus pidettiin 6. toukokuuta 1933, jolloin järjestön johtoon asetettu ylikomissaari Hilgenfeldt esitti Führerin läsnä ollessa käskyn, jolla yhdistys hyväksyttiin puolueen viralliseksi elimeksi valtakunnassa ja valtuutettiin käsittelemään kaikkia yleiseen hyvinvointiin ja apuun liittyviä kysymyksiä.

Yhdistys kutsuttiin toimintaan ensimmäisen kerran Führerin syntymäpäivänä 20. huhtikuuta, jolloin sille uskottiin ruokapakettien jakaminen työttömille, ja 1. toukokuuta, kun se teki ensimmäisen katukeräyksen lasten lomarahastoon.

Saman vuoden kesällä yhdistys sai toimeenpanovallan Führerin suunnitteleman talviavustusoperaation järjestämiseksi, ja se aloitti heti suuren tehtävän organisatoriset valmistelut. Syyskuun 13. päivänä Führer avasi kampanjan julistaen, ettei kenenkään Saksassa pitäisi kärsiä nälkää tai kylmää talvella, ja tohtori Goebbels sanoi lähdössään, että tätä talviavustustyötä tulisi toteuttaa...

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

puhtaimmat ja kunnollisimmat kuviteltavissa olevat menetelmät ja että koko kansakunnan tulisi myötätunnosta köyhiä kohtaan nauttia joka kuukauden ensimmäisenä sunnuntaina "yhden annoksen pata" ja tarjota tavallisen päivällisen kustannusten erotus apua tarvitseville. Talven avustustyön alkamispäiväksi vahvistettiin 1. lokakuuta, ja 16. syyskuuta ylikomissaari Hilgenfeldt meni 36 apulaisen kanssa toimistoihin, jotka oli annettu hänen käyttöönsä valtiopäivätalossa.

Hilgenfeldt kuvailee 11. joulukuuta 1935 pitämässään puheessa joitakin vaikeuksia, joita hänen täytyi kohdata organisoidessaan hänelle uskottua työtä. Alusta alkaen oli selvää, että hankkeen onnistuminen riippui tehokkaan keräys- ja jakelujärjestelmän rakentamisesta ja koko kansakunnan saamisesta aktiivisesti mukaan siihen. Siksi penseät ja välinpitämättömät oli herätettävä korkeampaan kansalaistunteeseen ja itsekkäät uuteen altruismiin; jokaiselle saksalaiselle oli tehtävä selväksi, että todellinen yhteenkuuluvuus perustui uhrautumiseen ja keskinäiseen auttamiseen. Avatessaan talviavustusten liikkeen Führer julisti: "Tämä suuri taistelu nälkää ja kylmyyttä vastaan on aloitettava motolla: Olemme murskanneet proletariaatin kansainvälisen solidaarisuuden. Sen tilalle pystytämme Saksan kansan elävän kansallisen yhtenäisyyden."

Hilgenfeldt ymmärsi alusta alkaen, että ollakseen tehokas organisaation oli oltava joustava tarpeiden soveltamisessa ja sopeutumiskykyinen niiden todellisen tarpeen vaihteleviin olosuhteisiin, joita sen oli tarkoitus lievittää.

”Kukaan ei saa kärsiä nälkää ja kylmää!” Tämä oli käsky, jonka Führer antoi luotetuille seuraajilleen.

Miten se oli tarkoitus tehdä? Huollettavana oli noin 17 miljoonaa ihmistä: lähes kolmasosa koko Saksan väestöstä. Todellakin valtava tehtävä! Ylikomissaari Hilgenfeldt tiesi kuitenkin, että hän voisi ensisijaisesti luottaa puolueen noin 30 000 paikallisosaston omistautuneeseen yhteistyöhön, mutta hän tiesi myös, etteivät ne voisi toimia tyydyttävästi, ellei etukäteen laadittaisi yksityiskohtaisia suunnitelmia, jotka kattavat kaikki mahdolliset varaukset.

Tästä syystä hän kutsui avukseen rahoitus-, teollisuus- ja liikennealan sekä peruna-, jauho- ja hiilikaupan asiantuntijoita; hän hyödynsi myös olemassa olevia hyväntekeväisyyslaitoksia kirkon lähetystöistä, Saksan Punaisesta Rististä ja teknisestä hätäapujoukosta aina pieneen innokkaiden työntekijöiden ryhmään, jota kutsuttiin "adventisteiksi". Kyseessä oli yleismobilisaatio kaikille julkiseen avustustyöhön koulutetuille ja kokeneille joukoille sekä niille, jotka olivat valmiita ja halukkaita auttamaan kunniatyöntekijöinä puolueesta ja yhteiskunnallisesta asemasta riippumatta.

Jokainen puolueen paikallisosasto koko maassa keräsi ja säilytti kaikkien lisäapua tarvitsevien henkilöiden nimet. Työn lisääntyessä jokaiseen paikallisosastoon liitettiin Kansallissosialistisen hyvinvointiyhdistyksen erityisosasto, jossa kaikkien yhteiskuntaluokkien miehet ja naiset työskentelivät yhdessä yksimielisesti yhteisen tavoitteen saavuttamiseksi.

Avustustyötä järjestettäessä oli tutkittava ja otettava huomioon eri alueiden erityistarpeet.
Koska elämäntavat olivat erilaisia eri alueilla, jopa elintarvikelinjan osalta, ja koska vaikeuksissa olevat alueet osuivat pääasiassa yhteen tiheästi asuttujen teollisuuskeskusten kanssa, yhdistyksen oli tehtävä järjestelyjä kaikkien näiden erityistarpeiden täyttämiseksi. Näitä vaikeuksia havainnollistaa parhaiten konkreettinen tapaus: esimerkiksi Rheinsch-Westfalenin maakunnan väestö on tottunut kuluttamaan keltaista perunalajiketta; sama päti Esseniin ja Hampuriin; näin ollen kaikki valkoiset ja punaiset perunalajikkeet oli lähetettävä Saksan muihin osiin, joissa niitä pidettiin suosittuina, erityisesti Badeniin.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Perunoiden kerääminen ja jakelu rasittivat organisaation resursseja poikkeuksellisen paljon väestön epätasaisten paikallisten tarpeiden vuoksi. Esimerkiksi Baijeriin, joka on perunoiden suhteen omavarainen, toimituksia ei juurikaan tehty, kun taas Essenin piirikunta tarvitsi lisämäärän 1,45 miljoonaa cwt ja Saksi 0,92 miljoonaa cwt. Muita lisätoimituksia tarvitsevia kaupunkeja ja piirikuntia olivat Berliini, Keski-Saksa, Reinin-Westfalenin teollisuusalueet, Baden ja osat Württembergistä. Vuoden 1933/34 sotatoimien aikana kerättiin ja jaettiin noin 60 000 rautatiekuorma-autollista perunoita. Tästä määrästä pelkästään Berliini sai päivittäin 700–800 kuorma-autollista. Kuukausittain jaettu peruna-annos oli noin 30 paunaa koko väestöä kohden. Koska vain noin kolmannes väestöstä sai lisätukea, tosiasiallisesti avustettujen henkilöä kohden jaettu annos oli noin 100 paunaa kuukaudessa. Samankaltaiset olosuhteet vallitsivat polttoaineen vaatimusten ja jakelun suhteen.

Joillakin alueilla poltetaan pääasiassa puuta, toisilla turvetta, kivihiiltä tai ruskohiilibrikettejä. Uunit ja hellat on luonnollisesti mukautettu erityisesti käytettävälle polttoaineelle. Siksi oli huolehdittava siitä, että jokaisella paikkakunnalla oli riittävästi tarvittavaa polttoainetta. Kullekin kotitaloudelle sallittu polttoainemäärä laskettiin siten, että se riitti yhden huoneen lämmittämiseen koko talveksi. 3–4-lapsisille perheille annettiin riittävästi kivihiiltä kahden huoneen lämmittämiseen koko talveksi.

Kaiken tarvittavan polttoaineen kuljetukseen vuosina 1933/34 tarvittiin noin 140 000 rautatievaunua, joiden osuus oli noin 16 % Saksassa käytetyn polttoaineen kokonaismäärästä. Yhdelle kaksilapsiselle perheelle talvella toimitetun hiilen määrä oli noin 9 cwt, kun taas jokainen kaivosalueiden kotitalous, joilla hiiltä poltetaan runsaammin, sai samana aikana noin 22 cwt.

Hiilen jakelusta vastaavat paikalliset hiilikauppiaat. Helpotukseen oikeutetut henkilöt saavat toimitusmääräykset 1 cwt:n painosta kukin. Määräykset luovutetaan hiilikauppiaalle, joka sitten toimittaa hiilen pientä kantomaksua vastaan. Vastaanottajat, jotka eivät pysty maksamaan, saavat toimitetun hiilen maksutta.

Hiilitarjonnan suuruudesta saa kenties paremman käsityksen, jos selitetään, että Saarin altaan kaivostyöläisiltä veisi kolmen kuukauden työn hankkiakseen talviavustustöitä varten tarvittavan hiilimäärän.

Talviavustukseen sisältyy myös kenkien ja vaatteiden toimittaminen. Käytetyn materiaalin pituus vaatteiden kokonaispituus olisi melkoisen 5 000 mailia.

Perunoiden lisäksi jaetaan myös muita elintarvikkeita: riisiä, jauhoja, kaakaota, maitoa, rasvoja, lihaa, kalaa ja muita elintarvikkeita. Tarjolla on myös ilmaisia aterioita ja jouluna joulukuusia nuorille. Vuosina 1933/34 pelkästään Berliinissä jaettiin 300 000 joulukuusta.

Kaikkien näiden valtavien tarvikkeiden ostamiseen tarvittavien lahjojen keräämiseksi on käytetty erilaisia tapoja: katukeräyksiä, joihin jopa korkeimmat valtion virkamiehet osallistuvat kerääjinä, hyväntekeväisyystapahtumia, sosiaalisia tilaisuuksia, katuarpajaisia, kuukausittaisia "yhden annoksen pata" -keräyksiä, punnan ruokapakettien lahjoituksia, julkisia tilausmaksuja, erityisiä tuloveroja, yksityisiä keräyksiä, merkkien katumyyntiä jne., jne.

Organisoinnin perusteellisuutta havainnollistaa parhaiten menetelmä, jolla "yhden lautasen-" pata" -keräyksiä suoritetaan Berliinissä.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Berliinin kaupungissa on noin 125 000 taloa; jokaisesta talosta laaditaan asukkaista luettelo, ja jokaisessa talossa jokaisesta perheestä tai itsenäisestä vuokralaisesta pyydetään neuvoa ja kerätään rahat. Lahjoittaja merkitsee lahjoituksen varallisuutensa mukaan luetteloon, joka palautetaan muutaman tunnin kuluessa paikalliselle osastolle kerätyn summan kanssa. Pelkästään Berliinissä on keskimäärin 140 000 vapaaehtoista auttajaa talviavustustyössä.

On myös mainittava, että kaduilla erityistilaisuuksissa myytävien merkkien ja palvelusmerkkien valmistus tarjosi työtä ja leipää monille työttömille vaikeuksissa olevilla teollisuusalueilla. Esimerkiksi talvella 1933/34 Baijerin metsän, Thüringenin ja Saksin tehtaille tehtiin tilauksia neljän miljoonan markan arvosta, eikä edes Itä-Preussia meripihkateollisuuksineen unohdettu. Vuosina 1934/35 näiden tilausten arvoa korotettiin 5 miljoonaan markkaan.

Tukea myönnetään kaikille siihen oikeutetuille henkilöille rodusta tai kansallisuudesta riippumatta.

Esimerkiksi vuosina 1933/34 avustettiin 69 336 ulkomaalaista, joista 29 108 oli juutalaisia. Pelkästään Berliinissä talviavustustyö piti huolta 13 818 juutalaisesta ja 8 054 ulkomaalaisesta. Talviavustustyöhön kerätyt rahasummat ja rahan arvon kokonaismäärä olivat:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Avustettujen määrä oli seuraava:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Erityisesti on mainittava maanviljelijöiden talviavustustyölle antama vertaansa vailla oleva apu. Muutamat luvut havainnollistavat sitä: Esimerkiksi vuonna 1933/34 Pommerania toimitti 841 477 cwt perunoita.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********

Machine Translated by Google

Valtion rautatiet kuljettivat kaikki talviavustusten tavarat maksutta. Kampanjassa 1933/34 Valtion rautateiden osuus tässä yhteydessä oli 14 672 957 markkaa, kun taas kuljetusten kokonaispaino oli 59 025 995 cwt.

Talviavustustyöhön osallistuneiden kunnia-avustajien määrä oli keskimäärin 1½ miljoonaa vuodessa, kun taas tämän järjestön hallinnossa työskenteli seuraava määrä virkamiehiä, virkailijoita jne.:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Hallinnon kokonaiskustannukset ovat hieman alle 1 % kokonaistuloista.

Johtaja ja valtakunnankansleri Adolf Hitler otti 27. toukokuuta vastaan ylikomissaari Hilgenfeldtin tärkeimpien työntekijöidensä kanssa ja ilmaisi suuren arvostuksensa järjestön tekemälle työlle. Lopuksi hän totesi, että "talven avustustyö on ainutlaatuinen historiallinen sosiaalityön saavutus", ja ilmaisi vain jokaisen todellisen saksalaisen tunteen tästä suuresta kansallisesta ponnistelusta, joka perustuu keskinäiseen hyvään tahtoon ja henkilökohtaisiin uhrauksiin.

******e-kirjamuunnin DEMO Vesileimat*********